

JUSTITSMINISTERIET

Udkast til

Forslag

til

Lov om ændring af lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

(Gennemførelse af omarbejdet forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område)

§ 1

I lov om Bruxelles I-forordningen m.v., jf. lov nr. 1563 af 20. december 2006, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 ændres »bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen, jf. bilag 2 til denne lov, og gennemførelsesforanstaltninger hertil, jf. bilag 3 og 4« til: »bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012), jf. bilag 2 til denne lov, og Lugano-konventionen, jf. bilag 3«.

2. *Overskriften* til kapitel 2 affattes således:

»Anerkendelse og fuldbyrdelse efter Bruxelles I-forordningen«

3. I § 2, *stk. 1*, ændres »erklæres eksigibel« til: »skal fuldbyrdes«.

4. § 2, *stk. 2 og 3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse omfattet af Bruxelles I-forordningen sker med de ændringer, der følger af denne lov, efter retsplejelovens regler.

Stk. 3. Den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan efter forordningens artikel 46 anmode om, at fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter *stk. 2* afslås.

Stk. 4. Fogedrettens afgørelse efter *stk. 3* om, hvorvidt fuldbyrdelse af en retsafgørelse skal afslås, træffes ved kendelse.«

5. I § 3, stk. 1, ændres »eksigibilitet« til: », hvorvidt en fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter § 2, stk. 3, skal afslås,«.

6. § 4 ophæves.

7. I § 8, nr. 1, indsættes efter »anmodninger om, at«: »fuldbyrdelse af«, og »erklæres for eksigibelt efter artikel 57 og 58« ændres til: »skal afslås efter artikel 58 og 59«.

8. I § 8, nr. 2, indsættes efter »anmodninger om, at en«: »udenlandsk«, og »artikel 33, stk. 2« ændres til: »artikel 36, stk. 2«.

9. Efter *kapitel 2* indsættes:

»Kapitel 2 a

Anerkendelse og fuldbyrdelse efter Lugano-konventionen

§ 8 a. Anmodning om, at en udenlandsk retsafgørelse, som er omfattet af Lugano-konventionen, erklæres eksigibel, indgives til fogedretten. Anmodningen skal være skriftlig.

Stk. 2. Der kan samtidig med en anmodning efter stk. 1 anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen efter retsplejelovens regler.

Stk. 3. Fogedrettens afgørelse om, hvorvidt retsafgørelsen er eksigibel, træffes ved kendelse.

§ 8 b. Fogedrettens afgørelse om eksigibilitet kan med de ændringer, der følger af denne lov, kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

Stk. 2. Landsrettens afgørelse kan med de ændringer, der følger af denne lov, og med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet kæres til Højesteret efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

Stk. 3. Den ret, hvortil afgørelsen kæres, giver parterne adgang til at udtale sig. Retten kan bestemme, at der skal foretages mundtlig forhandling.

§ 8 c. En retsafgørelse, der er erklæret eksigibel, kan med de ændringer, der følger af denne lov, fuldbyrdes efter de regler, der gælder for fuldbyrdelse af danske afgørelser.

Stk. 2. I tiden, indtil fristen for kære af afgørelsen om eksigibilitet er udløbet, eller indtil en eventuel kære er afgjort, kan der uanset fristen i retsplejelovens § 480 foretages udlæg eller andre fuldbyrdelseskridt. Der kan dog ikke foretages tvangsauktion over udlagt gods eller i øvrigt foretages skridt, der går videre end til at sikre tilstedeværelsen

af gods, hvori fuldbyrdelse kan ske. Et udlægs plads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv, jf. retsplejelovens § 526, regnes tidligst fra tidspunktet for afgørelsen om, at den udenlandske retsafgørelse er eksigibel.

§ 8 d. En afgørelse om et borgerligt krav, der er truffet i en anden EU-medlemsstat i forbindelse med retsforfølgning mod en person for en uagtsom lovovertrædelse, kan ikke anerkendes eller fuldbyrdes her i landet, såfremt den pågældende person

- 1) hverken har bopæl eller er statsborger i afgørelsesstaten,
- 2) er udeblevet, efter at retten i afgørelsesstaten har bestemt, at den pågældende skal møde personligt, og
- 3) ikke har haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen.

§ 8 e. Der kan ikke her i landet fastsættes eller fuldbyrdes forvandlingsstraf for en udenlandsk tvangsbøde. Det samme gælder med hensyn til afgørelser om afsoning af underholdsbidrag, der er pålagt i udlandet.

§ 8 f. En fordringshaver, der helt eller delvis har haft fri proces i domsstaten eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, har fri proces eller er fritaget for at betale gebyrer og omkostninger i samme omfang under fuldbyrdelsessagen.

§ 8 g. Reglerne i dette kapitel finder tilsvarende anvendelse på:

- 1) anmodninger om, at et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig erklæres for eksigibelt efter artikel 57 og 58 i Lugano-konventionen, og
- 2) anmodninger om, at en retsafgørelse skal anerkendes efter artikel 33, stk. 2, i Lugano-konventionen.«

10. I § 9, stk. 2, indsættes efter »til Bruxelles I-forordningen«: »og Lugano-konventionen«.

11. I § 9, stk. 3, indsættes efter »til reglerne i Bruxelles I-forordningen«: »og Lugano-konventionen«.

12. I § 9 indsættes som *stk. 4-6*:

»*Stk. 4.* Justitsministeren kan bestemme, hvilke lande lovens kapitel 2 a finder anvendelse for.

Stk. 5. Social- og integrationsministeren kan efter forhandlinger med justitsministeren bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på underholdspligtforordningen og på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger hertil.

Stk. 6. Social- og integrationsministeren kan efter forhandlinger med justitsministeren bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers tilknytning til reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser efter underholdspligtforordningen.«

13. *Bilag 2* affattes som *bilag 1* til denne lov.

14. *Bilag 3* affattes som *bilag 2* til denne lov.

15. *Bilag 4* ophæves.

§ 2

I lov om retsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 936 af 8. september 2006, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1387 af 23. december 2012, foretages følgende ændring:

1. I § 20, nr. 9, ændres: ”lov om Bruxelles I-forordningen m.v.” til: ”Lugano-konventionen”.

§ 3

[Loven træder i kraft ...]

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bilag 1

Bruxelles I- forordningen (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 67, stk. 4, og artikel 81, stk. 2, litra a), c) og e),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den 21. april 2009 vedtog Kommissionen en rapport om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. I rapporten konkluderedes det, at nævnte forordning generelt fungerer tilfredsstillende, men at anvendelsen af visse af bestemmelserne burde forbedres, at den frie bevægelighed for retsafgørelser burde fremmes yderligere, og at adgangen til retlig prøvelse burde forbedres yderligere. Da der skal foretages en række ændringer af forordningen, bør den omarbejdes af hensyn til klarheden.

(2) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde i Bruxelles den 10.- 11. december 2009 et nyt flerårigt program med titlen "Stockholmprogrammet — Et åbent og sikkert Europa i borgernes tjeneste og til deres beskyttelse". I Stockholmprogrammet fandt Det Europæiske Råd, at processen med at afskaffe alle mellemliggende foranstaltninger (eksekvtur) bør fortsættes i løbet af den periode, som programmet dækker. Samtidig med afskaffelsen af eksekvtur bør der tilvejebringes en række garantier.

(3) Unionen har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, bl.a. ved at lette adgangen til domstolene, navnlig på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser og udenretslige afgørelser om civilretlige spørgsmål. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område skal Unionen vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, navnlig når de er nødvendige for det indre markeds funktion.

(4) Visse forskelle mellem de nationale regler for retternes kompetence og anerkendelse af retsafgørelser virker hæmmende for det indre markeds funktion. Det er tvingende nødvendigt at have bestemmelser, der kan gøre reglerne for retternes kompetence på det civil- og handelsretlige område ensartede og sikre hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i en medlemsstat.

(5) Sådanne bestemmelser falder ind under samarbejdet om civilretlige spørgsmål efter artikel 81 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

(6) For at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende EU-retsakt.

(7) De daværende medlemsstater af De Europæiske Fællesskaber indgik den 27. september 1968 på grundlag af artikel 220, fjerde led, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, senere ændret ved konventionerne om nye medlemsstaters tiltrædelse af denne konvention ("Bruxelles-konventionen af 1968"). Den 16. september 1988 indgik de daværende medlemsstater af De Europæiske Fællesskaber og visse EFTA-stater Lugano-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager ("Lugano-konventionen af 1988"), som er en parallelkonvention til Bruxelles-konventionen af 1968. Lugano-konventionen af 1988 fik virkning for Polen den 1. februar 2000.

(8) Den 22. december 2000 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 44/2001, der træder i stedet for Bruxelles-konventionen af 1968, for så vidt angår de medlemsstatsterritorier, der er omfattet af TEUF, og som gælder mellem medlemsstaterne, undtagen Danmark. Ved Rådets afgørelse 2006/325/EF indgik Fællesskabet en aftale med Danmark, der sikrede, at bestemmelserne i forordning (EF) nr. 44/2001 kom til at finde anvendelse i Danmark. Lugano-konventionen af 1988 blev revideret ved konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet den 30. oktober 2007 i Lugano af Fællesskabet, Danmark, Island, Norge og Schweiz ("Lugano-konventionen af 2007").

(9) Bruxelles-konventionen af 1968 finder fortsat anvendelse for så vidt angår de af medlemsstaternes territorier, som er omfattet af Bruxelles-konventionens geografiske anvendelsesområde, og som ikke er omfattet af denne forordning i medfør af artikel 355 i TEUF.

(10) Denne forordnings anvendelsesområde bør omfatte alle de vigtigste spørgsmål på det civil- og handelsretlige område, bortset fra visse velafgrænsede spørgsmål, navnlig underholdspligt, som ikke bør være omfattet af denne forordnings anvendelsesområde efter vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt.

(11) Med henblik på denne forordning bør retter i medlemsstaterne omfatte retter, som er fælles for flere medlemsstater, som f.eks. Beneluxdomstolen, når den udøver sin kompetence i spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde. Retsafgørelser, der er truffet af sådanne retter, bør derfor anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med denne forordning.

(12) Denne forordning bør ikke finde anvendelse på voldgift. Intet i denne forordning bør være til hinder for, at retterne i en medlemsstat, hvor en sag er blevet anlagt vedrørende et forhold, hvorom parterne har indgået en voldgiftsaftale, henviser parterne til voldgift, udsætter eller afviser sagen eller undersøger, hvorvidt voldgiftsaftalen er ugyldig, ude af kraft eller ikke kan gennemføres i overensstemmelse med deres nationale lovgivning.

En afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat om, hvorvidt en voldgiftsaftale er ugyldig, ude af kraft eller ikke kan gennemføres, bør ikke være underlagt bestemmelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse i denne forordning, uanset om retten afgjorde dette som et hovedspørgsmål eller som et bispørgsmål.

På den anden side såfremt en ret i en medlemsstat, der har udøvet sin kompetence i henhold til denne forordning eller national lovgivning, har besluttet, at en voldgiftsaftale er ugyldig, ude af kraft eller ikke kan gennemføres, bør dette ikke være til hinder for, at rettens afgørelse om sagens realitet anerkendes eller alt efter omstændighederne fuldbyrdes i overensstemmelse med denne forordning. Dette bør ikke berøre den kompetence, som medlemsstaternes retter har til at træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser i overensstemmelse med konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser udfærdiget den 10. juni 1958 i New York ("New York-konventionen af 1958"), som har forrang i forhold til denne forordning.

Denne forordning bør ikke finde anvendelse på søgsmål eller tilknyttede sager navnlig vedrørende etablering af en voldgiftsret, voldgiftsmændenes beføjelser, varetagelse af en voldgiftsprocedure eller af andre aspekter af en sådan procedure, eller på sager eller afgørelser vedrørende annullering, fornyet prøvelse, appel, anerkendelse eller fuldbyrdelse af en voldgiftskendelse.

(13) Der skal være en tilknytning mellem de sager, denne forordning finder anvendelse på, og medlemsstaternes område. De fælles regler for retternes kompetence bør derfor principielt anvendes, når sagsøgte har bopæl på en medlemsstats område.

(14) En sagsøgt, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, bør som hovedregel være underlagt de nationale kompetenceregler, der gælder på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt.

Med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og arbejdstagere, beskytte medlemsstaternes retters kompetence i situationer, hvor de har enekompetence, og respektere parternes aftalefrihed bør visse kompetenceregler i denne forordning imidlertid finde anvendelse uanset sagsøgtes bopæl.

(15) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium. Dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af tvistens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet

tilknytningsmoment til grund. For at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og undgå kompetencekonflikter bør juridiske persons bopæl defineres selvstændigt.

(16) Som kompetencekriterium bør sagsøgtes bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje. Kriteriet nær tilknytning bør tjene til at skabe retssikkerhed og undgå muligheden for, at sagsøgte indstævnes for en ret i en medlemsstat, som vedkommende ikke med rimelighed kunne forudse. Dette er navnlig vigtigt i tvister angående forpligtelser uden for kontrakt, der er opstået i forbindelse med krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser.

(17) Ejeren af et kulturgode som defineret i artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område [10], bør inden for rammerne af denne forordning kunne anlægge civil søgsmål med henblik på tilbagelevering, baseret på ejerskab, af et kulturgode ved retten på det sted, hvor kulturgodet befinder sig på tidspunktet for sagens anlæggelse ved retten. Sådanne sager berører ikke sager anlagt i henhold til direktiv 93/7/EØF.

(18) For forsikringsaftaler, forbrugerftaler og arbejdsaftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.

(19) Friheden til at indgå aftaler om værneting for parter i andre aftaler end forsikrings-, forbruger- og arbejdsaftaler, hvor en sådan aftalefrihed er begrænset, bør respekteres, dog med forbehold af de bestemmelser om enekompetence, der er fastsat i denne forordning.

(20) Opstår der spørgsmål om, hvorvidt en værnetingsaftale til fordel for en ret eller retterne i en medlemsstat er materielt ugyldig, bør spørgsmålet afgøres i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor den ret eller de retter, der er valgt i aftalen, er beliggende, herunder den pågældende medlemsstats lovvalgsregler.

(21) Af hensyn til en harmonisk retspleje er det nødvendigt at mindske risikoen for parallelle retssager mest muligt og undgå, at der træffes indbyrdes uforenelige retsafgørelser i forskellige medlemsstater. Der bør være en klar, effektiv mekanisme til at afgøre tilfælde af *litis pendens* og indbyrdes sammenhængende krav og til at afhjælpe problemer som følge af forskellene mellem de enkelte medlemsstaters lovgivning med hensyn til, på hvilket tidspunkt en sag anses for anlagt. Med henblik på anvendelsen af denne forordning bør dette tidspunkt defineres selvstændigt.

(22) Med henblik på at gøre eksklusive værnetingsaftaler mere effektive og på at undgå misbrug af retssager i taktisk øjemed er det imidlertid nødvendigt at fastsætte bestemmelse om, at der kan gøres undtagelse fra den almindelige *litis pendens*-bestemmelse for på tilfredsstillende vis at håndtere en særlig situation, hvor der kan opstå parallelle retssager. Der er tale om en sådan situation, såfremt der er anlagt sag ved en ret, der ikke er valgt i en eksklusiv værnetingsaftale, og de samme parter herefter ved den valgte ret fremsætter krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag. I en sådan situation bør det være et krav, at den ret, hvor sagen først anlægges, udsætter sagen, så

snart samme sag er indbragt for den valgte ret, og indtil sidstnævnte ret erklærer, at den ikke har kompetence i henhold til den eksklusive værnetingsaftale. Formålet er i en sådan situation at sikre, at den valgte ret har fortrinsret til at træffe afgørelse om aftalens gyldighed og om det omfang, hvori aftalen finder anvendelse på den sag, der verserer ved den. Den valgte ret bør kunne fortsætte sin behandling af sagen, uanset om den ikke valgte ret allerede har truffet afgørelse om udsættelse af sagen.

Denne undtagelse bør ikke omfatte situationer, hvor parterne har indgået modstridende eksklusive værnetingsaftaler, eller hvor sagen først er anlagt ved en ret valgt i en eksklusiv værnetingsaftale. I sådanne tilfælde bør denne forordnings generelle litis pendens-bestemmelse finde anvendelse.

(23) Der bør i denne forordning fastsættes bestemmelse om en fleksibel ordning, hvor retterne i medlemsstaterne kan tage i betragtning, om der verserer en sag ved en ret i et tredjeland, og herunder navnlig tage hensyn til en ordnet retspleje og til om en eventuel retsafgørelse fra et tredjeland kan anerkendes og fuldbyrdes i den pågældende medlemsstat i henhold til denne medlemsstats lovgivning.

(24) Når der tages hensyn til en ordnet retspleje, skal retten i den berørte medlemsstat vurdere alle omstændigheder i den sag, der verserer ved den. Sådanne omstændigheder kan omfatte forbindelserne mellem de faktiske omstændigheder og parterne og det pågældende tredjeland, den fase, som sagen i tredjelandet har nået på det tidspunkt, sagen indledes i retten i den pågældende medlemsstat, og hvorvidt retten i tredjelandet kan forventes at træffe en retsafgørelse inden for en rimelig frist.

Denne vurdering kan også omfatte hensyntagen til spørgsmålet om, hvorvidt retten i tredjelandet har enekompetence i den enkelte sag under omstændigheder, hvor en ret i en medlemsstat ville have enekompetence.

(25) Begrebet foreløbige, herunder sikrende, retsmidler bør f.eks. omfatte sikrende kendelser med henblik på at fremskaffe oplysninger og sikre beviser, jf. artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. Begrebet bør ikke omfatte foranstaltninger, der ikke er sikrende, såsom foranstaltninger til afhøring af vidner. Dette bør ikke berøre anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter for så vidt angår bevisoptagelse i sager om civile og kommercielle spørgsmål.

(26) Den gensidige tillid til retsplejen i Unionen berettiger princippet om, at retsafgørelser truffet i en medlemsstat bør anerkendes i alle medlemsstater, uden at der er behov for en særlig procedure. Desuden gør målet om at gøre det mindre langsommeligt og mindre dyrt at føre retssager på tværs af landegrænserne det berettiget at afskaffe den erklæring om eksigibilitet, der skal afgives, inden der kan ske fuldbyrdelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. En retsafgørelse, der er truffet af en ret i en medlemsstat, bør derfor behandles på samme måde, som hvis den var blevet truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

(27) Med henblik på fri bevægelighed for retsafgørelser bør en retsafgørelse truffet i en medlemsstat anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat, selv om den er truffet mod en person, der ikke har bopæl på en medlemsstats område.

(28) Såfremt en retsafgørelse indeholder et retsmiddel eller en kendelse, der er ukendt i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, tilpasses retsmidlet eller kendelsen, herunder enhver heri anført rettighed, i det omfang det er muligt, til det, der i henhold til denne medlemsstats nationale lovgivning har tilsvarende retsvirkninger og varetager lignende formål og hensyn. Det bør være op til de enkelte medlemsstater selv at afgøre, hvorledes og af hvem tilpasningen skal foretages.

(29) Direkte fuldbyrdelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat uden en erklæring om eksigibilitet bør ikke bringe respekten for retten til forsvar i fare. Derfor bør den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kunne indgive begæring om, at anerkendelse eller fuldbyrdelse afslås, hvis den pågældende finder, at en af grundene til at afslå anerkendelse af retsafgørelsen er til stede. Dette bør omfatte den grund, at den pågældende ikke havde haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen, da der blev afsagt afgørelse uden personligt fremmøde med hensyn til et borgerligt krav i en straffesag. Det bør også omfatte de grunde, en person kan påberåbe sig på grundlag af en aftale indgået mellem den medlemsstat, som anmodningen rettes til, og en tredjestat i medfør af artikel 59 i Bruxelleskonventionen af 1968.

(30) En part, der bestrider fuldbyrdelsen af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, bør, i det omfang det er muligt, og i overensstemmelse med retssystemet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, være i stand til i den samme sag ud over de grunde til afslag, der er fastsat i denne forordning, at påberåbe sig de grunde til afslag, der findes i henhold til national lovgivning, inden for de frister, der er fastsat i denne lovgivning. Anerkendelse af en retsafgørelse bør imidlertid kun afslås, hvis en eller flere af de grunde til afslag, der er fastsat i denne forordning, foreligger.

(31) Indtil der er truffet afgørelse om en indsigelse mod fuldbyrdelsen af en retsafgørelse, bør retterne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, under hele behandlingen af en sådan indsigelse, herunder en eventuel appel, kunne tillade, at fuldbyrdelsen fortsætter med forbehold af en begrænsning af fuldbyrdelsen eller af, at der stilles en sikkerhed.

(32) For at underrette den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, om fuldbyrdelsen af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, bør den attest, der indføres med denne forordning, om nødvendigt ledsaget af retsafgørelsen forkyndes for den pågældende i rimelig tid inden den første fuldbyrdelsesforanstaltning. I denne sammenhæng bør der ved første fuldbyrdelsesforanstaltning forstås den første fuldbyrdelsesforanstaltning efter forkyndelse.

(33) Når foreløbige, herunder sikrende, retsmidler iværksættes af en ret, der har kompetence med hensyn til sagens realitet, bør deres frie bevægelighed sikres inden for rammerne af denne forordning. Imidlertid bør foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som en sådan ret har truffet afgørelse om, uden at sagsøgte forinden er blevet indkaldt,

ikke anerkendes og fuldbyrdes inden for rammerne af denne forordning, medmindre den retsafgørelse, der indeholder retsmidlet, er blevet forkyndt for sagsøgte forud for fuldbyrdelsen. Dette bør ikke være til hinder for anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne retsmidler i henhold til national lovgivning. Når foreløbige, herunder sikrende, retsmidler iværksættes af en ret, der ikke har kompetence med hensyn til sagens realitet, bør deres virkning inden for denne forordnings rammer være begrænset til den pågældende medlemsstat.

(34) Kontinuiteten mellem Bruxelles-konventionen af 1968, forordning (EF) nr. 44/2001 og nærværende forordning bør sikres, og i den forbindelse bør der fastsættes overgangsbestemmelser. Samme kontinuitet bør gælde med hensyn til Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af Bruxelles-konventionen af 1968 og de forordninger, der er trådt i stedet for den.

(35) For at respektere medlemsstaternes internationale forpligtelser bør denne forordning ikke berøre de konventioner vedrørende særlige områder, som medlemsstaterne er parter i.

(36) Med forbehold af medlemsstaternes forpligtelser i henhold til traktaterne bør denne forordning ikke berøre anvendelsen af bilaterale konventioner og aftaler, der er indgået mellem et tredjeland og en medlemsstat inden datoen for ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 44/2001, og som omfatter spørgsmål, der er reguleret ved nærværende forordning.

(37) For at sikre løbende ajourføring af de attester, der skal benyttes i forbindelse med anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og retsforlig i henhold til denne forordning, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændringer af bilag I og II til denne forordning. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(38) Denne forordning respekterer grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til adgang til effektive retsmidler og til retfærdig rettergang, der er sikret ved chartrets artikel 47.

(39) Målet for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(40) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til den daværende traktat om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltaget i vedtagelsen og

anvendelsen af forordning (EF) nr. 44/2001. I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

(41) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark, idet Danmark dog kan anvende ændringerne til forordning (EF) nr. 44/2001 i medfør af artikel 3 i aftalen af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*).

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforholdet mellem ægtefæller eller mellem parterne i et forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs

b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger

c) social sikring

d) voldgift

e) underholdspligt, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab

f) arv efter loven eller testamente, herunder underholdspligt som følge af dødsfald.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

a) "retsafgørelse" enhver retsafgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan afgørelsen betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder fastsættelse af sagsomkostninger, som foretages af en embedsmand ved retten.

I kapitel III anses "retsafgørelse" for at omfatte foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som en ret, der i henhold til denne forordning har kompetence med hensyn til sagens realitet, har truffet afgørelse om. Det omfatter ikke foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er truffet afgørelse om af en sådan ret, uden at den sagsøgte er blevet indkaldt, medmindre retsafgørelsen indeholdende retsmidlet er blevet forkyndt for sagsøgte forud for fuldbyrdelsen

b) "retsforlig": forlig, der er blevet godkendt af en ret i en medlemsstat, eller som er indgået for en ret i en medlemsstat under retssagen

c) "officielt bekræftet dokument": et dokument, der er udstedt eller registreret som et officielt bekræftet dokument i domsstaten, og hvor den officielle bekræftelse:

i) vedrører underskriften og dokumentets indhold, og

ii) er foretaget af en offentlig myndighed eller et andet organ, som er bemyndiget hertil

d) "domsstat": efter omstændighederne den medlemsstat, hvor retsafgørelsen er blevet truffet, hvor retsforliget er blevet godkendt eller indgået, eller hvor det officielt bekræftede dokument er blevet udstedt eller registreret

e) "medlemsstat, som anmodningen rettes til": den medlemsstat, hvor anerkendelsen af retsafgørelsen påberåbes, eller hvor retsafgørelsen, retsforliget eller det officielt bekræftede dokument søges fuldbyrdet

f) "den oprindelige ret": retten, som har truffet den retsafgørelse, hvis anerkendelse påberåbes, eller søges fuldbyrdet.

Artikel 3

Med henblik på denne forordning omfatter "ret" følgende myndigheder, i det omfang de har kompetence til at afgøre spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde:

a) for så vidt angår Ungarn, en notar (közjegyző) i forbindelse med hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav (fizetési meghagyásos eljárás)

b) for så vidt angår Sverige, det svenske fogedvæsen (Kronofogdemyndigheten) i forbindelse med hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav (betalningsföreläggande) og visse andre krav (handräckning)

KAPITEL II

KOMPETENCE

AFDELING 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 4

1. Med forbehold af denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.
2. Personer, som ikke er statsborgere i den medlemsstat, på hvis område de har bopæl, er undergivet de kompetenceregler, der gælder for statsborgere i den pågældende medlemsstat.

Artikel 5

1. Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i dette kapitels afdeling 2-7.
2. I særdeleshed kan de nationale kompetenceregler, som medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om i henhold til artikel 76, stk. 1, litra a), ikke gøres gældende imod de i stk. 1 omhandlede personer.

Artikel 6

1. Har en sagsøgt ikke bopæl på en medlemsstats område, afgøres retternes kompetence i hver enkelt medlemsstat efter medlemsstatens egen lovgivning, jf. dog artikel 18, stk. 1, artikel 21, stk. 2, samt artikel 24 og 25.
2. Over for en sagsøgt, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, kan enhver, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset sin nationalitet, i lighed med medlemsstatens egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder dér, herunder navnlig de regler, som medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om i henhold til artikel 76, stk. 1, litra a).

AFDELING 2

Specielle kompetenceregler

Artikel 7

En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat:

- 1) a) i sager om kontraktforhold ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

b) ved anvendelsen af denne bestemmelse, og medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:

- ved salg af varer, det sted i en medlemsstat, hvor varerne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

- ved levering af tjenesteydelser, det sted i en medlemsstat, hvor tjenesteydelserne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

c) er litra b) ikke relevant, finder litra a) anvendelse.

2) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjjelsen er foregået eller vil kunne foregå

3) i sager, i hvilke der påstås erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand i anledning af en strafbar handling, ved den ret, hvor straffesagen er anlagt, såfremt denne ret i henhold til sin egen lovgivning kan påkende borgerlige krav

4) i sager, i hvilke der påstås tilbagelevering, baseret på ejerskab, af et kulturgode som defineret i artikel 1, nr. 1), i direktiv 93/7/EØF, og som er anlagt af den person, der påberåber sig ret til at få et sådant gode tilbageleveret, ved retterne på det sted, hvor kulturgodet befinder sig på tidspunktet for sagens anlæggelse ved retten

5) i sager vedrørende driften af en filial, et agentur eller en anden virksomhed, ved retten på det sted, hvor filialen, agenturet eller virksomheden er beliggende

6) i sager, der er anlagt mod en stifter af en trust, trustee eller begunstiget ved en trust oprettet enten i henhold til loven eller skriftligt eller ved en mundtlig aftale, der er bekræftet skriftligt, ved retterne i den medlemsstat, på hvis område trusten har hjemsted

7) i sager om indsigelse mod betaling af den bjærgeløn, der forlanges for bjærgning, som er kommet en skibsladning eller fragt til gode, ved den ret, i hvis retskreds der i den nævnte ladning eller i den dertil knyttede fragt:

a) er gjort arrest for at sikre sådan betaling, eller

b) kunne have været gjort arrest, men hvor der er ydet kaution eller stillet anden sikkerhed

Denne bestemmelse finder kun anvendelse, såfremt det gøres gældende, at sagsøgte har rettigheder i den nævnte skibsladning eller fragt, eller at han på bjærgningstidspunktet havde sådanne rettigheder.

Artikel 8

En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og

påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig

2) når der er tale om en sag om opfyldelse af en garantiforpligtelse eller andre krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værneting, der ville være kompetent i hans sag

3) når der er tale om et modkrav, der udspringer af den samme aftale eller det samme forhold, som hovedkravet støttes på, ved den ret, hvor sagen om hovedkravet er anlagt

4) i sager om kontraktforhold, såfremt sagen kan forenes med en sag om rettigheder over fast ejendom mod samme sagsøgte, ved retten i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.

Artikel 9

Hvis en ret i en medlemsstat i henhold til denne forordning har kompetence til at afgøre sager om ansvar i forbindelse med brugen eller driften af et skib, har denne ret eller enhver anden ret, som i henhold til den interne lovgivning i den pågældende medlemsstat træder i stedet for førstnævnte ret, også kompetence til at afgøre krav om begrænsning af dette ansvar.

AFDELING 3

Kompetence i forsikringsager

Artikel 10

I forsikringsager afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 6 og artikel 7, nr. 5).

Artikel 11

1. En forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

a) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område forsikringsgiveren har bopæl

b) i en anden medlemsstat i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl, eller

c) såfremt det drejer sig om en coassurandør, ved den ret i en medlemsstat, ved hvilken der er anlagt sag mod den ledende assurandør.

2. Har forsikringsgiveren ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en anden virksomhed i en medlemsstat, anses forsikringsgiveren i sager vedrørende driften af filialen, agenturet eller virksomheden som havende bopæl på denne medlemsstats område.

Artikel 12

I sager om ansvarsforsikring eller forsikring af fast ejendom kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået. Det samme gælder, når fast ejendom og løsøre er omfattet af samme forsikringsaftale og er genstand for samme skadestilfælde.

Artikel 13

1. I sager om ansvarsforsikring kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt den lovgivning, der gælder for denne ret, indeholder hjemmel dertil.
2. Artikel 10, 11 og 12 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.
3. Såfremt lovgivningen om et sådant direkte sagsanlæg indeholder hjemmel til at inddrage forsikringstageren eller den sikrede i sagen, er den samme ret også kompetent i forhold til disse personer.

Artikel 14

1. En forsikringsgiver kan kun anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, hvad enten sagsøgte er forsikringstager, sikret eller begunstiget, jf. dog artikel 13, stk. 3.
2. Denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.

Artikel 15

Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået
- 2) der giver forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling
- 3) der er indgået mellem en forsikringstager og en forsikringsgiver, som på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, og hvorved retterne i denne medlemsstat tillægges kompetence også i tilfælde af, at skadetilføjelsen er foregået i udlandet, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat
- 4) der er indgået af en forsikringstager, som ikke har bopæl på en medlemsstats område, medmindre det drejer sig om en lovpligtig forsikring eller en forsikring vedrørende en fast ejendom, som er beliggende på en medlemsstats område, eller

5) der vedrører en forsikringsaftale, som dækker en eller flere af de i artikel 16 nævnte risici.

Artikel 16

De i artikel 15, nr. 5), omhandlede risici er følgende:

1) enhver skade

a) på søgående skibe, på offshoreanlæg og anlæg i rum sø eller på luftfartøjer, der skyldes begivenheder, som indtræffer i forbindelse med anvendelse til erhvervsmæssige formål af disse skibe, anlæg og luftfartøjer

b) på gods bortset fra passagerers bagage, når forsendelsen sker helt eller delvis som transport med nævnte skibe eller luftfartøjer

2) ethvert ansvar, bortset fra ansvar for fysisk skade på passagerer eller for skade på disses bagage

a) hidrørende fra brugen eller driften af skibe, anlæg eller luftfartøjer i henhold til nr. 1, litra a), med hensyn til luftfartøjer dog kun for så vidt lovgivningen i den medlemsstat, i hvilken luftfartøjet er registreret, ikke forbyder aftaler om værneting ved forsikring af sådanne risici

b) for skade forårsaget af gods under transport som anført i nr. 1, litra b)

3) ethvert økonomisk tab i forbindelse med brugen eller driften af skibe, anlæg eller luftfartøjer i henhold til nr. 1), litra a), navnlig tab af fragt eller befragtningsindtægter

4) enhver risiko i forbindelse med en af de i nr. 1)-3) nævnte risici

5) uanset nr. 1)-4), alle store risici som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

AFDELING 4

Kompetence i sager om forbrugeraftaler

Artikel 17

1. I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 6 og artikel 7, nr. 5):

a) når sagen vedrører køb af løsørengstande, hvor købesummen skal betales i rater

b) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande, eller

c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere stater inklusive denne medlemsstat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.

2. Har forbrugerens medkontrahent ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en anden virksomhed i en medlemsstat, anses han i sager vedrørende driften af filialen, agenturet eller virksomheden som havende bopæl på denne medlemsstats område.

3. Denne afdeling finder ikke anvendelse på transportaftaler, bortset fra aftaler, hvorved der for en samlet pris ydes en kombination af rejse og ophold.

Artikel 18

1. Sager, som en forbruger agter at rejse mod sin medkontrahent, kan anlægges enten ved retterne i den medlemsstat, på hvis område medkontrahenten har bopæl, eller, uanset medkontrahentens bopæl, ved retten på det sted, hvor forbrugeren har bopæl.

2. Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af forbrugerens medkontrahent, kan kun anlægges ved retterne i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl.

3. Denne artikel berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.

Artikel 19

Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

1) der er indgået, efter at tvisten er opstået

2) der giver forbrugeren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller

3) der er indgået mellem en forbruger og dennes medkontrahent, som på tidspunktet for forbrugeraftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, og tillægger retterne i denne medlemsstat kompetence, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat.

AFDELING 5

Kompetence i sager om individuelle arbejdsaftaler

Artikel 20

1. I sager om individuelle arbejdsaftaler afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 6, artikel 7, nr. 5), og, i tilfælde, hvor sagen anlægges mod en arbejdsgiver, artikel 8, nr. 1).

2. Når en arbejdstager har indgået en individuel arbejdskontrakt med en arbejdsgiver, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en anden virksomhed i en medlemsstat, anses arbejdsgiveren i sager vedrørende driften af filialen, agenturet eller virksomheden som havende bopæl på denne medlemsstats område.

Artikel 21

1. En arbejdsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

a) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, eller

b) i en anden medlemsstat:

i) ved retten på det sted, hvor eller hvorfra arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde, eller ved retten på det sidste sted, hvor han sædvanligvis udførte sit arbejde, eller

ii) såfremt arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde i et bestemt land, ved retten på det sted, hvor den virksomhed, som har antaget arbejdstageren, er eller var beliggende.

2. En arbejdsgiver, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, kan i overensstemmelse med stk. 1, litra b), sagsøges ved en ret i en medlemsstat.

Artikel 22

1. En arbejdsgiver kan kun anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren har bopæl.

2. Denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.

Artikel 23

Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale:

1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller

2) der giver arbejdstageren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling.

AFDELING 6

Enekompetence

Artikel 24

Enekompetente er følgende retter i en medlemsstat uden hensyn til parternes bopæl:

1) i sager om rettigheder over fast ejendom samt om leje eller forpagtning af fast ejendom, retterne i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.

I sager om leje- og forpagtningsaftaler vedrørende fast ejendom, der er indgået med henblik på midlertidig privat brug for et tidsrum af højst seks på hinanden følgende måneder, er dog også retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, kompetente, under forudsætning af, at lejer eller forpagter er en fysisk person, og at ejer og lejer eller forpagter har bopæl på samme medlemsstats område

2) i sager om gyldighed, ugyldighed eller opløsning af selskaber og andre juridiske personer, der har deres hjemsted på en medlemsstats område, eller om gyldighed af beslutninger truffet af disses organer, retterne i den pågældende medlemsstat. Ved afgørelsen af, hvor dette hjemsted er beliggende, skal retten anvende de internationalprivatretnlige regler, som gælder for den

3) i sager om gyldigheden af indførelsen i offentlige registre, retterne i den medlemsstat, på hvis område registrene føres

4) i sager om registrering eller gyldighed af patenter, varemærker, design samt andre lignende rettigheder, der forudsætter deponering eller registrering, uanset om spørgsmålet rejses ved, at der nedlægges påstand herom, eller i form af en indsigelse, retterne i den medlemsstat, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering, eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller i henhold til en EU-retsakt eller en international konvention anses for at være foretaget.

Med forbehold af den kompetence, der i henhold til konventionen om meddelelse af europæiske patenter, undertegnet i München den 5. oktober 1973, er tillagt Den Europæiske Patentmyndighed, har retterne i hver medlemsstat enekompetence for så vidt angår registreringen og gyldigheden af et europæisk patent, der er meddelt for denne medlemsstat

5) i sager om fuldbyrdelse af retsafgørelser, retterne i den medlemsstat, på hvis område fuldbyrdelsesstedet er beliggende.

AFDELING 7

Aftaler om værneting

Artikel 25

1. Såfremt parterne, uanset deres bopæl, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller disse retter kompetente, med-

mindre aftalen er materielt ugyldig efter loven i den pågældende medlemsstat. Medmindre parterne har aftalt andet, er denne ret eller disse retter enekompetente. Værnetingsaftalen skal være indgået:

a) skriftligt eller mundtligt med skriftlig bekræftelse

b) i en form, der er i overensstemmelse med den skik og brug, som parterne følger i deres indbyrdes forhold, eller

c) inden for international handel, i en form, der er i overensstemmelse med en sædvane, som parterne har eller burde have kendskab til, og som inden for sådan handel er almindelig kendt og regelmæssigt fulgt af parter i aftaler af samme type inden for den pågældende handelsbranche.

2. Med "skriftligt" sidestilles enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen om værneting.

3. Den eller de retter i en medlemsstat, som har fået tillagt kompetence i henhold til et dokument om oprettelse af en trust, har enekompetence i sager mod en stifter af en trust, en trustee eller en ved en trust begunstiget person, såfremt det drejer sig om forholdet mellem disse personer eller om deres rettigheder og pligter inden for trustens rammer.

4. Aftaler om værneting samt tilsvarende bestemmelser i et dokument om oprettelse af en trust er ugyldige, såfremt de er i strid med artikel 15, 19 eller 23 eller udelukker kompetencen for de retter, som i medfør af artikel 24 er enekompetente.

5. En værnetingsaftale, der indgår som en del af en kontrakt, anses for at være en selvstændig aftale, der er uafhængig af kontraktens øvrige bestemmelser.

Gyldigheden af en værnetingsaftale kan ikke bestrides alene under henvisning til, at kontrakten ikke er gyldig.

Artikel 26

1. For så vidt en ret i en medlemsstat ikke allerede er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne forordning, bliver den kompetent, når sagsøgte giver møde for den. Denne regel finder ikke anvendelse, såfremt sagsøgte giver møde for at bestride rettens kompetence, eller såfremt en anden ret i medfør af artikel 24 er enekompetent.

2. Med hensyn til spørgsmål omfattet af afdeling 3, 4 eller 5 skal retten, såfremt forsikringstageren, den sikrede, en begunstiget i henhold til forsikringsaftalen, den skadelidte, forbrugeren eller arbejdstageren er den sagsøgte, inden den fastslår, at den har kompetence i henhold til stk. 1, sikre sig, at sagsøgte er orienteret om sin ret til at bestride rettens kompetence og om retsvirkningerne af at give møde eller af ikke at give møde.

AFDELING 8

Prøvelse af kompetencen og af formaliteten

Artikel 27

En ret i en medlemsstat, for hvilken der indbringes en retstvist, der hovedsagelig vedrører spørgsmål, hvor retterne i en anden medlemsstat er enekompetente i medfør af artikel 24, skal på embeds vegne erklære sig inkompetent.

Artikel 28

1. Såfremt en person, der har bopæl på en medlemsstats område, sagsøges ved en ret i en anden medlemsstat, men ikke giver møde, erklærer retten sig på embeds vegne inkompetent, medmindre den er kompetent efter bestemmelserne i denne forordning.
2. Retten udsætter sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.
3. Artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) [15] anvendes i stedet for nærværende artikels stk. 2, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal fremsendes fra en medlemsstat til en anden i medfør af nævnte forordning.
4. Finder forordning (EF) nr. 1393/2007 ikke anvendelse, anvendes artikel 15 i Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal sendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

AFDELING 9

Litis pendens og indbyrdes sammenhængende krav

Artikel 29

1. Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået, jf. dog artikel 31, stk. 2.
2. I de i stk. 1 omhandlede sager på begæring fra en ret, for hvilken tvisten er indbragt, giver enhver anden ret, for hvilken tvisten er indbragt, uden ophold førstnævnte ret meddelelse om, hvornår tvisten blev indbragt for den i overensstemmelse med artikel 32.
3. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.

Artikel 30

1. Såfremt sager vedrørende krav, som er indbyrdes sammenhængende, verserer for retter i forskellige medlemsstater, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, udsætte sagen.
2. Når sagen for den ret, hvor sagen først blev anlagt, verserer i første instans, kan enhver anden ret ligeledes efter anmodning fra en af parterne erklære sig inkompetent, forudsat at den ret, hvor sagen først blev anlagt, har kompetence til at påkende det pågældende krav, og dens lovgivning tillader forening heraf.
3. Ved indbyrdes sammenhængende krav forstås i denne artikel krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.

Artikel 31

1. Såfremt sagerne henhører under flere retters enekompetence, skal enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, erklære sig inkompetent til fordel for denne ret.
2. Når en sag anlægges ved en ret i en medlemsstat, som er tillagt enekompetence ved en aftale omhandlet i artikel 25, skal enhver ret i en anden medlemsstat udsætte sagen, indtil den ret, hvor sagen er anlagt på grundlag af aftalen, erklærer, at den ikke har kompetence i henhold til aftalen, jf. dog artikel 26.
3. Når den ret, der er udpeget i aftalen, har fastslået sin kompetence i henhold til aftalen, erklærer enhver ret i en anden medlemsstat sig inkompetent til fordel for denne ret.
4. Stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse på spørgsmål, der er omhandlet i afdeling 3, 4 eller 5, når forsikringstageren, den sikrede, en begunstiget i henhold til forsikringsaftalen, den skadelidte, forbrugeren eller arbejdstageren er sagsøgeren, og aftalen ikke er gyldig i henhold til en bestemmelse i nævnte afdelinger.

Artikel 32

1. Ved anvendelsen af denne afdeling anses en sag for anlagt ved en ret:
 - a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller
 - b) hvis det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

Den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, jf. litra b), skal være den første myndighed, der modtager de dokumenter, der skal forkyndes.

2. Den ret eller myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, jf. stk. 1, anfører datoen for indgivelse af det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument eller datoen for modtagelse af de dokumenter, der skal forkyndes.

Artikel 33

1. Er kompetencen baseret på artikel 4 eller på artikel 7, 8 eller 9, og verserer der en sag ved en ret i et tredjeland på det tidspunkt, hvor der ved en ret i en medlemsstat anlægges en sag, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, mellem de samme parter, som sagen ved retten i tredjelandet, kan retten i medlemsstaten udsætte sagen, hvis:

a) det forventes, at retten i tredjelandet vil træffe en retsafgørelse, der kan anerkendes og eventuelt fuldbyrdes i den pågældende medlemsstat, og

b) retten i medlemsstaten anser det for godtgjort, at det er nødvendigt at udsætte sagen af hensyn til en ordnet retspleje.

2. Retten i medlemsstaten kan til enhver tid genoptage sagen, hvis:

a) sagen ved retten i tredjelandet er blevet udsat eller hævet

b) retten i medlemsstaten på det foreliggende grundlag finder, at det er usandsynligt, at sagen ved retten i tredjelandet vil blive afsluttet inden en rimelig frist, eller

c) det er nødvendigt at genoptage sagen af hensyn til en ordnet retspleje.

3. Retten i medlemsstaten afviser sagen, hvis sagen ved retten i tredjelandet er afsluttet og har resulteret i en retsafgørelse, der kan anerkendes og eventuelt fuldbyrdes i medlemsstaten.

4. Retten i medlemsstaten anvender denne artikel efter anmodning fra en af parterne, eller på embeds vegne hvis dette er muligt i henhold til national lovgivning.

Artikel 34

1. Er kompetencen baseret på artikel 4 eller på artikel 7, 8 eller 9, og verserer der en sag ved retten i et tredjeland på det tidspunkt, hvor der ved en ret i en medlemsstat anlægges en sag, der er indbyrdes sammenhængende med sagen ved retten i tredjelandet, kan retten i medlemsstaten udsætte sagen, hvis:

a) det er ønskeligt at behandle og påkende de indbyrdes sammenhængende krav samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser i tilfælde af, at kravene påkendes hver for sig

b) det forventes, at retten i tredjelandet vil træffe en retsafgørelse, der kan anerkendes og eventuelt fuldbyrdes i medlemsstaten, og

c) retten i medlemsstaten anser det for godtgjort, at det er nødvendigt at udsætte sagen af hensyn til en ordnet retspleje.

2. Retten i medlemsstaten kan til enhver tid fortsætte sagen, hvis:

a) retten i medlemsstaten finder, at der ikke længere er risiko for uforenelige retsafgørelser

b) sagen ved retten i tredjelandet er blevet udsat eller hævet

c) retten i medlemsstaten på det foreliggende grundlag finder, at det er usandsynligt, at sagen ved retten i tredjelandet vil blive afsluttet inden en rimelig frist, eller

d) det er nødvendigt at genoptage sagen af hensyn til en ordnet retspleje.

3. Retten i medlemsstaten kan afvise sagen, hvis sagen ved retten i tredjelandet er afsluttet og har resulteret i en retsafgørelse, der kan anerkendes og eventuelt fuldbyrdes i medlemsstaten.

4. Retten i medlemsstaten anvender denne artikel efter anmodning fra en af parterne, eller på embeds vegne, hvis dette er muligt i henhold til national lovgivning.

AFDELING 10

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

Artikel 35

Der kan over for en medlemsstats retter anmodes om anvendelse af sådanne foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning, selv om en ret i en anden stat er kompetent til at påkende sagens realitet.

KAPITEL III

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

AFDELING 1

Anerkendelse

Artikel 36

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

2. Enhver berettiget part kan i overensstemmelse med proceduren i afdeling 3, underafdeling 2, fremsætte en anmodning om at få fastslået, at der ikke findes grunde til at afslå anerkendelse, som omhandlet i artikel 45.

3. Afhænger udfaldet af en sag ved en ret i en medlemsstat af afgørelsen af et spørgsmål angående afslag på anerkendelse, er denne ret kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse.

Artikel 37

1. En part, der i en medlemsstat ønsker at påberåbe sig en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, skal fremlægge:

a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed, og

b) attesten udstedt i medfør af artikel 53.

2. Retten eller myndigheden, ved hvilken en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat påberåbes, kan om nødvendigt kræve, at den part, der påberåber sig den, i overensstemmelse med artikel 57 forelægger en oversættelse eller en translitteration af indholdet af attesten i stk. 1, litra b). Retten eller myndigheden kan kræve, at parten forelægger en oversættelse af selve afgørelsen i stedet for oversættelsen af indholdet af attesten, hvis retten eller myndigheden ikke kan fortsætte behandlingen uden en sådan oversættelse.

Artikel 38

Retten eller en myndighed, ved hvilken en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat påberåbes, kan udsætte sagen helt eller delvis, hvis:

a) retsafgørelsen bliver anfægtet i domsstaten, eller

b) der er fremsat en anmodning om at få fastslået, at der ikke findes grunde til at afslå anerkendelse som omhandlet i artikel 45, eller om at få fastslået, at anerkendelse skal afslås på basis af en af disse grunde.

AFDELING 2

Fuldbyrdelse

Artikel 39

En retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, og som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, skal være eksigibel i de øvrige medlemsstater, uden krav om en erklæring om eksigibilitet.

Artikel 40

En eksigibel retsafgørelse giver uden videre adgang til at anvende ethvert sikrende retsmiddel, der findes i henhold til loven i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 41

1. Med forbehold af bestemmelserne i denne afdeling finder loven i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, anvendelse på proceduren for fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er truffet i en anden medlemsstat. En retsafgørelse truffet i en medlemsstat, der er eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, skal fuldbyrdes dér på samme betingelser som en retsafgørelse, der er truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. Uanset stk. 1 finder grundene til at afslå eller udsætte fuldbyrdelse i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, anvendelse, for så vidt som de ikke er uforenelige med de i artikel 45 omhandlede grunde.

3. Det kan ikke kræves af den part, der anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at de har en postadresse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Det kan heller ikke kræves af disse parter, at de har en autoriseret repræsentant i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, medmindre en sådan repræsentant er obligatorisk uanset parternes nationalitet eller bopæl.

Artikel 42

1. For i en medlemsstat at få fuldbyrdet en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, skal den, der fremsætter anmodningen herom, fremlægge følgende for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed:

a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed, og

b) en attest udstedt i medfør af artikel 53, som bekræfter, at retsafgørelsen er eksigibel, og som indeholder et uddrag af retsafgørelsen og alt efter omstændighederne de relevante oplysninger om, hvilke sagsomkostninger der kan tilbagesøges, og oplysninger om beregning af renter.

2. For i en medlemsstat at få fuldbyrdet en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, om anvendelse af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, fremlægger den, der fremsætter anmodningen, følgende for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed:

a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed

b) en attest udstedt i medfør af artikel 53, som indeholder en beskrivelse af retsmidlet, og som bekræfter,

i) at retten har kompetence med hensyn til sagens realitet

ii) at retsafgørelsen er eksigibel i domsstaten, og

c) bevis for forkyndelsen af retsafgørelsen, hvis der blev truffet afgørelse om retsmidlet, uden at sagsøgte forinden var blevet indkaldt.

3. Den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed kan om nødvendigt kræve, at den, der har fremsat anmodningen, i overensstemmelse med artikel 57 forelægger en oversættelse eller en translitteration af attesten.

4. Den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed kan kun kræve, at den, der har fremsat anmodningen, forelægger en oversættelse af retsafgørelsen, hvis den ikke kan fortsætte behandlingen uden en sådan oversættelse.

Artikel 43

1. Når der begæres fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, forkyndes attesten udstedt i henhold til artikel 53 for den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, inden den første fuldbyrdelsesforanstaltning. Attesten ledsages af retsafgørelsen, hvis den ikke allerede er forkyndt for den pågældende.

2. Har den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, bopæl i en anden medlemsstat end domsstaten, kan den pågældende for at bestride fuldbyrdelsen af retsafgørelsen anmode om en oversættelse af retsafgørelsen, hvis retsafgørelsen ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til et af følgende sprog:

a) et sprog, som vedkommende forstår, eller

b) det officielle sprog i den medlemsstat, på hvis område vedkommende har bopæl, eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor vedkommende har bopæl.

Anmodes der om en oversættelse af retsafgørelsen i overensstemmelse med første afsnit, er sikrende retsmidler de eneste fuldbyrdelsesforanstaltninger, der må anvendes, indtil den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, modtager oversættelsen.

Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis retsafgørelsen allerede er forkyndt den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, på et af de sprog, der er omhandlet i første afsnit, eller ledsages af en oversættelse til et af disse sprog.

3. Denne artikel finder ikke anvendelse på fuldbyrdelsen af et sikrende retsmiddel i en retsafgørelse, eller når den person, der anmoder om fuldbyrdelse, anvender sikrende retsmidler i overensstemmelse med artikel 40.

Artikel 44

1. Hvis der fremsættes en anmodning om afslag på fuldbyrdelse af en retsafgørelse i medfør af afdeling 3, underafdeling 2, kan retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, efter anmodning fra den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse:

- a) begrænse fuldbyrdelsesproceduren til de sikrende retsmidler
- b) gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed, som fastsættes af retten, eller
- c) enten helt eller delvis udsætte fuldbyrdelsesproceduren.

2. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, udsætter efter anmodning fra den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, fuldbyrdelsesproceduren, hvis eksigibiliteten af retsafgørelsen er udsat i domsstaten.

AFDELING 3

Afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse

Underafdeling 1

Afslag på anerkendelse

Artikel 45

1. Efter anmodning fra en berettiget part afslås anerkendelse af en retsafgørelse:

- a) såfremt en sådan anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- b) såfremt det er en udeblivelsesafgørelse, og det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke var blevet forkyndt for sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at sagsøgte kunne varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte undlod at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om vedkommende havde mulighed for at gøre det
- c) såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- d) såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller
- e) såfremt afgørelsen strider mod:

i) kapitel II, afdeling 3, 4 eller 5, såfremt forsikringstageren, den sikrede, en begunstiget i henhold til forsikringsaftalen, den skadelidte, forbrugeren eller arbejdstageren er den sagsøgte, eller

ii) kapitel II, afdeling 6.

2. Ved prøvelsen af de i stk. 1, litra e), nævnte kompetenceregler er den ret, som anmodningen rettes til, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke den oprindelige ret har støttet sin kompetence.

3. Den oprindelige rets kompetence kan ikke efterprøves, jf. dog stk. 1, litra e). Den i stk. 1, litra a), omhandlede efterprøvelse vedrørende grundlæggende retsprincipper kan ikke foretages i forhold til kompetencereglerne.

4. Anmodningen om afslag på anerkendelse skal fremsættes efter procedurerne i underafdeling 2 og, hvis det er relevant, afdeling 4.

Underafdeling 2

Afslag på fuldbyrdelse

Artikel 46

Efter anmodning fra den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, afslås fuldbyrdelse af en retsafgørelse, når det konstateres, at en af de i artikel 45 omhandlede grunde foreligger.

Artikel 47

1. Anmodningen om afslag på fuldbyrdelse fremsættes over for den ret, som den pågældende medlemsstat har givet Kommissionen meddelelse om i henhold til artikel 75, litra a), som værende den ret, hvortil anmodningen skal indgives.

2. Fremgangsmåden ved afslag på fuldbyrdelse afgøres, for så vidt den ikke er omfattet af denne forordning, efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

3. Den, der fremsætter anmodningen, skal forelægge retten en kopi af retsafgørelsen og om nødvendigt en oversættelse eller translitteration deraf.

Retten kan fritage for forelæggelse af de dokumenter, der er nævnt i første afsnit, hvis den allerede er i besiddelse af dem, eller hvis den finder det urimeligt at kræve, at den, der fremsætter anmodningen, skal forelægge dem. I sidstnævnte tilfælde kan retten kræve, at den anden part forelægger dokumenterne.

4. Det kan ikke kræves af parter, der anmoder om afslag på fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at de har en postadresse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Det kan heller ikke kræves af disse parter, at de har en auto-

riseret repræsentant i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, medmindre en sådan repræsentant er obligatorisk uanset parternes nationalitet eller bopæl.

Artikel 48

Retten træffer straks afgørelse om anmodningen om afslag på fuldbyrdelse.

Artikel 49

1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om afslag på fuldbyrdelse, kan appelleres af begge parter.

2. Appel indgives til den ret, som den pågældende medlemsstat har givet Kommissionen meddelelse om i henhold til artikel 75, litra b), som værende den ret, hvortil en sådan appel indgives.

Artikel 50

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes ved appel, såfremt den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med artikel 75, litra c), har givet Kommissionen meddelelse herom.

Artikel 51

1. Den ret, hvortil der fremsættes en anmodning om afslag på fuldbyrdelse, eller den ret, som behandler en appelsag indgivet i henhold til artikel 49 eller 50, kan udsætte sagen, hvis der er iværksat en ordinær appel eller genoptagelse af retsafgørelsen i domsstaten, eller hvis fristen herfor endnu ikke er udløbet. I sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af en sådan appel eller genoptagelse.

2. Såfremt retsafgørelsen er truffet i Irland, Cypern eller Det Forenede Kongerige, anses enhver form for appel i den pågældende domsstat for at være en ordinær appel eller genoptagelse med henblik på stk. 1.

AFDELING 4

Fælles bestemmelser

Artikel 52

Retsafgørelser truffet i en medlemsstat kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 53

Den oprindelige ret udsteder på begæring af enhver berettiget part attesten ved brug af formularen i bilag I.

Artikel 54

1. Indeholder en retsafgørelse et retsmiddel eller en kendelse, der er ukendt i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, tilpasses retsmidlet eller kendelsen, i det omfang det er muligt, til et retsmiddel eller en kendelse, der er kendt i denne medlemsstats lovgivning, og som har tilsvarende retsvirkninger, og som varetager lignende formål og hensyn.

En sådan tilpasning må ikke have retsvirkninger, der går ud over dem, der er fastlagt i domsstatens lovgivning.

2. Enhver part kan anfægte tilpasningen af retsmidlet eller kendelsen ved en ret.

3. Om nødvendigt kan det kræves, at den part, der påberåber sig retsafgørelsen eller anmoder om fuldbyrdelse heraf, forelægger en oversættelse eller en translitteration af retsafgørelsen.

Artikel 55

Retsafgørelser, der er afsagt i en medlemsstat, og hvorved der fastsættes en tvangsbøde, er kun eksigible i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, hvis bødens størrelse er endeligt fastsat af den oprindelige ret.

Artikel 56

Det kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med den begrundelse, at han er udlænding eller ikke har bopæl eller opholdssted i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 57

1. Når der i henhold til denne forordning kræves en oversættelse eller en translitteration, skal denne oversættelse eller translitteration ske til det officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller, når der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, til det eller et af de officielle sprog ved retterne på det sted, hvor en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat påberåbes, eller der indgives en anmodning, i henhold til lovgivningen i den pågældende medlemsstat.

2. For så vidt angår de formularer, der er nævnt i artikel 53 og 60, kan oversættelser eller translitterationer også ske til alle andre officielle sprog ved Unionens institutioner, som den pågældende medlemsstat har meddelt, at den accepterer.

3. Oversættelser i henhold til denne forordning skal foretages af personer, der er kvalificeret til at oversætte i en af medlemsstaterne.

KAPITEL IV

OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENTER OG RETSFORLIG

Artikel 58

1. Officielt bekræftede dokumenter, der er eksigible i domsstaten, er eksigible i de andre medlemsstater uden krav om en erklæring om eksigibilitet. Fuldbordelse af officielt bekræftede dokumenter kan kun afslås, hvis fuldbordelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Kapitel III, henholdsvis afdeling 2, underafdeling 2 i afdeling 3, og afdeling 4, finder, hvis det er relevant, anvendelse på officielt bekræftede dokumenter.

2. Det fremlagte officielt bekræftede dokument skal med hensyn til godtgørelse af dets ægthed opfylde de betingelser, der stilles i domsstaten.

Artikel 59

Retsforlig, der er eksigible i domsstaten, fuldbyrdes i de andre medlemsstater på samme betingelser som officielt bekræftede dokumenter.

Artikel 60

Den kompetente myndighed eller retten i domsstaten udsteder efter anmodning fra en berettiget part attesten ved brug af formularen i bilag II indeholdende et sammendrag af den eksigible forpligtelse i det officielt bekræftede dokument eller af aftalen mellem parterne i retsforliget.

KAPITEL V

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 61

Inden for rammerne af denne forordning kræves der ikke legalisering eller andre lignende formaliteter for dokumenter udstedt i en medlemsstat.

Artikel 62

1. Ved afgørelsen af, om en part har bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten anvende denne stats interne lovgivning.

2. Har en part ikke bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten ved afgørelsen af, om parten har bopæl på en anden medlemsstats område, anvende denne anden medlemsstats lovgivning.

Artikel 63

1. Selskaber og andre juridiske personer har ved anvendelsen af denne forordning bopæl det sted, hvor de har:

a) deres vedtægtsmæssige hjemsted

b) deres hovedkontor, eller

c) deres hovedvirksomhed.

2. For Irlands, Cyperns og Det Forenede Kongeriges vedkommende forstås ved "vedtægtsmæssigt hjemsted" "registered office" eller, hvis et sådant ikke findes nogen steder, "place of incorporation" eller, hvis et sådant ikke findes nogen steder, det sted, i henhold til hvis lovgivning stiftelsen fandt sted.

3. Ved afgørelsen af, om en trust har bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten anvende de internationalprivatretnlige regler, som gælder for den.

Artikel 64

Med forbehold af mere gunstige nationale bestemmelser kan personer, der har bopæl på en medlemsstats område, og mod hvem der indledes retsforfølgning for en uagtsom lovovertrædelse, ved retter kompetente i straffesager i en anden medlemsstat, hvor de pågældende ikke er statsborgere, selv når de ikke personligt giver møde, vælge personer, der er beføjede hertil, til at varetage deres forsvar. Den ret, der behandler sagen, kan dog bestemme, at den pågældende skal give møde personligt; har personligt fremmøde ikke fundet sted, kan de øvrige medlemsstater afslå at anerkende eller fuldbyrde den afgørelse, der er truffet med hensyn til det borgerlige krav, uden at den pågældende har haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen.

Artikel 65

1. Den i artikel 8, nr. 2), og artikel 13 fastsatte kompetence for krav angående opfyldelse af en garantiforpligtelse eller andre krav mod tredjemand kan kun gøres gældende i de medlemsstater, der er opført på listen udarbejdet af Kommissionen i henhold til artikel 76, stk. 1, litra b), og stk. 2, for så vidt det er tilladt i henhold til national lovgivning. En person med bopæl i en anden medlemsstat kan blive opfordret til at indtræde i sagen ved disse medlemsstaters retter i henhold til reglerne om procesunderretning, jf. nævnte liste.

2. De retsafgørelser, der træffes i en medlemsstat i medfør af artikel 8, nr. 2), og artikel 13, anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med kapitel III i enhver anden medlemsstat. De retsvirkninger, som retsafgørelser truffet i de medlemsstater, der er opført på den i stk. 1 nævnte liste, har i overensstemmelse med disse medlemsstaters lovgivning over for tredjemand i henhold til stk. 1, anerkendes i alle medlemsstater.

3. De medlemsstater, der er opført på den i stk. 1 nævnte liste, giver inden for rammerne af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område oprettet ved Rådets beslutning 2001/470/EF [16] ("det europæiske retlige netværk") oplysninger om,

hvordan retsvirkningerne af de retsafgørelser, der er omhandlet i stk. 2, andet punktum, skal fastlægges i overensstemmelse med deres nationale lovgivning.

KAPITEL VI

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 66

1. Denne forordning finder kun anvendelse på retssager, som er anlagt, på officielt bekræftede dokumenter, som udstedt eller registreret, og på retsforlig, som er godkendt eller indgået på eller efter den 10. januar 2015.

2. Uanset artikel 80 finder forordning (EF) nr. 44/2001 fortsat anvendelse på retsafgørelser truffet i retssager, som er anlagt, på dokumenter, som er udstedt eller registreret, og på retsforlig, som er godkendt eller indgået inden den 10. januar 2015, og som falder ind under anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 44/2001.

KAPITEL VII

FORHOLDET TIL ANDRE INSTRUMENTER

Artikel 67

Denne forordning udelukker ikke anvendelsen af bestemmelser, som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, og som er indeholdt i EU-retsakter eller i de harmoniserede nationale lovgivninger til gennemførelse af disse retsakter.

Artikel 68

1. I forholdet mellem medlemsstaterne træder denne forordning i stedet for Bruxelleskonventionen af 1968, dog ikke for så vidt angår de af medlemsstaternes territorier, som er omfattet af konventionens geografiske anvendelsesområde, og som ikke er omfattet af denne forordning i medfør af artikel 355 i TEUF.

2. I den udstrækning denne forordning i forholdet mellem medlemsstaterne træder i stedet for Bruxelleskonventionen af 1968, skal henvisninger til konventionen forstås som henvisninger til denne forordning.

Artikel 69

I forholdet mellem medlemsstaterne træder denne forordning i stedet for konventioner, der regulerer samme spørgsmål som denne forordning, jf. dog artikel 70 og 71. Særlig træder denne forordning i stedet for de konventioner, der er opført på den liste, Kommissionen har udarbejdet i henhold til artikel 76, stk. 1, litra c) og stk. 2.

Artikel 70

1. De konventioner, der er nævnt i artikel 69, bevarer deres virkning på de områder, hvor denne forordning ikke finder anvendelse.

2. De bevarer ligeledes deres virkning for så vidt angår retsafgørelser, der er truffet, officielt bekræftede dokumenter, som er udstedt eller registreret, og retsforlig, der er godkendt eller indgået inden datoen for ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 44/2001.

Artikel 71

1. Denne forordning berører ikke konventioner, hvori medlemsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser.

2. Med henblik på at sikre en ensartet fortolkning anvendes stk. 1 på følgende måde:

a) denne forordning er ikke til hinder for, at en ret i en medlemsstat, der er part i en konvention vedrørende et særligt område, kan anse sig for kompetent i medfør af den pågældende konvention, også selv om sagsøgte har bopæl på en medlemsstats område, der ikke er part i den pågældende konvention. Den ret, ved hvilken sagen er anlagt, anvender under alle omstændigheder denne forordnings artikel 28

b) retsafgørelser, der i en medlemsstat er truffet af en ret, som har anset sig for kompetent i medfør af en konvention vedrørende et særligt område, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med denne forordning.

Såfremt både domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen rettes til, er parter i en konvention vedrørende et særligt område, som fastsætter betingelser for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, anvendes disse betingelser. Under alle omstændigheder kan bestemmelserne i denne forordning vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser finde anvendelse.

Artikel 72

Denne forordning berører ikke aftaler, hvorved medlemsstaterne før ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 44/2001 i medfør af artikel 59 i Bruxelles-konventionen af 1968 har forpligtet sig til ikke at anerkende retsafgørelser, navnlig retsafgørelser, som er truffet i en anden stat, der er kontraherende part i konventionen, mod en sagsøgt, der har bopæl eller sædvanligt opholdssted på et tredjelands område, såfremt retsafgørelsen i et tilfælde omhandlet i artikel 4 i konventionen kun har kunnet støttes på en af de kompetence-regler, der er anført i artikel 3, stk. 2, i konventionen.

Artikel 73

1. Denne forordning berører ikke anvendelsen af Lugano-konventionen af 2007.

2. Denne forordning berører ikke anvendelsen af New York-konventionen af 1958.

3. Denne forordning berører ikke anvendelsen af bilaterale konventioner og aftaler, der er indgået mellem et tredjeland og en medlemsstat inden datoen for ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 44/2001, og som omfatter spørgsmål, der er reguleret af nærværende forordning.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 74

Medlemsstaterne skal inden for rammerne af det europæiske retlige netværk og med henblik på at gøre oplysningerne tilgængelige for offentligheden, tilvejebringe en beskrivelse af nationale regler om fuldbyrdelse og procedurer herfor med angivelse af, hvilke myndigheder der er ansvarlige for fuldbyrdelse, samt oplysninger om eventuelle begrænsninger med hensyn til fuldbyrdelse, navnlig regler om debitorbeskyttelse og forældelsesfrister.

Medlemsstaterne skal sikre, at disse oplysninger til stadighed bliver ajourført.

Artikel 75

Senest den 10. januar 2014 meddeler medlemsstaterne Kommissionen:

- a) til hvilke retter anmodningen om afslag på fuldbyrdelse skal indgives i henhold til artikel 47, stk. 1
- b) til hvilke retter appel af afgørelser angående en anmodning om afslag på fuldbyrdelse skal indgives i henhold til artikel 49, stk. 2
- c) til hvilke retter yderligere appel skal indgives i henhold til artikel 50, og
- d) hvilke sprog der kan anvendes ved oversættelse af de formularer, der henvises til i artikel 57, stk. 2.

Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for offentligheden på passende vis, navnlig gennem det europæiske retlige netværk.

Artikel 76

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om:

- a) de kompetenceregler, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, og artikel 6, stk. 2
- b) de regler om procesunderretning, der er omhandlet i artikel 65, og
- c) de konventioner, der er omhandlet i artikel 69.

2. Kommissionen udarbejder på grundlag af de i stk. 1 nævnte underretninger fra medlemsstaterne de tilsvarende lister.
3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om enhver efterfølgende ændring der skal foretages af disse lister. Kommissionen ændrer listerne i overensstemmelse hermed.
4. Kommissionen offentliggør listerne og eventuelle følgende ændringer heraf i Den Europæiske Unions Tidende.
5. Kommissionen gør alle de oplysninger, der meddeles i henhold til stk. 1 og 3 offentligt tilgængelige på enhver anden hensigtsmæssig måde, navnlig via det europæiske retlige netværk.

Artikel 77

Kommissionen tillægges beføjelse til efter artikel 78 at vedtage delegerede retsakter vedrørende ændringer af bilag I og II.

Artikel 78

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 77, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 9. januar 2013.
3. Den i artikel 77 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter dens offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 77 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 79

Senest den 11. januar 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne

forordning. Rapporten skal omfatte en evaluering af det mulige behov for en yderligere udvidelse af kompetencereglerne til at omfatte sagsøgte, som ikke har bopæl på en medlemsstats område, under hensyntagen til anvendelsen af denne forordning og mulige udviklinger på internationalt niveau. Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag til ændring af denne forordning.

Artikel 80

Denne forordning ophæver forordning (EF) nr. 44/2001. Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 81

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Den anvendes fra den 10. januar 2015 med undtagelse af artikel 75 og 76, der anvendes fra den 10. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. december 2012.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
A. D. MAVROYIANNIS
Formand

BILAG I

ATTEST ANGÅENDE EN RETSAFGØRELSE PÅ DET CIVIL- OG HANDELSRETlige OMRÅDE

Artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område

1. DEN OPRINDELIGE RET
 - 1.1. Betegnelse:
 - 1.2. Adresse:
 - 1.2.1. Vej og nummer/postboks:
 - 1.2.2. By og postnummer:
 - 1.2.3. Medlemsstat
AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LT LU LV MT
NL PL PT RO SE SI SK UK
 - 1.3. Telefon:
 - 1.4. Fax:
 - 1.5. E-mail (eventuelt):
2. SAGSØGER(E) ⁽¹⁾
 - 2.1. Efternavn og fornavn/vej/nævnet på selskabet eller organisationen:
 - 2.2. Identifikationsnummer (hvis det er relevant, og hvis det er kendt):
 - 2.3. Fødselsdato (dd/mm/åååå) og fødested eller, hvis der er tale om en juridisk person, dato og sted for etablering/stiftelse/registrering (hvis relevant og hvis kendt):
 - 2.4. Adresse:
 - 2.4.1. Vej og nummer/postboks:
 - 2.4.2. By og postnummer:
 - 2.4.3. Land:
AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LT LU LV MT
NL PL PT RO SE SI SK UK Andet (angiv venligst ISO-kode)
 - 2.5. E-mail (eventuelt):
3. SAGSØGTE ⁽²⁾
 - 3.1. Efternavn og fornavn/vej/nævnet på selskabet eller organisationen:
 - 3.2. Identifikationsnummer (hvis relevant og hvis kendt):
 - 3.3. Fødselsdato (dd/mm/åååå) og fødested eller, hvis der er tale om en juridisk person, dato og sted for etablering/stiftelse/registrering (hvis relevant og hvis kendt):
 - 3.4. Adresse:
 - 3.4.1. Vej og nummer/postboks:
 - 3.4.2. By og postnummer:
 - 3.4.3. Land:
AT BE BG CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LT LU LV MT
NL PL PT RO SE SI SK UK Andet (angiv venligst ISO-kode)
 - 3.5. E-mail (eventuelt):

4. RETSAFGØRELSEN
- 4.1. Retsafgørelsens afsigelsesdato (dd/mm/åååå)
- 4.2. Retsafgørelsens sagsnummer:
- 4.3. Retsafgørelsen blev truffet for en udebleven sagsogt:
- 4.3.1. Nej
- 4.3.2. Ja (angiv venligst datoen (dd/mm/åååå) for forkyndelsen for sagsogte af del indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument):
- 4.4. Retsafgørelsen er eksekutabel i domsstaten uden behov for opfyldelse af yderligere betingelser:
- 4.4.1. Ja (angiv venligst datoen (dd/mm/åååå) for erklæringen om eksekutibilitet, hvis relevant).
- 4.4.2. Ja, men kun i forhold til følgende sagsogte (angiv nærmere).
- 4.4.3. Ja, men kun for så vidt angår en del/dele af retsafgørelsen (angiv nærmere).
- 4.4.4. Retsafgørelsen indeholder ikke nogen eksekutibel forpligtelse
- 4.5. På datoen for attestens udstedelse er retsafgørelsen blevet forkyndt for sagsogte:
- 4.5.1. Ja (angiv venligst datoen for forkyndelse (dd/mm/åååå), hvis kendt)
- 4.5.1.1. Retsafgørelsen blev forkyndt på følgende sprog:
 BG ES CS DE ET EL EN FR GA IT LV LT HU MT NL PL PT
 RO SK SL FI SV Andet (angiv venligst ISO-kode)
- 4.5.2. Ikke så vidt det er retten bekendt
- 4.6. Retsafgørelsens konklusioner og renter
- 4.6.1. Retsafgørelse angående et pengekrav ⁽³⁾
- 4.6.1.1. Kort beskrivelse af sagens genstand:
- 4.6.1.2. Retten har pålagt
 (efternavn og fornavn/efternavnet på selskabet eller organisationen) ⁽⁴⁾
 at erlægge en betaling til:
 (efternavn og fornavn/efternavnet på selskabet eller organisationen)
- 4.6.1.2.1. Hvis flere personer er fundet ansvarlige for et og samme krav, kan hele beløbet opkræves hos en hvilken som helst af disse:
- 4.6.1.2.1.1. Ja
- 4.6.1.2.1.2. Nej
- 4.6.1.3. Valuta:
 euro (EUR) bulgarsk lev (BGN) tjekkiske koruna (CZK) ungarske forint (HUF) litauiske litas (LTL) lettiske lats (LVL) polske zloty (PLN) pund sterling (GBP) rumænske leu (RON) svenske kroner (SEK) Andet (angiv venligst ISO-kode):
- 4.6.1.4. Hovedsto:
- 4.6.1.4.1. Beløbet skal betales som en samlet sum

4.6.1.4.2. Beløbet skal betales i etvis (²)

Førefaldsdato (dd/mm/åååå)	Beløb

4.6.1.4.3. Beløbet skal betales periodisk

4.6.1.4.3.1. dagligt

4.6.1.4.3.2. ugentligt

4.6.1.4.3.3. årligt (angiv hyppighed):

4.6.1.4.3.4. Fra dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed:

4.6.1.4.3.5. Hvis relevant, indtil (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed)

4.6.1.5. Renter, hvis relevant:

4.6.1.5.1. Renter:

4.6.1.5.1.1. Ikke angivet i retssagen

4.6.1.5.1.2. Ja, angivet i retssagen som følger:

4.6.1.5.1.2.1. Beløb:

or

4.6.1.5.1.2.2. Procentvis ... %

4.6.1.5.1.2.3. Renterne påløber fra (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) til (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) (²)

4.6.1.5.2. Lavbestemt rente (hvis relevant) beregnet i overensstemmelse med (angiv venligst den relevante forskrift):

4.6.1.5.2.1. Renterne påløber fra (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) til (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) (²)

4.6.1.5.3. Kapitalisering af renter (hvis relevant, præciser venligst):

4.6.2. Retssagen om anvendelse af foreløbige forundersøgende, sikrende, retsmidler

4.6.2.1. Kort beskrivelse af sagens genstand og den trufne foranstaltning

4.6.2.2. Foranstaltningen er truffet af en ret, der har kompetence med hensyn til sagens realitet

4.6.2.2.1. Ja

4.6.3. Andre typer retssager

4.6.3.1. Kort beskrivelse af sagens genstand og rettens afgørelse

4.7. Sagsomkostninger (²):

4.7.1. Valuta:

euro (EUR) bulgarske lev (BGN) tjekkiske koruna (CZK) ungarske forint (HUF) litauiske litas (LTL) letiske lats polske zloty (PLN) pund sterling (GBP) rumænske leu (RON) svenske kroner (SEK) Andet (angiv venligst ISO-kode):

4.7.2. Følgende person(er), mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, er blevet pålagt at betale sagsomkostningerne:

4.7.2.1. Efternavn og fornavn(e)/navnet på selskabet eller organisationen: (²)

4.7.2.2. Hvis flere personer er blevet pålagt at betale sagsomkostningerne, kan nye beboere opkræves hos en hvilken som helst af disse:

- 4.7.2.2.1 Ja
- 4.7.2.2.2 Nej
- 4.7.3 De sagsomkostninger, der søges dækket, er følgende: ⁽¹⁾
- 4.7.3.1. Sagsomkostningerne er fastsat i retsafgørelsen som et samlet beløb (angiv venligst beløb):
- 4.7.3.2. Sagsomkostningerne er fastsat i retsafgørelsen som en procentsats af de samlede omkostninger (angiv venligst beløb):
- 4.7.3.3. Ansørelsen for sagsomkostningerne er fastlagt ved retsafgørelsen og de nøjagtige beløb er som følger:
- 4.7.3.3.1. Retsgebyrer:
- 4.7.3.3.2. Advokatsalær:
- 4.7.3.3.3. Omkostninger ved forkyndelse:
- 4.7.3.3.4. Andet:
- 4.7.3.4. Andet (præciser venligst):
- 4.7.4 Renter på sagsomkostninger:
- 4.7.4.1. Ikke relevant
- 4.7.4.2. Renterne er angivet i retsafgørelsen
- 4.7.4.2.1. Beløb:
eller
- 4.7.4.2.2. Procentsats ... %
- 4.7.4.2.2.1. Renterne påløber fra (dato {dd/mm/åååå} eller begivenhed) til (dato {dd/mm/åååå} eller begivenhed) ⁽²⁾
- 4.7.4.3. Lovbestemt rente (hvis relevant) beregnet i overensstemmelse med (angiv venligst den relevante lovråkningsregel):
- 4.7.4.3.1. Renterne påløber fra (dato {dd/mm/åååå} eller begivenhed) til (dato {dd/mm/åååå} eller begivenhed) ⁽³⁾
- 4.7.4.4. Kapitalisering af renter (hvis relevant, præciser venligst):

Udfærdiget i ...

Underskrift og/eller stempel fra den oprindelige ret:

⁽¹⁾ Indsæt oplysninger om alle sagsøgere, hvis retsafgørelsen vedrører mere end én.

⁽²⁾ Indsæt oplysninger om alle sagsøgere, hvis retsafgørelsen vedrører mere end én.

⁽³⁾ Såfremt retsafgørelsen kun vedrører sagsomkostninger i forbindelse med et krav, der er truffet afgørelse om i en tidligere retsafgørelse, udfyldes punkt 4.6.1 ikke, og der gås videre til punkt 4.7.

⁽⁴⁾ Indsæt oplysninger om alle personer, hvis mere end én person har fået pålagt at erlægge en betaling.

⁽⁵⁾ Indsæt oplysninger om alle rater.

⁽⁶⁾ Indsæt oplysninger om alle perioder, hvis der er tale om mere end én.

⁽⁷⁾ Dette omfatter omstændigheder og situationer, hvor sagsomkostningerne tilkendes ved en særskilt retsafgørelse.

⁽⁸⁾ Indsæt oplysninger om alle personer, hvis der er mere end én.

⁽⁹⁾ Tålt beløb for hver enkelt person, hvis sagsomkostningerne dækkes af flere personer.

ATTEST ANGÅENDE OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENTER/RETSFORLIG (1) DET CIVIL- OG HANDELSRETLIGE OMRÅDE

Artikel 60 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område

1. **RET ELLER KOMPETENT MYNDIGHED, DER UDSIEDER ATTESTEN**
 - 1.1. Betegnelse:
 - 1.2. Adresse:
 - 1.2.1. Vej og nummer/postboks:
 - 1.2.2. By og postnummer:
 - 1.2.3. Medlemsstat:
 AT BE BU CY CZ DE EE EL ES FI FR HU IE IT LV LT LU MT NL PL PT RO SE SI SK UK
 - 1.3. Telefon:
 - 1.4. Fax:
 - 1.5. E-mail (eventuelt):
2. **OFFICIELT BEKRÆFTET DOKUMENT**
 - 2.1. Myndighed, der har udarbejdet det officielt bekræftede dokument (hvis forskellig fra den attestudstedende myndighed)
 - 2.1.1. Myndighedens navn og betegnelse:
 - 2.1.2. Adresse:
 - 2.2. Dato (dd/mm/åååå) på hvilken det officielt bekræftede dokument udarbejdedes af den i punkt 2.1 omhandlede myndighed:
 - 2.3. Det officielt bekræftede dokumentets sagsnummer (hvis relevant):
 - 2.4. Det officielt bekræftede dokumentets registreringsdato (dd/mm/åååå) i domstolen (udfyldes kun, hvis registreringsdatoen er bestemmende for dokumentets retsvirkning, og denne dato adskiller sig fra datoen i punkt 2.2):
 - 2.4.1. Sagsnummer i registret (hvis relevant):
3. **RETSFORLIG**
 - 3.1. Ret, der godkendte retsforliget, eller ved hvilken retsforliget blev indgået (hvis forskellig fra den attestudstedende ret)
 - 3.1.1. Rettens navn:
 - 3.1.2. Adresse:
 - 3.2. Retsforligets indgåelsesdato (dd/mm/åååå):
 - 3.3. Retsforligets sagsnummer:
4. **PARTERNE I DET OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENT/RETSFORLIGET:**
 - 4.1. Fordringshaver(s) navn/fordringshavernes navne (efternavn, fornavn(e)/navnet på selskabet eller organisationen) (2) :
 - 4.1.1. Identifikationsnummer (hvis relevant og hvis kendt):
 - 4.1.2. Fødselsdato (dd/mm/åååå) og fødested eller, hvis der er tale om en juridisk person, dato og sted for etablering/stiftelse/registrering (hvis relevant og hvis kendt):
 - 4.2. Debitor(s) navn/debitorernes navne (efternavn, fornavn(e)/navnet på selskabet eller organisationen) (3) :
 - 4.2.1. Identifikationsnummer (hvis relevant og hvis kendt):
 - 4.2.2. Fødselsdato (dd/mm/åååå) og fødested eller, hvis der er tale om en juridisk person, dato og sted for etablering/stiftelse/registrering (hvis relevant og hvis kendt):
 - 4.3. Navne på eventuelle andre parter (efternavn, fornavn(e)/navnet på selskabet eller organisationen) (4)

- 4.3.1. Identifikationsnumrener (hvis relevant og hvis kendt):
- 4.3.2. Fødselsdato (dd/mm/åååå) og fødested eller, hvis der er tale om en juridisk person, dato og sted for etablering/tilfælseregistrering (hvis relevant og hvis kendt):

5. EKSIGIBILITET AF DET OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENT/RETSFORLIGET I DOMSSTATEN

5.1. Det officielt bekræftede dokument/retsforliget er eksekverabelt i domsstaten

5.1.1 Ja

5.2. Det officielt bekræftede dokument/retsforligets konklusioner og renter

5.2.1 Officielt bekræftet dokument/retsforlig angående et pengekræv

5.2.1.1. Kort beskrivelse af sagens genstand:

5.2.1.2. I henhold til det officielt bekræftede dokument/retsforliget:

skal (efternavn og fornavn/efternavn på selskabet eller organisationen) (8)

erlægge en betaling til

..... (efternavn og fornavn/efternavn på selskabet eller organisationen)

5.2.1.2.1. Hvis flere personer er fundet ansvarlige for et og samme krav, kan hele beløbet opkræves hos en hvilken som helst af disse:

5.2.1.2.1.1. Ja

5.2.1.2.1.2. Nej

5.2.1.3. Valuta:

Euro (EUR) bulgarske lev (BGN) tjekkiske koruna (CZK) ungarske forint (HUF) litauiske litas (LTL) lettiske lats (LVL) polske zloty (PLN) pund sterling (GBP) rumænske leu (RON) svenske kroner (SEK) Andet (angiv venligst ISO-kode):

5.2.1.4. Hovedstol:

5.2.1.4.1. Beløbet skal betales som samlet sum.

5.2.1.4.2. Beløbet skal betales ratervis (9)

Forfaldsdato (dd/mm/åååå)	Beløb

5.2.1.4.3. Beløbet skal betales periodisk

5.2.1.4.3.1. dagligt

5.2.1.4.3.2. ugentligt

5.2.1.4.3.3. andet (angiv hyppighed):

5.2.1.4.3.4. Fra dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed:

5.2.1.4.3.5. Hvis relevant, indtil (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed):

5.2.1.5. Renter, hvis relevant

5.2.1.5.1. Renter

5.2.1.5.1.1. Ikke angivet i det officielt bekræftede dokument/retsforliget

5.2.1.5.1.2. Ja, angivet i det officielt bekræftede dokument/retsforliget som følger:

5.2.1.5.1.2.1. Ælebs:

eller

5.2.1.5.1.2.2. Procentsats ... %

5.2.1.5.1.2.3. Renterne påløber fra (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) til (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) ⁽⁷⁾

5.2.1.5.2. Lovbestemt rente (hvis relevant) beregnet i overensstemmelse med (angiv venligst den relevante forskrift):

5.2.1.5.2.1. Renterne påløber fra (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) til (dato (dd/mm/åååå) eller begivenhed) ⁽⁷⁾

5.2.1.5.3. Kapitalisering af renter (hvis relevant, præcisér venligst).

5.2.2. Officielt bekræftet dokument/retsforlig angående en ikkemøntær eksigibel forpligtelse:

5.2.2.1. Kort beskrivelse af den eksigible forpligtelse

5.2.2.2. Den i punkt 5.2.2.1 omhandlede forpligtelse er eksigibel i forhold til følgende person(er) ⁽⁸⁾ (efternavn, fornavn(e)/navnel på selskabet eller organisationen):

Udfærdiget i: ...

Underskift og/eller stempel fra den attestudstedende rol eller attestudstedendes kompetente myndighed

⁽¹⁾ Det ikke relevante overføres i hele størrelsen.

⁽²⁾ Indsæt oplysninger om alle fordringshavere, hvis der er mere end én.

⁽³⁾ Indsæt oplysninger om alle debitorer, hvis der er mere end én.

⁽⁴⁾ Indsæt oplysninger om eventuelle andre parter.

⁽⁵⁾ Indsæt oplysninger om alle personer, hvis mere end én person har lånt pålagt at foretage en betaling.

⁽⁶⁾ Tilføjer antallet af rater.

⁽⁷⁾ Indsæt oplysninger om alle personer, hvis der er tale om mere end én.

⁽⁸⁾ Indsæt oplysninger om alle personer, hvis der er mere end én.

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EF) nr. 44/2001	Denne forordning
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2, indledning	Artikel 1, stk. 2, indledning
Artikel 1, stk. 2, littera a)	Artikel 1, stk. 2, littera a) og f)
Artikel 1, stk. 2, littera b), c) og d)	Artikel 1, stk. 2, littera b)-d)
—	Artikel 1, stk. 2, littera e)
Artikel 1, stk. 3	—
—	Artikel 2
Artikel 2	Artikel 4
Artikel 3	Artikel 5
Artikel 4	Artikel 6
Artikel 5, indledning	Artikel 7, indledning
Artikel 5, nr. 1)	Artikel 7, nr. 1)
Artikel 5, nr. 2)	—
Artikel 5, nr. 3) og 4)	Artikel 7, nr. 2) og 3)
—	Artikel 7, nr. 4)
Artikel 5, nr. 5)-7)	Artikel 7, nr. 5)-7)
Artikel 6	Artikel 8
Artikel 7	Artikel 9
Artikel 8	Artikel 10
Artikel 9	Artikel 11
Artikel 10	Artikel 12
Artikel 11	Artikel 13
Artikel 12	Artikel 14
Artikel 13	Artikel 15
Artikel 14	Artikel 16
Artikel 15	Artikel 17
Artikel 16	Artikel 18
Artikel 17	Artikel 19
Artikel 18	Artikel 20
Artikel 19, nr. 1 og 2	Artikel 21, nr. 1)
—	Artikel 21, nr. 2)
Artikel 20	Artikel 22
Artikel 21	Artikel 23
Artikel 22	Artikel 24
Artikel 23, stk. 1 og 2	Artikel 25, stk. 1 og 2

Förordning (EF) nr. 44/2001	Denne förordning
Artikel 23, stk. 3	—
Artikel 23, stk. 4 og 5	Artikel 25, stk. 3 og 4
—	Artikel 25, stk. 5
Artikel 24	Artikel 26, stk. 1
—	Artikel 26, stk. 2
Artikel 25	Artikel 27
Artikel 26	Artikel 28
Artikel 27, stk. 1	Artikel 29, stk. 1
—	Artikel 29, stk. 2
Artikel 27, stk. 2	Artikel 29, stk. 3
Artikel 28	Artikel 30
Artikel 29	Artikel 31, stk. 1
—	Artikel 31, stk. 2
—	Artikel 31, stk. 3
—	Artikel 31, stk. 4
Artikel 30	Artikel 32, stk. 1, litra a) og b)
—	Artikel 32, stk. 1, andet afsnit
—	Artikel 32, stk. 2
—	Artikel 33
—	Artikel 34
Artikel 31	Artikel 35
Artikel 32	Artikel 2, litra a)
Artikel 33	Artikel 36
—	—
—	Artikel 37
—	Artikel 39
—	Artikel 40
—	Artikel 41
—	Artikel 42
—	Artikel 43
—	Artikel 44
Artikel 34	Artikel 45, stk. 1, litra a)-d)
Artikel 35, stk. 1	Artikel 45, stk. 1, litra e)
Artikel 35, stk. 2	Artikel 45, stk. 2
Artikel 35, stk. 3	Artikel 45, stk. 3
—	Artikel 45, stk. 4
Artikel 36	Artikel 52
Artikel 37, stk. 1	Artikel 38, litra a)
Artikel 38	—

Förordning (EF) nr. 44/1993	Denne förordning
Artikel 39	—
Artikel 40	—
Artikel 41	—
Artikel 42	—
Artikel 43	—
Artikel 44	—
Artikel 45	—
Artikel 46	—
Artikel 47	—
Artikel 48	—
—	Artikel 46
—	Artikel 47
—	Artikel 48
—	Artikel 49
—	Artikel 50
—	Artikel 51
—	Artikel 54
Artikel 49	Artikel 53
Artikel 50	—
Artikel 51	Artikel 56
Artikel 52	—
Artikel 53	—
Artikel 54	Artikel 55
Artikel 55, stk. 1	—
Artikel 55, stk. 2	Artikel 57, stk. 2, artikel 47, stk. 3, og artikel 57
Artikel 56	Artikel 61
Artikel 57, stk. 1	Artikel 58, stk. 1
Artikel 57, stk. 2	—
Artikel 57, stk. 3	Artikel 58, stk. 2
Artikel 57, stk. 4	Artikel 60
Artikel 58	Artikel 59 og artikel 60
Artikel 59	Artikel 62
Artikel 60	Artikel 63
Artikel 61	Artikel 64
Artikel 62	Artikel 3
Artikel 63	—
Artikel 64	—
Artikel 65	Artikel 65, stk. 1 og 2

Forordning (EF) nr. 44/2001	Denne forordning
—	Artikel 65, stk. 3
Artikel 66	Artikel 66
Artikel 67	Artikel 67
Artikel 68	Artikel 68
Artikel 69	Artikel 69
Artikel 70	Artikel 70
Artikel 71	Artikel 71
Artikel 72	Artikel 72
—	Artikel 73
Artikel 73	Artikel 79
Artikel 74, stk. 1	Artikel 75, stk. 1, litra a), b) og c), og artikel 76, stk. 1, litra a)
Artikel 74, stk. 2	Artikel 77
—	Artikel 78
—	Artikel 80
Artikel 75	—
Artikel 76	Artikel 81
Bilag I	Artikel 76, stk. 1, litra a)
Bilag II	Artikel 75, litra a)
Bilag III	Artikel 75, litra b)
Bilag IV	Artikel 75, litra c)
Bilag V	Bilag I og Bilag II
Bilag VI	Bilag II
—	Bilag III

Bilag 2

Lugano-konventionen

PRÆAMBEL

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER I DENNE KONVENTION HAR

I BESTRÆBELSERNE FOR inden for deres område at styrke retsbeskyttelsen for de der bosiddende personer,

UD FRA DEN BETRAGTNING, at det med henblik herpå er nødvendigt at fastlægge deres retters internationale kompetence, at lette anerkendelsen af retsafgørelser og at indføre en hurtig procedure for at sikre fuldbyrdelsen af sådanne afgørelser samt af officielt bekræftede dokumenter og retsforlig,

I ERKENDELSE AF de indbyrdes forbindelser, der på det økonomiske område har fundet udtryk i de frihandelsoverenskomster, som er indgået mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og de stater, der er medlemmer af Den Europæiske Frihandels-sammenslutning,

UNDER HENSYN TIL:

- Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved tiltrædelseskonventionerne i forbindelse med de senere udvidelser af Den Europæiske Union,
- Lugano-konventionen af 16. september 1988 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, hvorved anvendelsen af bestemmelserne i Bruxelles-konventionen af 1968 udvides til også at omfatte visse medlemsstater i Den Europæiske Frihandels-sammenslutning,
- Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som har erstattet ovennævnte Bruxelles-konvention,
- aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet i Bruxelles den 19. oktober 2005,

I OVERBEVISNINGEN OM, at en udvidelse af de i nævnte forordning (EF) nr. 44/2001 nedfældede principper til at omfatte de kontraherende parter til dette instrument, vil styrke samarbejdet på det juridiske og økonomiske område,

I ØNSKET OM at sikre en så ensartet fortolkning som muligt at dette dokument,

i denne ånd VEDTAGET at indgå denne konvention og

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

AFSNIT I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

1. Denne konvention finder anvendelse på civil- og handelsretlige sager, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Konventionen finder ikke anvendelse på:

a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforhold mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente

b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger

c) social sikring

d) voldgift.

3. I denne konvention forstås ved »konventionsstat« enhver stat, som er kontraherende part i denne konvention, eller en medlemsstat i Det Europæiske Fællesskab. Det kan også betyde Det Europæiske Fællesskab.

AFSNIT II

KOMPETENCE

AFDELING 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 2

1. Med forbehold af bestemmelserne i denne konvention skal personer, der har bopæl på en konventionsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne stat.

2. Personer, som ikke er statsborgere i den konventionsstat, hvor de har bopæl, er undergivet de kompetenceregler, der gælder for landets egne statsborgere.

Artikel 3

1. Personer, der har bopæl på en konventionsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden konventionsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7 i dette kapitel.

2. I særdeleshed kan bestemmelserne i bilag I ikke gøres gældende imod dem.

Artikel 4

1. Såfremt sagsøgte ikke har bopæl på en konventionsstats område, afgøres retternes kompetence i hver enkelt konventionsstat efter statens egen lovgivning, dog med forbehold af bestemmelserne i artikel 22 og 23.

2. Over for en sagsøgt, der ikke har bopæl på en konventionsstats område, kan enhver, der har bopæl på en konventionsstats område, uanset sin nationalitet, i lighed med landets egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder der, herunder navnlig de regler, der er nævnt i bilag I.

AFDELING 2

Specielle kompetenceregler

Artikel 5

En person, der har bopæl på en konventionsstats område, kan sagsøges i en anden konventionsstat:

1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den pågældende forpligtelse er opfyldt eller skal opfyldes

b) ved anvendelsen af denne bestemmelse, og medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:

– ved salg af varer, det sted i en konventionsstat, hvor varerne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

– ved levering af tjenesteydelser, det sted i en konventionsstat, hvor tjenesteydelserne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

c) er litra b) ikke relevant, finder litra a) anvendelse

2) i sager om underholdspligt,

a) ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, eller

b) ved krav i forbindelse med en sag om en persons retlige status, ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet, eller

c) ved krav i forbindelse med en sag om en persons forældreansvar, ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet

3) sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå

4) i sager, i hvilke der påstås erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand i anledning af en strafbar handling, ved den ret, hvor straffesagen er anlagt, såfremt denne ret i henhold til sin egen lovgivning kan påkende borgerlige krav

5) i sager vedrørende driften af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed, ved retten på det sted, hvor virksomheden er beliggende

6) i sin egenskab af stifter af en trust, trustee eller begunstiget ved en trust oprettet enten i henhold til loven eller skriftligt eller ved en mundtlig aftale, der er bekræftet skriftligt, ved retterne i den konventionsstat, på hvis område trusten har bopæl

7) i sager om indsigelse mod betaling af den bjærgeløn, der forlanges for bjærgning, som er kommet en skibsladning eller fragt til gode, ved den ret, i hvis retskreds der i den nævnte ladning eller i den dertil knyttede fragt:

a) er gjort arrest for at sikre sådan betaling, eller

b) kunne have været gjort arrest, men hvor der er ydet kaution eller stillet anden sikkerhed,

denne bestemmelse finder kun anvendelse, såfremt det gøres gældende, at sagsøgte har rettigheder i den nævnte skibsladning eller fragt, eller at han på bjærgningstidspunktet havde sådanne rettigheder.

Artikel 6

En person, der har bopæl på en konventionsstats område, kan endvidere sagsøges:

1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig

2) når der er tale om krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værneting, der ville være kompetent i hans sag

3) når der er tale om et modkrav, der udspringer af den samme aftale eller det samme forhold, som hovedkravet støttes på, ved den ret, hvor sagen om hovedkravet er anlagt

4) i sager om kontraktforhold, såfremt sagen kan forenes med en sag om rettigheder over fast ejendom mod samme sagsøgte, ved retten i den konventionsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.

Artikel 7

Hvis en ret i en konventionsstat i henhold til denne konvention har kompetence til at afgøre sager om ansvar i forbindelse med brugen eller driften af et skib, har denne ret

eller enhver anden ret, som i henhold til den interne lovgivning i den pågældende medlemsstat træder i stedet for førstnævnte ret, også kompetence til at afgøre krav om begrænsning af dette ansvar.

AFDELING 3

Kompetence i forsikringsager

Artikel 8

I forsikringsager afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, stk. 5.

Artikel 9

1. En forsikringsgiver, der har bopæl på en konventionsstats område, kan sagsøges:

a) ved retterne i den stat, på hvis område han har bopæl, eller

b) i en anden konventionsstat, i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl, eller

c) såfremt det drejer sig om en coassurandør, ved den ret i en konventionsstat, ved hvilken der er anlagt sag mod den ledende assurandør.

2. Har forsikringsgiveren ikke bopæl på en konventionsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en af konventionsstaterne, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne stats område.

Artikel 10

I sager om ansvarsforsikring eller forsikring af fast ejendom kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået. Det samme gælder, når fast ejendom og løvsøre er omfattet af samme forsikringsaftale og er genstand for samme skadestilfælde.

Artikel 11

1. I sager om ansvarsforsikring kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt den lovgivning, der gælder for denne ret, indeholder hjemmel dertil.

2. Artikel 8, 9 og 10 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.

3. Såfremt lovgivningen om et sådant direkte sagsanlæg indeholder hjemmel til at indtage forsikringstageren eller den sikrede i sagen, er den samme ret også kompetent i forhold til disse personer.

Artikel 12

1. En forsikringsgiver kan kun anlægge sag ved retterne i den konventionsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, hvad enten sagsøgte er forsikringstager, sikret eller begunstiget, jf. dog artikel 11, stk. 3.

2. Denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.

Artikel 13

Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller

2) der giver forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller

3) der er indgået mellem en forsikringstager og en forsikringsgiver, som på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme konventionsstats område, med det formål, at retterne i denne stat skal være kompetente også i tilfælde af, at skadetilføjelsen er foregået i udlandet, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende stat, eller

4) der er indgået af en forsikringstager, som ikke har bopæl på en konventionsstats område, medmindre det drejer sig om en lovpligtig forsikring eller en forsikring vedrørende en fast ejendom, som er beliggende på en konventionsstats område, eller

5) der vedrører en forsikringsaftale, som dækker en eller flere af de i artikel 14 nævnte risici.

Artikel 14

De i artikel 13, stk. 5, omhandlede risici er følgende:

1) enhver skade:

a) på søgående skibe, på offshoreanlæg og anlæg i rum sø eller på luftfartøjer, der skyldes begivenheder, som indtræffer i forbindelse med anvendelse til erhvervsmæssige formål af disse skibe, anlæg og luftfartøjer

b) på gods bortset fra passagerers bagage, når forsendelsen sker helt eller delvis som transport med nævnte skibe eller luftfartøjer

2) ethvert ansvar, bortset fra ansvar for fysisk skade på passagerer eller for skade på disses bagage:

a) hidrørende fra brugen eller driften af skibe, anlæg eller luftfartøjer i henhold til stk. 1, litra a), med hensyn til sidstnævnte dog kun for så vidt lovgivningen i den konventionsstat, i hvilken luftfartøjet er registreret, ikke forbyder aftaler om værneting ved forsikring af sådanne risici

b) for skade forårsaget af gods under transport som anført i stk. 1, litra b)

3) ethvert økonomisk tab i forbindelse med brugen eller driften af skibe, anlæg eller luftfartøjer i henhold til stk. 1, litra a), navnlig tab af fragt eller befragtningsindtægter

4) enhver risiko i forbindelse med en af de i stk. 1-3 nævnte risici

5) uanset stk. 1-4, alle store risici.

AFDELING 4

Kompetence i sager om forbrugeraftaler

Artikel 15

1. I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, stk. 5:

a) når sagen vedrører køb af løsøregerstande, hvor købesummen skal betales i rater, eller

b) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande, eller

c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i den konventionsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne stat eller mod flere stater inklusive denne stat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.

2. Har forbrugeren medkontrahent ikke bopæl på en konventionsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en af konventionsstaterne, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne stats område.

3. Denne afdeling finder ikke anvendelse på transportaftaler, bortset fra aftaler, hvorved der for en samlet pris ydes en kombination af rejse og ophold.

Artikel 16

1. Sager, som en forbruger agter at rejse mod sin medkontrahent, kan anlægges enten ved retterne i den konventionsstat, på hvis område medkontrahenten har bopæl, eller ved retten på det sted, hvor forbrugeren har bopæl.
2. Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af forbrugerens medkontrahent, kan kun anlægges ved retterne i den konventionsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl.
3. Denne artikel berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.

Artikel 17

Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller
- 2) der giver forbrugeren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller
- 3) der er indgået mellem en forbruger og hans medkontrahent, som på tidspunktet for forbrugeraftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme konventionsstats område, og tillægger retterne i denne stat kompetence, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende stat.

AFDELING 5

Kompetence i sager om individuelle arbejdsaftaler

Artikel 18

1. I sager om individuelle arbejdsaftaler afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, stk. 5.
2. Har arbejdsgiveren ikke bopæl på en konventionsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en af konventionsstaterne, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne stats område.

Artikel 19

En arbejdsgiver, der har bopæl på en konventionsstats område, kan sagsøges:

- 1) ved retterne i den stat, på hvis område han har bopæl, eller
- 2) i en anden konventionsstat:

a) ved retten på det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde, eller ved retten på det sidste sted, hvor han sædvanligvis udførte sit arbejde, eller

b) såfremt arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde i et bestemt land, ved retten på det sted, hvor den virksomhed, som har antaget arbejdstageren, er eller var beliggende.

Artikel 20

1. En arbejdsgiver kan kun anlægge sag ved retterne i den konventionsstat, på hvis område arbejdstageren har bopæl.

2. Denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.

Artikel 21

Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller

2) der giver arbejdstageren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling.

AFDELING 6

Enekompetence

Artikel 22

Enekompetente, uden hensyn til bopæl, er:

1) i sager om rettigheder over fast ejendom samt om leje eller forpagtning af fast ejendom, retterne i konventionsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.

I sager om leje- og forpagtningsaftaler vedrørende fast ejendom, der er indgået med henblik på en tidlig privat brug for et tidsrum af højst seks på hinanden følgende måneder, er dog også retterne i konventionsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, kompetente, under forudsætning af, at lejer eller forpagter er en fysisk person, og at ejer og lejer eller forpagter har bopæl på samme konventionsstat område

2) i sager om gyldighed, ugyldighed eller opløsning af selskaber og andre juridiske personer, der har hjemsted på en konventionsstats område, eller om gyldighed af beslutninger truffet af disse områder, retterne i den pågældende konventionsstat. Ved afgørelsen af, hvor dette hjemsted er beliggende, anvendes de internationale private retlige regler, som gælder for den pågældende konventionsstat

3) i sager om gyldigheden af indførelsen i offentlige registre, retterne i den konventionsstat, på hvis område de registre føres

4) i sager om registrering eller gyldighed af patenter, varemærker, design samt andre lignende rettigheder, retterne i den konventionsstat, der forudsætter deponering eller registrering, uanset om spørgsmålet rejses i form af sagsanlæg eller

forsvar, retterne i den konventionsstat, på hvis område der er ansøgt om deponer eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller ifølge en fællesskabsretsanal konvention anses for at være foretaget.

Med forbehold af den kompetence, der i henhold til konventionen om meddelelser, undertegnet i München den 5. oktober 1973, er tillagt Den Europæiske Patenterne i hver konventionsstat uanset parternes bopæl enekompetence, for så vidt angyldigheden af et europæisk patent, der er meddelt for denne stat, uanset om spør af sagsanlæg eller et forsvar

- i sager om fuldbyrdelse af retsafgørelser, retterne i den konventionsstat, på hvis o
5) stedet er beliggende.

AFDELING 7

Aftaler om værneting

Artikel 23

1. Såfremt parterne i tilfælde, hvor mindst en af dem har bopæl på en konventionsstats område, har aftalt, at en ret eller retterne i en konventionsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller disse retter kompetente. Medmindre parterne har aftalt andet, er denne ret eller disse retter enekompetente. En sådan aftale om værneting skal være indgået:

a) skriftligt eller mundtligt med skriftlig bekræftelse, eller

b) i en form, der er i overensstemmelse med den skik og brug, som parterne følger i deres indbyrdes forhold, eller

c) inden for international handel, i en form, der er i overensstemmelse med en sædvane, som parterne har eller burde have kendskab til, og som inden for sådan handel er almindelig kendt og regelmæssigt fulgt af parter i aftaler af samme type inden for den pågældende handelsbranche.

2. Med »skriftligt« sidestilles enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen om værneting.

3. Såfremt en sådan aftale om værneting er indgået af parter, hvoraf ingen har bopæl på en konventionsstats område, kan retterne i de øvrige konventionsstater ikke påkende tvisten, så længe den eller de udpegede retter ikke har erklæret sig inkompetente.

4. Den eller de retter i en konventionsstat, som har fået tillagt kompetence i henhold til et dokument om oprettelse af en trust, har enekompetence i sager mod en stifter af en trust, en trustee eller en ved en trust begunstiget person, såfremt det drejer sig om forholdet mellem disse personer eller om deres rettigheder og pligter inden for trustens rammer.

5. Aftaler om værneting samt tilsvarende bestemmelser i et dokument om oprettelse af en trust er ugyldige, såfremt de er i modstrid med artikel 13, 17 og 21 eller udelukker kompetencen for de retter, som i medfør af artikel 22 er enekompetente.

Artikel 24

For så vidt en ret i en konventionsstat ikke allerede er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne konvention, bliver den kompetent, når sagsøgte giver møde for den. Denne regel finder ikke anvendelse, såfremt sagsøgte giver møde for at bestride rettens kompetence, eller såfremt en anden ret i medfør af artikel 22 er enekompetent.

AFDELING 8

Prøvelse af kompetencen og af sagens antagelse til påkendelse

Artikel 25

En ret i en konventionsstat, for hvilken der som det væsentligste indbringes en retstvist, der i medfør af artikel 22 henhører under en i en anden konventionsstat beliggende rets enekompetence, skal på embeds vegne erklære sig inkompetent.

Artikel 26

1. Såfremt en person, der har bopæl på en konventionsstats område, sagsøges ved en ret i en anden konventionsstat, men ikke giver møde, erklærer den pågældende ret sig på embeds vegne inkompetent, hvis den ikke er kompetent efter reglerne i denne konvention.

2. Retten udsætter sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

3. Artikel 15 i Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle spørgsmål anvendes i stedet for stk. 2, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal fremsendes i medfør af nævnte konvention.

4. Medlemsstater i Det Europæiske Fællesskab, som er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 eller aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om forkyndelse af inden- og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål undertegnet i Bruxelles den 19. oktober 2005, anvender i deres indbyrdes relationer bestemmelsen i nævnte forordnings artikel 19, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal fremsendes i medfør af nævnte forordning eller aftale.

AFDELING 9

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav

Artikel 27

1. Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige konventionsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået.
2. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.

Artikel 28

1. Såfremt sager vedrørende krav, som er indbyrdes sammenhængende, verserer for retter i forskellige konventionsstater, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, udsætte sagen.
2. Når de pågældende sager verserer i første instans, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, ligeledes efter anmodning fra en af parterne erklære sig inkompetent, forudsat at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har kompetence til at påkende de pågældende krav, og dens lovgivning tillader forening heraf.
3. Ved indbyrdes sammenhængende krav forstås i denne artikel krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.

Artikel 29

Såfremt kravene henhører under flere retters enekompetence, skal enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, erklære sig inkompetent til fordel for denne ret.

Artikel 30

Ved anvendelsen af denne afdeling anses en sag for anlagt ved en ret:

- 1) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller
- 2) hvis det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

AFDELING 10

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

Artikel 31

Der kan over for en konventionsstats retslige myndigheder anmodes om anvendelse af sådanne foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som er fastsat i den pågældende stats lovgivning, selv om en ret i en anden konventionsstat i medfør af denne konvention er kompetent til at påkende sagens realitet.

AFSNIT III

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 32

I denne konvention forstås ved »retsafgørelse« enhver afgørelse truffet af en ret i en konventionsstat, uanset hvordan den betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdesordre, herunder fastsættelse af sagsomkostninger, som foretages af en embedsmand ved retten.

AFDELING 1

Anerkendelse

Artikel 33

1. Retsafgørelser, der er truffet i en konventionsstat, anerkendes i de øvrige konventionsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.
2. Bestrides anerkendelsen, kan en berettiget part, der som det væsentligste påberåber sig anerkendelsen, efter proceduren i afdeling 2 og 3 i dette kapitel få fastslået, at retsafgørelsen skal anerkendes.
3. Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en ret i en konventionsstat, og har anerkendelsen betydning for afgørelsen, er denne ret kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse.

Artikel 34

En retsafgørelse kan ikke anerkendes:

- 1) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den stat, som anmodningen rettes til
- 2) såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at han har

kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det

3) såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den stat, som anmodningen rettes til

4) såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden konventionsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 35

1. En retsafgørelse kan endvidere ikke anerkendes, såfremt kompetencereglerne i kapitel II, afdeling 3, 4 og 6, er tilsidesat, eller der foreligger tilfælde, som omfattes af artikel 68. Desuden kan anerkendelse af en retsafgørelse afvises i de i artikel 64, stk. 3, og artikel 67, stk. 4, fastsatte tilfælde.

2. Ved prøvelsen af de i foregående stykke nævnte kompetenceregler er den myndighed, som anmodningen rettes til, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke retten i domsstaten har støttet sin kompetence.

3. Kompetencen for retterne i domsstaten kan ikke efterprøves, jf. dog stk. 1. Den i artikel 34, stk. 1, omhandlede efterprøvelse vedrørende grundlæggende retsprincipper kan ikke foretages af kompetencereglerne.

Artikel 36

Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 37

1. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i en konventionsstat, gældende ved en ret i en anden konventionsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt afgørelsen er blevet anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse.

2. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, gældende ved en ret i en anden konventionsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt fuldbyrdelsen er udsat i domsstaten ved iværksættelse af appel eller genoptagelse.

AFDELING 2

Fuldbyrdelse

Artikel 38

1. De i en konventionsstat truffne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden konventionsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.

2. I Det Forenede Kongerige kan sådanne retsafgørelser dog fuldbyrdes i England og Wales, Skotland eller Nordirland, når afgørelserne efter anmodning fra en berettiget part med henblik på fuldbyrdelse er blevet registreret i den pågældende del af Det Forenede Kongerige.

Artikel 39

1. Anmodningen fremsættes over for den ret eller kompetente myndighed, der er angivet i bilag II.

2. Den stedlige kompetence afgøres efter den parts bopæl, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller efter fuldbyrdelsesstedet.

Artikel 40

1. Fremgangsmåden ved fremsættelse af anmodningen afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. Den, der fremsætter anmodningen, skal vælge en processuel bopæl i retskredsen for den ret, som anmodningen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, imidlertid ikke har regler for et sådant valg af bopæl, skal den, der fremsætter anmodningen, udpege en procesfuldmægtig.

3. De dokumenter, der er nævnt i artikel 53, vedlægges anmodningen.

Artikel 41

En retsafgørelse erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 53 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse efter artikel 34 og 35. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger.

Artikel 42

1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal straks og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, meddeles den, som har fremsat anmodningen.

2. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, forkyndes for den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, sammen med retsafgørelsen, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende.

Artikel 43

1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.
2. Appel indgives til den ret, der er angivet i bilag III.
3. Appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure.
4. Giver den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke møde for den ret, der behandler en appel rejst af den, der har fremsat anmodningen, finder artikel 26, stk. 2-4, anvendelse, selv om den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke har bopæl på en konventionsstats område.
5. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har bopæl på en anden konventionsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.

Artikel 44

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag IV.

Artikel 45

1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan kun afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i artikel 34 og 35 anførte grunde. Den træffer afgørelse så hurtigt som muligt.
2. Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 46

1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, udsætte sagen, såfremt den udenlandske retsafgørelse i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet; i sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel eller genoptagelse.
2. Såfremt retsafgørelsen er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, anses enhver form for appel eller genoptagelse i den pågældende domsstat for et ordinært retsmiddel ved anvendelsen af stk. 1.
3. Den pågældende ret kan endvidere gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed, som fastsættes af retten.

Artikel 47

1. Når en retsafgørelse skal anerkendes efter denne konvention, er der intet til hinder for, at den, som har fremsat anmodningen, kan bringe foreløbige, herunder sikrende, retsmidler i anvendelse i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet efter artikel 41.

2. Den afgørelse, hvorved en retsafgørelse erklæres for eksigibel, giver hjemmel til at anvende sikrende retsmidler.

3. Så længe den i artikel 43, stk. 5, fastsatte frist for appel af afgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i appelsagen, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse.

Artikel 48

1. Såfremt der ved den udenlandske retsafgørelse er taget stilling til flere krav, og ikke alle krav kan erklæres for eksigible, skal retten eller den kompetente myndighed erklære et eller flere af dem for eksigible.

2. Den, som fremsætter en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan anmode om kun at få dele af retsafgørelsen erklæret for eksigible.

Artikel 49

Udenlandske retsafgørelser, hvorved der fastsættes en tvangsbøde, er kun eksigible i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, såfremt bødens størrelse er endeligt fastsat af retterne i domsstaten.

Artikel 50

1. Har den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal den pågældende under den i denne afdeling fastlagte procedure have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i den stat, som anmodningen rettes til.

2. Den, som fremsætter en anmodning om, at en retsafgørelse, som er afsagt af en forvaltningsmyndighed i Danmark, Island eller Norge vedrørende underholdspligt, erklæres for eksigibel, kan imidlertid i den stat, som anmodningen rettes til, kræve de i stk. 1 nævnte fordele, såfremt den pågældende fremlægger en erklæring fra det danske, islandske eller norske justitsministerium med det formål at vise, at den pågældende opfylder de økonomiske kriterier for at være helt eller delvis berettiget til fri proces eller fritaget for gebyrer og omkostninger.

Artikel 51

Det kan ikke pålægges den part, som i en konventionsstat anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden konventionsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med den begrundelse, at han er udlænding eller ikke har bopæl eller opholdssted i det pågældende land.

Artikel 52

Ingen form for skat, afgift eller gebyr, som beregnes i forhold til sagens værdi, må i forbindelse med behandlingen af en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, opkræves i den stat, som anmodningen rettes til.

AFDELING 3

Fælles bestemmelser

Artikel 53

1. Den part, der søger anerkendelse af en retsafgørelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal fremlægge en genpart af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed.

2. Den part, der anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal endvidere fremlægge den attest, der er omhandlet i artikel 54, jf. dog artikel 55.

Artikel 54

Retten eller den kompetente myndighed i en konventionsstat, hvor en retsafgørelse er afsagt, udsteder efter anmodning fra en berettiget part en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V til denne konvention.

Artikel 55

1. Såfremt den i artikel 54 omhandlede attest ikke fremlægges, kan retten eller den kompetente myndighed fastsætte en frist for dens tilvejebringelse eller anerkende et tilsvarende dokument eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

2. Såfremt retten eller den kompetente myndighed kræver det, skal der foretages en oversættelse af dokumenterne. Oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af konventionsstaterne.

Artikel 56

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet med hensyn til de i artikel 53 og artikel 55, stk. 2, nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

AFSNIT IV

OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENTER OG RETSFORLIG

Artikel 57

1. Officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en konventionsstat, skal efter anmodning erklæres for eksigible i en anden konventionsstat i overensstemmelse med den i artikel 38 og følgende fastsatte procedure. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan kun afslå at erklære et officielt bekræftet dokument for eksigibelt eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet, såfremt en fuldbyrdelse af det officielt bekræftede dokument åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. Som officielt bekræftede dokumenter efter stk. 1 betragtes ligeledes aftaler om underholdspligt, som er indgået over for en administrativ myndighed, eller som er bekræftet af en sådan myndighed.

3. Det fremlagte dokument skal med hensyn til godtgørelse af dets ægthed opfylde de betingelser, der stilles i den medlemsstat, hvor dokumentet er udstedt.

4. Kapitel III, afdeling 3, finder tilsvarende anvendelse. Den kompetente myndighed i en konventionsstat, hvor et officielt bekræftet dokument er blevet udstedt, udsteder efter anmodning fra en berettiget part en attest, der udfærdiges på formularen i bilag VI til denne konvention.

Artikel 58

Forlig, der er indgået for retten under en retssag, og som er eksigible i den konventionsstat, hvor de er indgået, kan fuldbyrdes i den stat, som anmodningen rettes til, på samme betingelser som officielt bekræftede dokumenter. Retten eller den kompetente myndighed i en konventionsstat, hvor en retsafgørelse er afsagt, udsteder efter anmodning fra en berettiget part en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V til denne konvention.

AFSNIT V

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 59

1. Ved afgørelsen af, om en part har bopæl på den konventionsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten anvende denne stats interne lovgivning.

2. Har en part ikke bopæl på den stats område, hvor sagen er anlagt, skal retten ved afgørelsen af, om parten har bopæl på en anden konventionsstats område, anvende denne anden stats lovgivning.

Artikel 60

1. Selskaber og andre juridiske personer har ved anvendelsen af denne konvention bopæl det sted, hvor de har:

a) deres vedtægtsmæssige hjemsted eller

b) deres hovedkontor eller

c) deres hovedvirksomhed.

2. For Det Forenede Kongeriges og Irlands vedkommende forstås ved »vedtægtsmæssigt hjemsted« »registered office« eller, hvis et sådant ikke findes nogen steder, »place of incorporation« eller, hvis et sådant ikke findes nogen steder, det sted, i henhold til hvis lovgivning sammenslutningen er oprettet.

3. Ved afgørelsen af, om en trust har bopæl på den konventionsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten anvende de internationalprivatretnlige regler, som gælder for den.

Artikel 61

Med forbehold af mere gunstige nationale bestemmelser kan personer, der har bopæl på en konventionsstats område, og mod hvem der indledes retsforfølgning for en uagtsom lovovertrædelse, ved retter kompetente i straffesager i en anden konventionsstat, hvor de pågældende ikke er statsborgere, selv når de ikke personligt giver møde, til at varetage deres forsvar vælge personer, der er beføjede hertil. Den ret, der behandler sagen, kan dog bestemme, at den pågældende skal give møde personligt. Har personligt fremmøde ikke fundet sted, kan de øvrige konventionsstater afslå at anerkende eller fuldbyrde den afgørelse, der er truffet med hensyn til et borgerligt krav, uden at den pågældende har haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen.

Artikel 62

I denne konvention forstås ved »ret« enhver myndighed, som af konventionsstaten er udpeget som kompetent i anliggender, der falder ind under denne konvention.

AFSNIT VI

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 63

1. Denne konvention finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og dokumenter, der er formelt udfærdiget eller registreret som officielt bekræftede dokumenter, efter konventionens ikrafttræden i domsstaten og, hvor der søges anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse eller af officielt bekræftede dokumenter, i den stat, som anmodningen rettes til.

2. I forbindelse med retssager, der er anlagt i domsstaten før denne konventions ikrafttræden, skal retsafgørelser, som er truffet efter konventionens ikrafttræden, dog anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med kapitel III:

a) såfremt retssagen i domsstaten er anlagt efter ikrafttrædelsen af Lugano-konventionen af 16. september 1988 i både domsstaten og den stat, som anmodningen er rettet til

b) i alle andre tilfælde, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II eller i en konvention, der, da sagen blev anlagt, var gældende mellem domsstaten og den stat, som anmodningen er rettet til.

AFSNIT VII

FORHOLDET TIL RÅDETS FORORDNING (EF) NR. 44/2001 OG ANDRE INSTRUMENTER

Artikel 64

1. Denne konvention berører ikke Det Europæiske Fællesskabs medlemsstaters anvendelse af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, med eventuelle ændringer, af Konventionen om Retternes Kompetence og om Fuldbyrdelse af Retsafgørelser i Borgerlige Sager, herunder Handelssager, undertegnet i Bruxelles den 27. september 1968, og Protokollen om EF-Domstolens Fortolkning af nævnte Konvention, undertegnet i Luxembourg den 3. juni 1971, som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention og protokol af stater, der har tiltrådt De Europæiske Fællesskaber, samt af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet i Bruxelles den 19. oktober 2005.

2. Nærværende konvention finder dog altid anvendelse:

a) i spørgsmål om retternes kompetence, såfremt sagsøgte har bopæl i en stat, hvor denne konvention, men ikke en af de i stk. 1 i denne artikel nævnte retsakter finder anvendelse, eller såfremt der i henhold til artikel 22 eller 23 i denne konvention tillægges retterne i en sådan stat kompetence

b) i spørgsmål om litispændens eller indbyrdes sammenhængende krav som omhandlet i artikel 27 og 28, når sagen er anlagt i en stat, hvor denne konvention, men ikke en af de i stk. 1 nævnte retsakter finder anvendelse, og i en stat, hvor denne konvention finder anvendelse sammen med en af de i stk. 1 i denne artikel nævnte retsakter

c) i spørgsmål om anerkendelse og fuldbyrdelse, hvor enten domsstaten eller den stat, som anmodningen rettes til, ikke anvender en af de i stk. 1 i denne artikel nævnte retsakter.

3. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan foruden af de i kapitel III nævnte grunde nægtes, hvis den kompetenceregulering, på grundlag af hvilken retsafgørelsen er truffet, er en anden

end den, der følger af denne konvention, og hvis anerkendelse eller fuldbyrdelse søges over for en part, der har bopæl i en stat, hvor denne konvention, men ikke en af de i stk. 1 nævnte retsakter finder anvendelse, medmindre retsafgørelsen med anden hjemmel kan anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til gældende ret i den stat, anmodningen rettes til.

Artikel 65

Med forbehold af bestemmelserne i artikel 63, stk. 2, og artikel 66 og 67 træder denne konvention, for så vidt angår konventionsstaterne, i stedet for de konventioner, der er indgået mellem to eller flere af disse stater, og som omfatter de samme anliggender, som denne konvention finder anvendelse på. Navnlig træder denne konvention i stedet for de i bilag VII anførte konventioner.

Artikel 66

1. De konventioner, der er nævnt i artikel 65, bevarer deres gyldighed på de sagsområder, hvor denne konvention ikke finder anvendelse.
2. De bevarer ligeledes deres gyldighed, for så vidt angår retsafgørelser, der er truffet, og officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt før denne konventions ikrafttræden.

Artikel 67

1. Denne forordning²⁾ berører ikke konventioner, hvori de kontraherende stater og/eller konventionsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser. Uden at berøre forpligtelserne i medfør af andre aftaler mellem visse kontraherende parter er denne konvention ikke til hinder for, at de kontraherende parter tiltræder sådanne konventioner.
2. Denne konvention er ikke til hinder for, at en ret i en konventionsstat, der er part i en konvention vedrørende et særligt område, kan anse sig for kompetent i medfør af den pågældende konvention, også selv om sagsøgte har bopæl på en konventionsstats område, der ikke er part i den pågældende konvention. Den ret, ved hvilken sagen er anlagt, anvender under alle omstændigheder artikel 26.
3. Retsafgørelser, der i en konventionsstat er truffet af en ret, som har anset sig for kompetent i medfør af en konvention vedrørende et særligt område, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige konventionsstater i overensstemmelse med kapitel III i denne konvention.
4. Ud over de i kapitel III nævnte grunde kan anerkendelse eller fuldbyrdelse nægtes, hvis den stat, som anmodningen rettes til, ikke er part i en konvention vedrørende et særligt område, og hvis den person, mod hvem der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse, har bopæl på denne stats område, eller, hvis den stat, som anmodningen rettes til, er en medlemsstat i Det Europæiske Fællesskab, og for så vidt angår konventioner, som kræver ratificering af Det Europæiske Fællesskab, på en af medlemsstaternes

område, medmindre retsafgørelsen med anden hjemmel kan anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til gældende ret i den stat, anmodningen rettes til.

5. Såfremt både domsstaten og den stat, som anmodningen rettes til, er parter i en konvention vedrørende et særligt område, som fastsætter betingelser for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, anvendes disse betingelser. Under alle omstændigheder kan de bestemmelser i denne konvention, der vedrører proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, finde anvendelse.

Artikel 68

1. Denne konvention berører ikke aftaler, hvorved konventionsstaterne før denne konventions ikrafttræden har forpligtet sig til ikke at anerkende retsafgørelser, som er truffet i en anden konventionsstat mod en sagsøgt, der har bopæl eller sædvanligt opholdssted på et tredjelandets område, såfremt retsafgørelsen i et tilfælde omhandlet i Bruxelleskonventionens³⁾ artikel 4 kun har kunnet støttes på en af de kompetenceregler, der er anført i artikel 3, stk. 2. Uden at berøre forpligtelserne i medfør af andre aftaler mellem visse kontraherende parter er denne konvention ikke til hinder for, at de kontraherende parter tiltræder sådanne konventioner.

2. Ingen kontraherende stat kan dog over for en tredjestat forpligte sig til ikke at anerkende en retsafgørelse truffet i en anden konventionsstat af en ret, der har kompetence som følge af, at der i denne stat befinder sig gods tilhørende sagsøgte eller af, at sagsøger har gjort udlæg eller arrest i derværende gods,

a) såfremt begæringen vedrører ejendomsretten til eller besiddelsen af det nævnte gods, går ud på at opnå tilladelse til at råde over dette eller vedrører andre tvister om godset, eller

b) såfremt dette gods er stillet som sikkerhed for en fordring, der er genstand for begæringen.

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 69

1. Konventionen står åben for undertegnelse af Det Europæiske Fællesskab, Danmark og stater, som, når der åbnes for undertegnelse, er medlemmer af Den Europæiske Frihandelskommens slutning.

2. Konventionen skal ratificeres af signatarstaterne. Ratifikationsdokumenterne skal deponeres hos Det Schweiziske Forbundsråd, som optræder som denne konventions opbevarer.

3. På tidspunktet for ratificeringen kan de kontraherende parter indsende erklæringer i overensstemmelse med artikel I, II og III i protokol nr. 1.

4. Konventionen træder i kraft den første dag i den sjette måned efter den dato, på hvilken Det Europæiske Fællesskab og et medlem af Den Europæiske Frihandelssammenslutning deponerer deres ratifikationsdokumenter.

5. Konventionen skal træde i kraft i henseende til enhver anden part den første dag i den tredje måned efter den dato, på hvilken denne part deponerede sit ratifikationsdokument.

6. Med forbehold af artikel 3, stk. 3, i protokol nr. 2 erstatter denne konvention, pr. datoen for dens ikrafttræden i henhold til ovenstående stk. 4 og 5, konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, indgået i Lugano den 16. september 1988. Enhver henvisning til Lugano-konventionen af 1988 i andre dokumenter skal forstås som en henvisning til denne konvention.

7. For så vidt angår forholdet mellem medlemsstaterne i Det Europæiske Fællesskab og de i artikel 70, stk. 1, litra b), nævnte ikke-europæiske landområder, erstatter denne konvention pr. datoen for dens ikrafttræden i henseende til disse landområder i overensstemmelse med artikel 73, stk. 2, Konventionen om Retternes Kompetence og om Fuldbyrdelse af Retsafgørelser i Borgerlige Sager, herunder Handelssager, undertegnet i Bruxelles den 27. september 1968 og Protokollen om EF-Domstolens Fortolkning af nævnte Konvention, undertegnet i Luxembourg den 3. juni 1971, som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention og protokol af stater, der har tiltrådt De Europæiske Fællesskaber.

Artikel 70

1. Når denne konvention er trådt i kraft, er den åben for tiltrædelse af:

a) stater, som efter at denne konvention er åbnet for undertegnelse, bliver optaget som medlemmer af Den Europæiske Frihandelssammenslutning, på de betingelser, der er fastlagt i artikel 71

b) medlemsstater i Det Europæiske Fællesskab, der optræder på vegne af bestemte ikke-europæiske landområder, som er en del af den pågældende medlemsstats landområde, eller hvis eksterne forbindelser den pågældende medlemsstat er ansvarlig for, på de betingelser, der er fastlagt i artikel 71

c) enhver anden stat på de betingelser, der er fastlagt i artikel 72.

2. De i stk. 1 anførte stater, som ønsker at blive kontraherende part i denne konvention, skal sende deres ansøgning til opbevareren. Ansøgningen, herunder de oplysninger, der er anført i artikel 71 og 72, skal ledsages af en oversættelse til engelsk og fransk.

Artikel 71

1. Enhver stat efter artikel 71, stk. 1, litra a) og b), som ønsker at blive kontraherende part i denne konvention,

a) skal fremsende de oplysninger, der kræves til konventionsansøgningen

b) kan indsende erklæringer i overensstemmelse med artikel I og III i protokol nr. 1.

2. Opbevareren videregiver enhver oplysning modtaget i medfør af stk. 1 til de øvrige kontraherende parter, førend den pågældende stat deponerer sit tiltrædelsesdokument.

Artikel 72

1. Enhver stat efter artikel 70, stk. 1, litra c), som ønsker at blive kontraherende part i denne konvention,

a) skal fremsende de oplysninger, der kræves til konventionsansøgningen

b) kan indsende erklæringer i overensstemmelse med artikel I og III i protokol nr. 1, og

c) skal sende opbevareren oplysninger om navnlig:

1) deres retssystem, herunder oplysninger om udnævnelse af dommere og disses uafhængighed

2) deres interne lovgivning, for så vidt angår retspleje og fuldbyrdelse af retsafgørelser, og

3) deres internationalprivatretlige regler for retspleje.

2. Opbevareren videregiver enhver oplysning modtaget i medfør af stk. 1 til de øvrige kontraherende parter, førend den pågældende stat indbydes til at tiltræde i henhold til stk. 3 i denne artikel.

3. Opbevareren skal kun indbyde den pågældende stat til at tiltræde, hvis de kontraherende parter enstemmigt har bifaldet det, jf. dog stk. 4. De kontraherende parter skal søge at give tilsagn senest et år efter opbevarerens indbydelse til tiltrædelse.

4. Konventionen træder kun i kraft i forhold mellem tiltrædelsesstaten og de kontraherende stater, som ikke har modsat sig tiltrædelsen inden den første dag i den tredje måned efter deponering af tiltrædelsesdokumentet.

Artikel 73

1. Tiltrædelsesdokumenterne skal deponeres hos opbevareren.

2. For så vidt angår en tiltrædelsesstat som nævnt i artikel 70, træder konventionen i kraft den første dag i den tredje måned efter deponering af tiltrædelsesdokumentet. Fra da af anses tiltrædelsesstaten for at være en kontraherende part i konventionen.

3. Enhver kontraherende part må til opbevareren indsende en udgave af denne konvention affattet på det eller de sprog, som den pågældende kontraherende part anvender. Ordlyden skal være gyldig, hvis dette er aftalt mellem de kontraherende parter i overensstemmelse med artikel 4 i protokol nr. 2.

Artikel 74

1. Denne konvention er indgået for ubegrænset tid.
2. Enhver kontraherende part må når som helst opsig konventionen ved at tilsende opbevareren en meddelelse herom.
3. Opsigelsen gælder fra slutningen af det kalenderår, der følger efter udløbet af en seks måneder lang periode fra den dato, på hvilken opbevareren modtager opsigelsesmeddelelsen.

Artikel 75

Følgende dokumenter er knyttet til denne konvention:

- en protokol nr. 1 om visse problemer i forbindelse med kompetence, procedure og fuldbyrdelse
- en protokol nr. 2 om ensartet fortolkning af konventionen og om det stående udvalg
- en protokol nr. 3 om anvendelse af artikel 67 i denne konvention
- bilag I-IV og bilag VII med oplysninger om anvendelsen af denne konvention
- bilag V og VI med de i artikel 54, 58 og 57 i denne konvention nævnte attester
- bilag VIII med en fortegnelse over de gyldige sprog, der er nævnt i artikel 79 i denne konvention, og
- bilag IX om anvendelsen af artikel II i protokol nr. 1.

Disse protokoller og bilag udgør en integrerende del af denne konvention.

Artikel 76

Med forbehold af artikel 77 kan enhver kontraherende part anmode om revision af denne konvention. Til det formål indkalder opbevareren det stående udvalg som fastlagt i artikel 4 i protokol nr. 2.

Artikel 77

1. De kontraherende parter skal til opbevareren fremsende ordlyden af enhver lovbestemmelse, der ændrer fortegnelserne i bilag I-IV, og enhver fjernelse eller tilføjelse på fortegnelsen i bilag VII samt datoen for deres ikrafttræden. Sådanne elementer skal fremsendes i rimelig tid inden deres ikrafttræden og ledsages af en oversættelse til engelsk og fransk. Opbevareren skal tilrette de pågældende bilag derefter, når det stående udvalg er blevet hørt i henhold til artikel 4 i protokol nr. 2. Til det formål skal de kontraherende parter tilvejebringe en oversættelse af rettelserne til deres eget sprog.

2. Enhver ændring af bilag V-VI og VIII-IX til denne konvention skal vedtages af det stående udvalg i henhold til artikel 4 i protokol nr. 2.

Artikel 78

1. Opbevareren skal til de kontraherende parter give meddelelse om:

a) deponering af hvert ratificerings- eller tiltrædelsesdokument

b) datoen for denne konventions ikrafttræden i henseende til de kontraherende parter

c) enhver erklæring modtaget i medfør af artikel I-IV i protokol nr. 1

d) enhver meddelelse fremsat i henhold til artikel 74, stk. 2, artikel 77, stk. 1, og stk. 4 i protokol nr. 3.

2. Meddelelserne ledsages af oversættelser til engelsk og fransk.

Artikel 79

Denne konvention, der er udfærdiget i ét eksemplar på de i bilag VIII anførte sprog, hvilke tekster har samme gyldighed, skal deponeres i Det Schweiziske Forbundsråds arkiver. Det Schweiziske Forbundsråd fremsender en bekræftet genpart til hver af de kontraherende parter.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Съставено в Лугано на тридесети октомври две хиляди и седма година.

Hecho en Lugano el treinta de octubre de dos mil siete.

V Luganu dne třicátého října dva tisíce sedm.

Udfærdiget i Lugano, den tredivte oktober to tusind og syv.

Geschehen zu Lugano am dreißigsten Oktober zweitausendsieben.

Lugano, kolmekümnes oktoober kaks tuhat seitse

Έγινε στο Λουγκάνο στις τριάντα Οκτωβρίου του έτους δύο χιλιάδες επτά.

Done at Lugano, on the thirtieth day of October in the year two thousand and seven.

Fait à Lugano, le trente octobre deux mille sept.

Arna dhéanamh in Lugano, an tríochadú lá de Dheireadh Fómhair sa bhliain dhá mhíle a seacht.

Fatto a Lugano, addì trenta ottobre duemilasette

Gerður í Lúganó þrítugasta dag október mánaðar árið tvö þúsund og sjö.

Lugāno, divi tūkstoši septītā gada trīsdesmitajā oktobrī.

Priimta Lugane, du tükstanèiai septintais metais spalio trisdeðimtā dienā.

Kelt Luganóban, a kétezer-hetedik év október havának harmincadik napján.

Magħmul f'Lugano, fit- tlettax-il jum ta' Ottubru fis-sena elfejn u seba'.

Gedaan te Lugano, op dertig oktober tweeduizend zeven.

Utfærdiget i Lugano den trettiende oktober totusenogsyv.

Sporządzono w Lugano dnia trzydziestego października dwa tysiące siódmego roku

Feito em Lugano, aos trinta dias de Outubro do ano de dois mil e sete

Înceiată la Lugano, la treizeci octombrie anul două mii șapte.

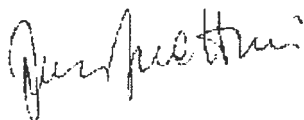
V Lugane tridsiateho oktobra dvetisícisedem.

Sestavljeno v Luganu, tridesetega oktobra leta dva tisoč sedem.

Tehty Luganossa kolmantenakymmenentenä päivänä lokakuuta vuonna kaksituhatta-seitsemän.

Utfärdad i Lugano den trettionde oktober år tjugohundrasju.

За Европейската общност
Por la Comunidad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Thar ceann an Chomhphobail Eorpaigh
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Thar ceann an Chomhphobail Eorpaigh
Per la Comunità europea
Europos bendrijos vārdā
az Európai Közösség részéről
Għall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Pentru Comunitatea Europeană
Za Európske spoločenstvo
Za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
På Europeiska gemenskapens vägnar

For Kongeriget Danmark

Fyrir hönd lýðveldisins Íslands

For Kongeriket Norge

Für die Schweizerische Eidgenossenschaft
Pour la Confédération suisse
Per la Confederazione svizzera

PROTOKOL Nr. 1
om visse problemer i forbindelse med kompetence, procedure og fuldbyrdelse
DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE
BESTEMMELSER:

Artikel I

1. De inden- og udenretslige dokumenter, der udfærdiges inden for en konventionsstats område, og som skal meddeles eller forkyndes for personer, der befinder sig inden for en anden konventionsstats område, skal fremsendes i overensstemmelse med de fremgangsmåder, der er fastsat ved konventioner eller aftaler indgået mellem disse stater.

2. Medmindre den kontraherende part, på hvis område forkyndelsen skal finde sted, ved erklæring til opbevareren modsætter sig dette, kan de pågældende dokumenter ligeledes fremsendes direkte af vedkommende offentligt godkendte personer i den stat, hvor dokumenterne er udfærdiget, til de tilsvarende personer i den stat, hvori adressaten skal findes. I dette tilfælde fremsender vedkommende offentligt godkendte person i domsstaten en genpart af dokumentet til vedkommende offentligt godkendte person i den stat, som anmodningen rettes til, når den pågældende er kompetent til at aflevere det til adressaten. Denne aflevering sker efter de regler, der er foreskrevet i lovgivningen i den stat, som anmodningen rettes til. Afleveringen bekræftes ved en attest, som sendes direkte til vedkommende offentligt godkendte person i den stat, hvor dokumentet er udfærdiget.

3. Medlemsstater i Det Europæiske Fællesskab, som er forpligtet af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 eller aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om forkyndelse af inden- og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål undertegnet i Bruxelles den 19. oktober 2005, anvender i deres indbyrdes forhold denne forordning og denne aftale.

Artikel II

1. Den i artikel 6, stk. 2, og artikel 11 fastsatte kompetence i sager om opfyldelse af en forpligtelse eller i andre tilfælde over for tredjemand kan ikke gøres fuldt ud gældende i de i bilag IX nævnte konventionsstater. Enhver, der har bopæl inden for en anden konventionsstats område, kan sagsøges ved retterne i disse stater i henhold til de i bilag IX anførte regler.

2. På tidspunktet for ratificeringen kan Det Europæiske Fællesskab erklære, at de i artikel 6, stk. 2, og artikel 11 nævnte sager ikke kan gøres gældende i visse andre medlemsstater og oplyse om de regler, der skal anvendes.

3. Retsafgørelser truffet i de øvrige konventionsstater i medfør af artikel 6, stk. 2, og artikel 11 skal anerkendes og fuldbyrdes i de stater, der er nævnt i stk. 1 og 2 i overensstemmelse med kapitel III. Enhver retsvirkning, som retsafgørelser truffet i disse stater måtte have for tredjemand ved anvendelse af bestemmelserne i stk. 1 og 2, skal ligeledes anerkendes i de øvrige konventionsstater.

Artikel III

1. Schweiz forbeholder sig ret til efter ratifikation at erklære, at landet ikke vil anvende følgende del af bestemmelsen i artikel 34, stk. 2:

»medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det«.

Hvis Schweiz fremsætter en sådan erklæring, skal de øvrige kontraherende parter anvende samme forbehold med hensyn til retsafgørelser truffet af retterne i Schweiz.

2. Kontraherende parter kan, for så vidt angår retsafgørelser truffet i en tiltrædelsesstat som defineret i artikel 70, stk. 1, litra c), ved en erklæring forbeholde sig:

a) den i stk. 1 nævnte ret og

b) ret til som myndighed efter artikel 39, uanset bestemmelserne i artikel 41, på embeds vegne at undersøge, hvorvidt nogen af grundene til afslag af anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse er til stede.

3. Hvis en kontraherende part har taget et sådant forbehold over for en tiltrædelsesstat som defineret i stk. 2, kan denne tiltrædelsesstat ved en erklæring forbeholde sig den samme ret med hensyn til retsafgørelser truffet af den pågældende kontraherende parts retter.

4. Med undtagelse af det i stk. 1 nævnte forbehold har erklæringerne en gyldighedsperiode på fem år, som kan fornyes ved udløbet. Hvis den i stk. 2 nævnte erklæring fornyes, skal den kontraherende part senest seks måneder før udløbet af perioden meddele dette.

En tiltrædelsesstat kan kun forny en erklæring, der er fremsat i henhold til stk. 3, efter at den tilsvarende erklæring i henhold til stk. 2 er blevet fornyet.

Artikel IV

De i denne protokol nævnte erklæringer kan når som helst trækkes tilbage ved meddelelse til opbevareren. Meddelelsen skal ledsages af en oversættelse til engelsk og fransk. De kontraherende parter tilvejebringer oversættelse til deres eget sprog. En tilbagetrækning får virkning fra den første dag i den tredje måned, efter at meddelelse er sket.

PROTOKOL Nr. 2
om ensartet fortolkning af konventionen og om det stående udvalg

PRÆAMBEL

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM HENVISER til artikel 75 i denne konvention,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at der består en nær forbindelse mellem denne konvention, Lugano-konventionen af 1988 og de retsakter, der er nævnt i artikel 64, stk. 1, i denne konvention,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Domstolen for De Europæiske Fællesskaber har kompetence til at træffe afgørelser om fortolkningen af bestemmelserne i de retsakter, der er nævnt i artikel 64, stk. 1, i denne konvention,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at denne konvention vil indgå i fællesskabsbestemmelserne, og at Domstolen for De Europæiske Fællesskaber derfor har kompetence til at træffe afgørelser om fortolkningen af bestemmelserne i denne konvention, for så vidt angår anvendelsen heraf af retterne i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater,

SOM HAR KENDSKAB TIL de retsafgørelser, som Domstolen for De Europæiske Fællesskaber har truffet vedrørende fortolkningen af de retsakter, der er nævnt i artikel 64, stk. 1, i denne konvention, indtil tidspunktet for undertegningen af denne konvention, og til de retsafgørelser, som de kontraherende parters retter har truffet om Lugano-konventionen af 1988 indtil tidspunktet for undertegningen af nærværende konvention,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at den samtidige revision af Lugano-konventionen af 1988 og Bruxelles-konventionen, som førte til indgåelsen af en revideret version af disse konventioner, i det væsentligste var baseret på ovennævnte retsafgørelser om Bruxelles-konventionen af 1968 og Lugano-konventionen af 1988,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at den reviderede ordlyd af Bruxelles-konventionen efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden er blevet indarbejdet i forordning (EF) nr. 44/2001,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at denne reviderede ordlyd også udgjorde grundlaget for ordlyden af nærværende konvention,

SOM, idet de fuldt ud erkender retternes uafhængighed, ØNSKER at forhindre indbyrdes afvigende fortolkninger og at nå frem til så ensartet en fortolkning som muligt af bestemmelserne i denne konvention og i forordning (EF) nr. 44/2001, der i det væsentlige er optaget i denne konvention og i andre retsakter, der er nævnt i artikel 64, stk. 1, i nærværende konvention,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

Artikel 1

1. Enhver ret, som anvender og fortolker denne konvention, skal tage behørigt hensyn til de principper, der er lagt til grund i enhver relevant afgørelse om den eller de pågældende bestemmelser eller enhver lignende bestemmelse i Lugano-konventionen af 1988 og de retsakter, der er nævnt i artikel 64, stk. 1, i denne konvention, truffet af retterne i konventionsstaterne og af Domstolen for De Europæiske Fællesskaber.

2. Den i stk. 1 fastlagte pligt finder anvendelse på retterne i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater uden at berøre de forpligtelser, som disse har over for Domstolen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab eller aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet i Bruxelles den 19. oktober 2005.

Artikel 2

Enhver konventionsstat, som ikke er medlem af Det Europæiske Fællesskab, har ret til at indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til Domstolen i overensstemmelse med artikel 23 i Protokollen vedrørende statuten for De Europæiske Fællesskabers Domstol, i tilfælde hvor en ret i en medlemsstat i Det Europæiske Fællesskab henviser et spørgsmål om fortolkning af denne konvention eller af en retsakt som defineret i denne konventions artikel 64, stk. 1, til Domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse.

Artikel 3

1. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber skal etablere et system for udveksling af oplysninger om relevante retsafgørelser truffet i henhold til denne konvention samt enhver relevant retsafgørelse i henhold til Lugano-konventionen af 1988 og de retsakter, der er nævnt i artikel 64, stk. 1, i denne konvention. Dette system skal være tilgængeligt for offentligheden og indeholde retsafgørelser truffet af retterne i sidste instans og af Domstolen for De Europæiske Fællesskaber samt særlig vigtige retsafgørelser, der er endelige, og som er truffet i medfør af denne konvention, Lugano-konventionen af 1988 og de retsakter, der er nævnt i artikel 64, stk. 1, i denne konvention. Retsafgørelserne skal klassificeres og forsynes med et sammendrag.

Systemet skal sørge for, at Kommissionen af de kompetente myndigheder i konventionsstaterne får fremsendt ovenangivne retsafgørelser, som er truffet af retterne i disse stater.

2. Et udvalg af sager af særlig interesse for konventionens korrekte anvendelse vil blive samlet af justitssekretæren ved Domstolen for De Europæiske Fællesskaber, som skal forelægge den udvalgte retspraksis på ekspertmødet i overensstemmelse med artikel 5 i denne protokol.

3. Indtil De Europæiske Fællesskaber har oprettet et system i henhold til stk. 1, skal Domstolen for De Europæiske Fællesskaber vedligeholde den ordning med udveksling af oplysninger, som er oprettet i medfør af protokol nr. 2 for Lugano-konventionen af 1988 for retsafgørelser truffet i henhold til denne konvention og Lugano-konventionen af 1988.

Artikel 4

1. Der skal nedsættes et stående udvalg bestående af repræsentanter for de kontraherende parter.

2. På en kontraherende parts anmodning skal opbevareren af nærværende konvention sammenkalde udvalget til møder med følgende formål:

- drøftelse af forholdet mellem denne konvention og andre internationale retsakter
- drøftelse af anvendelsen af artikel 67, herunder planlagte tiltrædelser af retsakter om særlige anliggender i overensstemmelse med artikel 67, stk. 1, og foreslået lovgivning i overensstemmelse med protokol nr. 3
- drøftelse af nye staters tiltrædelse. Navnlig kan udvalget stille de tiltrædelsesstater, der er nævnt i artikel 70, stk. 1, litra c), spørgsmål om landets retssystem og gennemførelsen af konventionen. Udvalget kan også drøfte eventuelle tilpasninger af konventionen, som måtte være nødvendige for dens anvendelse i tiltrædelsesstaterne
- godkendelse af nye gyldige sprogversioner i medfør af artikel 73, stk. 3, i denne konvention og de nødvendige ændringer af bilag VIII
- drøftelse af en revision af konventionen i medfør af artikel 76
- drøftelse af ændringer til bilag I-IV og bilag VII i medfør af artikel 77, stk. 1
- vedtagelsen af ændringer til bilag V og VI i henhold til artikel 77, stk. 2
- en tilbagekaldelse af forbehold og erklæringer, som er fremsat af de kontraherende parter i henhold til protokol nr. 1, og de nødvendige ændringer til bilag IX.

3. Udvalget skal fastlægge procedureregler for sit virke og sin beslutningstagning. Disse regler skal rumme mulighed for en skriftlig procedure for høring og beslutningstagning.

Artikel 5

1. Opbevareren kan, når som helst det er nødvendigt, indkalde til ekspertmøde med henblik på drøftelse af, hvordan konventionen fungerer, navnlig om udviklingen inden for retspraksis og ny lovgivning, som kan få indvirkning på anvendelsen af konventionen.

2. Mødet skal sammensættes af eksperter fra de kontraherende parter, konventionsstaterne, De Europæiske Fællesskabers Domstol og fra Den Europæiske Frihandels-sammenslutning. Det skal være åbent for enhver anden ekspert, hvis tilstedeværelse findes hensigtsmæssig.

3. Problemer, der opstår i forbindelse med anvendelsen af konventionen, kan henvises til det stående udvalg, som nævnes i artikel 4 i denne protokol, med henblik på videre behandling.

PROTOKOL Nr. 3
om anvendelsen af konventionens artikel 67

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

1. Ved anvendelsen af konventionen behandles de bestemmelser, hvorved der på særlige områder fastsættes regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser, og som er eller vil være indeholdt i retsakter fra De Europæiske Fællesskabers institutioner, på samme måde som de konventioner, der er omhandlet i artikel 67, stk. 1.
2. Hvis en bestemmelse i en retsakt fra De Europæiske Fællesskabers institutioner efter en kontraherende stats opfattelse ikke er forenelig med konventionen, overvejer de kontraherende stater omgående at ændre denne i overensstemmelse med artikel 76, dog med forbehold af den fremgangsmåde, der er indført ved protokol nr. 2.
3. Såfremt en eller flere kontraherende parter sammen indarbejder alle eller nogle af de bestemmelser, som findes i retsakter fra Det Europæiske Fællesskabs institutioner som nævnt i stk. 1, i egen lovgivning, skal disse nationale lovbestemmelser behandles på samme måde som de konventioner, der henvises til i artikel 67, stk. 1.
4. De kontraherende parter skal til opbevareren fremsende ordlyden til de i stk. 3 nævnte bestemmelser, ledsaget af en oversættelse heraf til engelsk og fransk.

BILAG I

De kompetenceregler, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i konventionen, er:

- i Belgien: § 5-14 i lov af 16. juli 2004 om international privatret
- i Bulgarien: § 4, stk. 1, i lov om international privatret
- i Den Tjekkiske Republik: § 86 i lov nr. 99/1963 Coll., civilprocesloven (občanský soudní řád) i senere ændringer
- i Danmark: § 246, stk. 2 og 3, i civilprocesloven (Lov om rettens pleje)
- i Tyskland: § 23 i civilprocesloven (Zivilprozeßordnung)
- i Estland: § 86 i civilprocesloven (tsiviilkohtumenetluse seadustik)
- i Grækenland: § 40 i civilprocesloven (Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας)
- i Frankrig: § 14 og 15 i borgerlig lovbog (Code civil)
- i Island: § 32, stk. 4, i civilprocesloven (Lög um meðferd einkamála nr. 91/1991)
- i Irland: bestemmelserne om kompetence i medfør af en stævning forkyndt for den sagsøgte, der tidligt opholder sig i Irland
- i Italien: § 3 og 4 i akt nr. 218 af 31. maj 1995
- i Cypern: kapitel 21, § 2, i lov om domstole nr. 14 af 1960 med senere ændringer
- i Letland: kapitel 27 og stk. 3, 5, 6 og 9 i kapitel 28 i civilprocesloven (Civilprocesa likums)
- i Litauen: § 31 i civilprocesloven (Civilinio proceso kodeksas)
- i Luxembourg: § 14 og 15 i borgerlig lovbog (Code civil)
- i Ungarn: § 57 i lovdekret nr. 13 af 1979 om international privatret (a nemzetközi magánjogról 1979. évi 13. törvényerejü rendelet)
- i Malta: § 742, 743 og 744 i civilprocesloven — kapitel 12 (Kodici ta' Organizzazzjoni u Procedvili — Kap. 12) og § 549 i handelsloven — kapitel 13 (Kodici tal-kummerc — Kap. 13)
- i Norge: kapitel 4-3(2), andet led, i loven om tvister (tvisteloven)
- i Østrig: § 99 i lov om domstolskompetence (Jurisdiktionsnorm)
- i Polen: § 1103 og 1110 i civilprocesloven (Kodeks postępowania cywilnego), for så vidt kompifølge disse bestemmelser bygger på sagsøgtes bopæl i Polen, sagsøgtes besiddelse af gods i Polen, hans ejendomsret i Polen, det forhold, at genstanden for tvisten befinder sig i Polen, og det forhold af parterne er polsk statsborger
- i Portugal: § 65 og § 65A i civilprocesloven (Código de Processo Civil) og § 11 i procesloven bejdsforhold (Código de Processo de Trabalho)
- i Rumænien: § 148-157 i lov nr. 105/1992 om internationalprivatretlige forbindelser
- i Slovenien: § 48, stk. 2, i lov om international privatret og procedurer (Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku) vedrørende § 47, stk. 2, i civilprocesloven (Zakon o pravdnem postopku) og lov om international privatret og procedurer (Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku) vedrørende § 59 i civilprocesloven (Zakon o pravdnem postopku)
- i Slovakiet: § 37-37e i lov nr. 97/1963 om international privatret og procedureregler i forbindelse med
- i Schweiz: le for du lieu du séquestre/Gerichtsstand des Arrestortes/foro del luogo del sequestre definitionen i § 4 i loi fédérale sur le droit international privé/Bundesgesetz über das internationale Privatrecht/legge federale sul diritto internazionale privato
- i Finland: retsplejelovens kapitel 10, afsnit 1, stk. 1, andet, tredje og fjerde led (oikeudenkäynti/rättegångsbalken)
- i Sverige: retsplejelovens kapitel 10, afsnit 3, stk. 1, første led (rättegångsbalken)
- i Det Forenede Kongerige:
bestemmelserne om kompetence i medfør af:

- a) en stævning forkyndt for den sagsøgte, der midlertidigt opholder sig i Det Forenede Kongerige
- b) sagsøgtes besiddelse af gods i Det Forenede Kongerige eller
- c) sagsøgers udlæg eller arrest i gods, der befinder sig i Det Forenede Kongerige

BILAG II

De retter eller kompetente myndigheder, over for hvilke de i artikel 39 omhandlede anmodninger skal fremsættes, er:

- i Belgien: »tribunal de première instance« eller »rechtbank van eerste aanleg« eller »erstinstanzlich richt«
- i Bulgarien: »Софийски градски съд«
- i Den Tjekkiske Republik: »okresní soud« eller »soudní exekutor«
- i Danmark: »byretten«
- i Tyskland:
 - a) formanden for »Kammer des Landgerichts«
 - b) en notar i sager, hvor et officielt bekræftet dokument erklæres for eksigibelt
- i Estland: »maakohus« (amtslig domstol)
- i Grækenland: »Μονομελές Πρωτοδικείο«
- i Spanien: »Juzgado de Primera Instancia«
- i Frankrig:
 - a) »greffier en chef du tribunal de grande instance«
 - b) »président de la chambre départementale des notaires« i sager, hvor et officielt bekræftet dokument erklæres for eksigibelt
- i Irland: »High Court«
- i Island: »héraðsdómur«
- i Italien: »corte d'appello«
- i Cypern: »Επαρχιακό Δικαστήριο« eller i tilfælde af en retsafgørelse om underholdspligt »Οικονομικό Δικαστήριο«
- i Letland: »rajona (pilsētas) tiesa«
- i Litauen: »Lietuvos apeliacinis teismas«
- i Luxembourg: præsidenten for »tribunal d'arrondissement«
- i Ungarn: »megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság« og i Budapest »Budai Központi Bíróság«
- i Malta: »Prim' Awla tal-Qorti Civili« eller »Qorti tal-Magistrati ta' Ghawdex fil-gurisdizzjoni taghha«, eller i tilfælde af en retsafgørelse om underholdspligt »Registatur tal-Qorti« efter frens fra »Ministru responsabbli għall-Gustizzja«
- i Nederlandene: »voorzieningenrechter van de rechtbank«
- i Norge: »tingrett«
- i Østrig: »Bezirksgericht«
- i Polen: »sąd okręgowy«
- i Portugal: »Tribunal de Comarca«
- i Rumænien: »Tribunal«
- i Slovenien: »okrožno sodišče«
- i Slovakiet: »okresný súd«
- i Schweiz:
 - a) såfremt der er tale om retsafgørelser vedrørende opfyldelse af pengekrav »juge de la vée/Rechtsoeffnungsrichter/giudice competente a pronunciare sul rigetto dell' opposizione«, ceduren i § 80 og 81 i loi fédérale sur la poursuite pour dettes et la faillite/Bundesgesetz uebe betreibung und Konkurs/legge federale sulla esecuzione e sul fallimento
 - b) såfremt der er tale om retsafgørelser, der ikke vedrører opfyldelse af pengekrav »juge d'exequatur«compétent/zustaendiger«kantonaler Vollstreckungsrichter«/»giudice

- le«competente a pronunciare l'exequatur
- i Finland: »käräjäoikeus/tingsrätt«
 - i Sverige: »Svea hovrätt«
 - i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales: »High Court of Justice« eller i tilfælde af en retsafgørelse »Magistrates' Court« ved fremsendelse gennem »Secretary of State«
 - b) i Skotland: »Court of Session« eller i tilfælde af en retsafgørelse om underhold ved fremsendelse gennem »Secretary of State«
 - c) i Nordirland: »High Court of Justice« eller i tilfælde af en retsafgørelse om »Magistrates' Court« ved fremsendelse gennem »Secretary of State«
 - d) i Gibraltar: »Supreme Court of Gibraltar« eller i tilfælde af en retsafgørelse om »Magistrates' Court« ved fremsendelse gennem »Attorney General of Gibraltar«.

BILAG III

De retter, til hvilke der kan indgives appel efter konventionens artikel 43, stk. 2, er:

- i Belgien:
 - a) »tribunal de première instance«/»rechtbank van eerste aanleg«/»erstinstanzliches Gericht«, i retsagen appelleres af den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse
 - b) »cour d'appel«/»hof van beroep«, hvis afgørelsen appelleres af den, der har fremsat anmodning
- i Bulgarien: »Апелативен съд — София«
- i Den Tjekkiske Republik: appelretten ved fremsendelse gennem distriktsdomstolen
- i Danmark: »landsretten«
- i Tyskland: »Oberlandesgericht«
- i Estland: »ringkonnakohus«
- i Grækenland: »Εφετείο«
- i Spanien: »Juzgado de Primera Instancia«, som afsagde den afgørelse, der gøres indsigelse mod. Audiencia Provincial kan udtale sig om appellen
- i Frankrig:
 - a) »cour d'appel« ved afgørelser om at imødekomme anmodningen
 - b) præsidenten for »tribunal de grande instance« ved afgørelser om at afvise anmodningen
- i Irland: »High Court«
- i Island: »héraðsdómur«
- i Italien: »corte d'appello«
- i Cypern: »Επαρχιακό Δικαστήριο« eller i tilfælde af en retsafgørelse om underholdspligt »Οικονομικό Δικαστήριο«
- i Letland: »Apgabaltiesa« ved fremsendelse gennem »rajona (pilsētas) tiesa«
- i Litauen: »Lietuvos apeliacinis teismas«
- i Luxembourg: »Cour supérieure de justice« som appelinstant i borgerlige sager
- i Ungarn: den lokale domstol ved den amtslige domstol (i Budapest den centrale distriktsdomstol) anken påkendes af den amtslige domstol (i Budapest hovedstadsdomstolen)
- i Malta: »Qorti ta' l-Appell« i henhold til fremgangsmåden i Kodici ta' Organizzazzjoni u Proeedura — Kap. 12 eller i tilfælde af en retsafgørelse om underholdspligt af »citazzjoni« for »Prim' Awla Civili jew il-Qorti tal-Magistrati ta' Ghawdex fil-gurisdizzjoni superjuri taghha' «
- i Nederlandene: »rechtbank«
- i Norge: »lagmannsrett«
- i Østrig: »Landesgericht« ved fremsendelse gennem »Bezirksgericht«
- i Polen: »sąd apelacyjny« ved fremsendelse gennem »sąd okręgowy«
- i Portugal: »Tribunal da Relação«, er den kompetente domstol. Appel iværksættes ifølge gældende lovgivning ved indgivelse af et appelskrift til den domstol, hvis afgørelse appelleres
- i Rumænien: »Curte de Apel«
- i Slovenien: »okrožno sodišče«
- i Slovakiet: appelretten ved fremsendelse gennem den distriktsdomstol, hvis afgørelse appelleres
- i Schweiz: »tribunal cantonal/Kantonsgericht/tribunale cantonale«
- i Finland: »hovioikeus/hovrätt«
- i Sverige: »Svea hovrätt«
- i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales: »High Court of Justice« eller i tilfælde af en retsafgørelse om underholdspligt »Magistrates' Court«
 - b) i Skotland: »Court of Session« eller i tilfælde af en retsafgørelse om underholdspligt, »Sheriff Court«

- c) i Nordirland: »High Court of Justice« eller i tilfælde af en retsafgørelse or
gistrates' Court«
- d) i Gibraltar: »Supreme Court of Gibraltar« eller i tilfælde af en retsafgørelse o
gistrates' Court«.

BILAG IV

Afgørelser i appelsager kan i henhold til artikel 44 i konventionen anfægtes:

- i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene: ved kassationsappel
- i Bulgarien: »обжалване пред Върховния касационен съд«
- i Den Tjekkiske Republik: »dovolání« og »žaloba pro zmatečnost«
- i Danmark: ved appel til »højesteret« efter tilladelse fra »Procesbevillingsnævnet«
- i Tyskland: »Rechtsbeschwerde«
- i Estland: »kassatsioonkaebus«
- i Irland: ved appel vedrørende et retligt spørgsmål til »Supreme Court«
- i Island: ved appel til »Hæstiréttur«
- i Cypern: ved appel til højesteret
- i Letland: ved appel til »Augstakas tiesas Senats« ved fremsendelse gennem »Apgabaltiesa«
- i Litauen: ved appel til »Lietuvos Aukščiausiasis Teismas«
- i Ungarn: »felülvizsgálati kérelem«
- i Malta: ingen yderligere appel til en anden ret; i forbindelse med en retsafgørelse om underholdspligt ved »Qorti ta' l-Appell« efter proceduren for appel i »kodici ta' Organizzazzjoni u Procedura Civili — Kap. 12«
- i Norge: ved appel til »Høyesterett«
- i Østrig: ved »Revisionsrekurs«
- i Polen: ved »skarga kasacyjna«
- i Portugal: ved appel vedrørende et retligt spørgsmål
- i Rumænien: ved »contestatie în anulare« eller »revizuire«
- i Slovenien: ved appel til »Vrhovno sodišče Republike Slovenije«
- i Slovakiet: ved »dovolanie«
- i Schweiz: ved »recours devant le Tribunal fédéral«/»Beschwerde beim Bundesgericht«/»ricorso davanti al Tribunale federale«
- i Finland: ved appel til »korkein oikeus/högsta domstolen«
- i Sverige: ved appel til »Högsta domstolen«
- i Det Forenede Kongerige: ved én enkelt appel vedrørende et retligt spørgsmål.

BILAG V

Attest vedrørende retsafgørelser og retsforlig som omhandlet i artikel 54 og 58 i konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område

1. Domsstat

2. Ret eller kompetent myndighed, der har udstedt attesten

2.1. Navn

2.2. Adresse

2.3. Tlf./fax/e-post

3. Ret, der har truffet retsafgørelsen/for hvilken retsforliget er indgået⁴⁾

3.1. Rettens art

3.2. Rettens hjemsted

4. Retssafgørelsen/retsforliget⁴⁾

4.1. Dato

4.2. Journalnummer

4.3. Retssafgørelsens/retsforligets parter⁴⁾

4.3.1. Sagsøger(e)s navn(e)

4.3.2. Sagsøgtes navn(e)

4.3.3. Eventuelle andre parter navn(e)

4.4. Dato for forkyndelse af det indledende processkrift i sagen, såfremt retsafgørelsen blev truffet over for en udebleven sagsøgt

4.5. Domskonklusionen/retsforliget er vedlagt denne attest⁴⁾

5. Navn på parter, som har haft fri proces

Retsafgørelsen/retsforliget er eksigibel(t) i domsstaten (konventionens artikel 38 og 58) over for: 4)

Navn

Udfærdiget i ..., den ...

Underskrift og/eller stempel ...

BILAG VI

Attest vedrørende officielt bekræftede dokumenter som omhandlet i artikel 57, stk. 4, i konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område

1. Udstedelsesstaten
 2. Kompetent myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post
 3. Myndighed, der har bekræftet dokumentet
 - 3.1. Myndighed, der har været involveret i udstedelsen af det officielt bekræftede dokument (hvis relevant)
 - 3.1.1. Myndighedens navn og betegnelse
 - 3.1.2. Myndighedens hjemsted
 - 3.2. Myndighed, der har registreret det officielt bekræftede dokument (hvis relevant)
 - 3.2.1. Myndighedens art
 - 3.2.2. Myndighedens hjemsted
 4. Det officielt bekræftede dokument
 - 4.1. Beskrivelse af dokumentet
 - 4.2. Dato
 - 4.2.1. For dokumentets udstedelse
 - 4.2.2. For dokumentets registrering (hvis anden dato)
 - 4.3. Journalnummer
 - 4.4. Dokumentets parter
 - 4.4.1. Kreditors navn
 - 4.4.2. Debitors navn
 5. Den eksigible forpligtelse fremgår af den ekstraktudskrift, som er vedlagt denne attest.
- Det officielt bekræftede dokument er eksigibelt over for debitor i udstedelsesstaten (konventionens artikel 57, stk. 1).
- Udfærdiget i ..., den ...
- Underskrift og/eller stempel ...

BILAG VII

De konventioner, der erstattes i henhold til artikel 65 i konventionen, er navnlig følgende:

- Traktaten mellem Schweiz og Spanien om Gensidig Fuldbordelse af Domme i Civile og Kommercielle Sager, undertegnet i Madrid den 19. november 1896
- Konventionen mellem Den Tjekkoslovakiske Republik og Schweiz om anerkendelse og fuldbordelse af retsafgørelser med tillægsprotokol, undertegnet i Bern den 21. december 1926
- Konventionen mellem Schweiz og Det Tyske Rige om Anerkendelse og Fuldbordelse af Retsafgørelser og Voldgiftskendelser, undertegnet i Bern den 2. november 1929
- Konventionen mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om Anerkendelse og Fuldbordelse af Domme, undertegnet i København den 16. marts 1932
- Konventionen mellem Schweiz og Italien om Anerkendelse og Fuldbordelse af Retsafgørelser, undertegnet i Rom den 3. januar 1933
- Konventionen mellem Sverige og Schweiz om Anerkendelse og Fuldbordelse af Retsafgørelser og Voldgiftskendelser, undertegnet i Stockholm den 15. januar 1936
- Konventionen mellem Schweiz og Belgien om Anerkendelse og Fuldbordelse af Retsafgørelser og Voldgiftskendelser, undertegnet i Bern den 29. april 1959
- Konventionen mellem Østrig og Schweiz om Anerkendelse og Fuldbordelse af Retsafgørelser, undertegnet i Bern den 16. december 1960
- Konventionen mellem Norge og Det Forenede Kongerige om Gensidig Anerkendelse og Fuldbordelse af Domme i Civile Sager, undertegnet i London den 12. juni 1961
- Konventionen mellem Norge og Forbundsrepublikken Tyskland om Anerkendelse og Fuldbordelse af Domme og Eksigible Dokumenter i Civile og Kommercielle Sager, undertegnet i Oslo den 17. juni 1977
- Konventionen mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om Anerkendelse og Fuldbordelse af Afgørelser om Privatretlige Krav, undertegnet i København den 11. oktober 1977 og
- Konventionen mellem Norge og Østrig om Anerkendelse og Fuldbordelse af Retsafgørelser i Civile Sager, undertegnet i Wien den 21. maj 1984.

BILAG VIII

De sprog, der henvises til i konventionens artikel 79 er: bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, islandsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk.

BILAG IX

De stater og regler, der henvises til i artikel II i protokol nr. 1, er følgende:

- Tyskland: § 68, 72, 73 og 74 i civilprocesloven (Zivilprozeßordnung) vedrørende procesunderretninger
- Østrig: § 21 civilprocesloven (Zivilprozeßordnung) vedrørende procesunderretninger
- Ungarn: § 58-60 i civilprocesloven (Polgári perrendtartás) vedrørende procesunderretninger
- Schweiz, med hensyn til de kantoner, hvis gældende civilproceslov ikke rummer bestemmelser om den kompetence, der henvises til i artikel 6, stk. 2, og artikel 11 i konventionen: de relevante bestemmelser om procesunderretninger (litis denuntiatio) i den gældende civilproceslov.

Indhold

1. Indledning og baggrund	100
2. Gældende ret.....	103
2.1. Retsplejelovens almindelige regler om værneting og om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser mv.	103
2.2. Danmarks deltagelse i internationale konventioner om domstolenes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse.	104
2.3. Den hidtidige Bruxelles I-forordning	106
2.3.1. Forordningens anvendelsesområde	107
2.3.2. Forordningens kompetenceregler	107
2.3.3. Forordningens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser	109
2.3.4. Officielt bekræftede dokumenter og retsforlig	112
2.3.5. Øvrige spørgsmål	113
2.3.6. Bilag til Bruxelles I-forordningen og gennemførelsesforanstaltninger	113
2.4. Parallelaftalen mellem Fællesskabet og Danmark om Bruxelles I-forordningen	114
2.5. Lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v.	117
2.6. Lugano-konventionen.....	122
2.6.1. Konventionens anvendelsesområde.....	123
2.6.2. Konventionens kompetenceregler	123
2.6.3. Konventionens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser	124
2.6.4. Officielt bekræftede dokumenter og retsforlig	126
2.6.5. Øvrige spørgsmål	126
2.7. Underholdspligtforordningen	127
3. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning	129
3.1. Generelt	129
3.2. Forordningens anvendelsesområde	130
3.3. Forordningens kompetenceregler	130
3.4. Forordningens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser	132
3.5. Officielt bekræftede dokumenter og retsforlig	135
3.6. Øvrige spørgsmål	136
4. Lovforslagets udformning	137
4.1. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning.....	137
4.2. Lugano-konventionen.....	141
4.3. Fremtidige ændringer og gennemførelsesforanstaltninger mv.	143
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige	145
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.	145
7. Administrative konsekvenser for borgerne.....	145
8. Miljømæssige konsekvenser	145
9. Forholdet til EU-retten	146
10. Hørte myndigheder mv.....	146
11. Sammenfattende skema.....	146

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning og baggrund

1.1. Den 22. december 2000 vedtog Rådet forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen). Vedtagelsen af forordningen skete med hjemmel i EF-traktatens artikel 61, litra c, der henviser til artikel 65 om det grænseoverskridende civilretlige samarbejde, og artikel 67. Forordningen er derfor omfattet af det danske forbehold om retlige og indre anliggender (retsforbeholdet), og Danmark deltog således ikke i vedtagelsen, ligesom forordningen ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark.

Bruxelles I-forordningen, der trådte i kraft den 1. marts 2002, indeholder regler mellem EU-medlemsstaterne (bortset fra Danmark) om, hvilke retter der er kompetente i internationale civile sager (værneting), og om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile sager. Indholdsmæssigt svarer forordningen i meget vidt omfang til EF-domskonventionens regler, idet reglerne dog er blevet revideret og moderniseret på en række punkter.

Den 19. oktober 2005 indgik Det Europæiske Fællesskab og Danmark en såkaldt parallelaftale, hvorefter Danmark på mellemstatsligt grundlag blev tilknyttet reglerne i Bruxelles I-forordningen, således at reglerne i forordningen, der hidtil ikke havde omfattet Danmark, kom til at gælde mellem Danmark og de øvrige EU-medlemsstater. Aftalen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v., som trådte i kraft den 1. juli 2007.

1.2. Efter Bruxelles I-forordningens artikel 73 udarbejder Kommissionen senest 5 år efter forordningens ikrafttræden en rapport om anvendelsen af forordningen. Af Kommissionens rapport, der er blevet udarbejdet på grundlag af en undersøgelse af forordningens anvendelse i praksis, fremgår det, at forordningen efter Kommissionens opfattelse generelt fungerer tilfredsstillende, men at den frie bevægelighed for retsafgørelser bør fremmes yderligere. Det bør endvidere gøres lettere at føre retssager over landegrænserne.

Den 5. januar 2011 fremsatte Kommissionen et forslag til revision af Bruxelles I-forordningen (omarbejdning), som blev vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet den 12. december 2012. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning er vedtaget med hjemmel i TEUF, tredje del, afsnit V, artikel 67, stk. 4, og artikel 81, stk. 2, om det grænseoverskridende civilretlige samarbejde og er derfor omfattet af retsforbeholdet. Danmark deltog derfor ikke i vedtagelsen, ligesom forordningen ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark.

Det fremgår imidlertid af artikel 3, stk. 2 og 3, i parallelaftalen, at hvis der foretages ændringer i Bruxelles I-forordningen, skal Danmark inden 30 dage efter vedtagelsen meddele Kommissionen, om Danmark vil gennemføre indholdet af ændringerne. Hvis Danmark meddeler Kommissionen, at Danmark ikke ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne, følger det af parallelaftalens artikel 3, stk. 7, at aftalen skal betragtes som opsagt, hvilket vil bevirke, at forordningens regelsæt ikke længere vil gælde mellem Danmark og de øvrige medlemsstater.

I overensstemmelse med bestemmelserne i parallelaftalen har Danmark den 20. december 2012 meddelt Kommissionen, at Danmark vil gennemføre den omarbejdede Bruxelles I-forordning i dansk ret, hvorved bestemmelserne i forordningen vil finde anvendelse i forbindelserne mellem Fællesskabet og Danmark.

1.3. Lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v. indeholder i § 9, stk. 1, en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser om gennemførelsen af lovens § 1. Herudover fremgår det af lovens § 9, stk. 2, at justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til Bruxelles I-forordningen.

Fremtidige ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til forordningen kan således på baggrund heraf som udgangspunkt tiltrædes og gennemføres administrativt. Hvis der er tale om ændringer af en sådan karakter, at Danmark ved en tiltrædelse må anses for at blive undergivet forpligtelser af større betydning, kræves Folketingets forudgående samtykke.

Den omarbejdede Bruxelles I-forordning indeholder i store træk en videreførelse af de eksisterende regler i Bruxelles I-forordningen. Den væsentligste ændring af forordningen indebærer en afskaffelse af den såkaldte eksekvaturprocedure, så en retsafgørelse truffet i én medlemsstat som udgangspunkt uden videre skal kunne fuldbyrdes i en anden medlemsstat. Eksekvaturproceduren er allerede delvist afskaffet for så vidt angår anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om underholdspligt, jf. Rådets forordning

(EF) nr. 4/2009 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (underholdspligtsforordningen). Danmark har tilsluttet sig underholdspligtsforordningen bortset fra bestemmelserne om lovvalg og samarbejde med centrale myndigheder, jf. bekendtgørelse nr. 69 af 29. januar 2009 om gennemførelse af underholdspligtsforordningen, der er udstedt med hjemmel i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. § 9, stk. 1 og 2.

Den nu vedtagne afskaffelse af eksekvaturproceduren og de øvrige ændringer i Bruxelles I-forordningen vil efter Justitsministeriets opfattelse tilsvarende kunne gennemføres administrativt i medfør af § 9, stk. 1 og 2, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

Bruxelles I-forordningen er imidlertid en af de civilretlige EU-retsakter, der i stort omfang anvendes af domstolene og advokater i praksis. Med det formål at skabe den klarere retstilstand for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område for domstolene, advokater og andre praktikere, finder Justitsministeriet det derfor mest hensigtsmæssigt at gennemføre den omarbejdede Bruxelles I-forordning i dansk ret ved en ændring af lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

Lovforslaget har på den baggrund til formål at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) i dansk ret, således at de centrale regler om det civilretlige samarbejde fortsat fremgår udtrykkeligt af loven (frem for af en bekendtgørelse).

1.4. Den 30. oktober 2007 blev der indgået en ny Lugano-konvention. Konventionens regler svarer i vidt omfang til reglerne i Bruxelles I-forordningen og har til formål at udvide EU's jurisdiktions- og fuldbyrdessamarbejde til også at omfatte Island, Norge og Schweiz. Den nye Lugano-konvention trådte den 1. januar 2010 i kraft for Danmark, Den Europæiske Union og Norge og er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009, der er udstedt i medfør af § 9, stk. 1 og 3, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. Bekendtgørelsen er efterfølgende ændret to gange i forbindelse med, at Lugano-konventionen er blevet ratificeret af henholdsvis Schweiz og Island.

Efter § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009 gælder Lugano-konventionen her i landet, og lov om Bruxelles I-forordningen m.v. finder anvendelse på sager, der er omfattet af konventionen. De foreslåede ændringer af lov om Bruxelles I-forordningen m.v. vil nødvendiggøre en tilpasning af bestemmelserne om Lugano-konventionen. Justitsministeriet finder, at disse tilpasninger mest hensigtsmæssigt sker

ved, at Lugano-konventionen inkorporeres i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. Dette vil således også i forhold til Lugano-konventionen skabe den klarest mulige retstilstand.

Lovforslaget vil derfor også indebære, at lov om Bruxelles I-forordningen m.v. ændres, så Lugano-konventionen fremover vil være inkorporeret i dansk ret på en sådan måde, at de centrale regler om det civile samarbejde mellem Danmark og Lugano-landene vil fremgå udtrykkeligt af loven (frem for af en bekendtgørelse).

2. Gældende ret

2.1. Retsplejelovens almindelige regler om værneting og om ankerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser mv.

Retsplejelovens kapitel 22 (§§ 235-248) indeholder regler om retternes stedlige kompetence i civile sager (værneting). Reglerne regulerer både, om en sag kan anlægges her i landet, og hvilken ret der i givet fald er den stedligt kompetente.

Som udgangspunkt anlægges en sag ved sagsøgtes hjemting. Hjemtinget er den retskreds, hvor sagsøgte, hvis der er tale om en person, bor eller opholder sig (§§ 235-238). Er der tale om et selskab, en forening eller en kommune, er hjemtinget den retskreds, hvor hovedkontoret ligger.

Rettens kompetence kan dog også hvile på andet end sagsøgtes hjemsted. Sager vedrørende fast ejendom kan således anlægges, hvor ejendommen ligger (§ 241), og sager om kontraktforhold anlægges, hvor forpligtelsen – for så vidt der ikke er tale om et pengekrav – er opfyldt eller skal opfyldes (§ 242). Sager, hvor der påstås straf, erstatning eller oprejsning i anledning af retskrænkelser, kan anlægges, hvor retskrænkelsen er foregået (§ 243), og sager om forbrugerftaler, der ikke er indgået ved personlig henvendelse på den erhvervsdrivendes faste forretningssted, kan forbrugeren anlægge ved sit eget hjemting (§ 244). Endelig kan rettens kompetence hvile på parternes aftale herom (en værnetingsaftale) (§ 245).

Retsplejelovens §§ 246 og 247 indeholder særlige regler om danske domstoles internationale kompetence, dvs. hvor parterne har bopæl i forskellige lande.

Efter retsplejelovens § 246, stk. 1, kan sager mod personer, selskaber mv., der ikke har hjemting i Danmark, anlægges her i landet, hvis nogen ret efter de ovenfor nævnte supplerende værnetingsbestemmelser kan anses som værneting i sagen. I sager om forbru-

geraftaler kan forbrugeren under nærmere angivne betingelser anlægge sagen ved sit eget hjemting.

Retsplejelovens § 246, stk. 2, indeholder en særbestemmelse om, at sager vedrørende formueretsforhold – hvis ingen anden dansk ret er kompetent – kan anlægges på det sted, hvor en sagsøgt person opholder sig ved stævningens forkyndelse, eller hvor sagsøgte (en person eller et selskab mv.) på tidspunktet for sagens anlæg har gods.

Det følger endvidere af retsplejelovens § 247, stk. 1, at i sager, der er omfattet af lov om Bruxelles I-forordningen m.v., herunder ved bekendtgørelse udstedt i medfør af loven, anvendes Bruxelles I-forordningens regler om værneting i stedet for retsplejelovens værnetingsregler.

Retten påser af egen drift, at den har kompetence i sagen, jf. retsplejelovens § 248. Protesterer sagsøgte ikke inden for en vis frist mod rettens kompetence, anses retten for rette værneting.

For så vidt angår reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser kan justitsministeren efter retsplejelovens § 223 a fastsætte bestemmelser, hvorefter bl.a. udenlandske retsafgørelser og forlig skal have bindende virkning her i landet, hvis anerkendelse ikke er åbenbart uforenelig med landets retsorden. Tilsvarende indeholder retsplejelovens § 479 en bemyndigelse for ministeren til at bestemme, at bl.a. udenlandske retsafgørelser kan fuldbyrdes her i landet, hvis afgørelsen kan fuldbyrdes i det land, hvor afgørelsen er truffet, eller efter hvis ret afgørelsen skal bedømmes, og hvis afgørelsen ikke er åbenbart uforenelig med landets retsorden. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

Disse bestemmelser er udtryk for, at udenlandske afgørelser mv. som udgangspunkt ikke har bindende virkning og ikke kan fuldbyrdes her i landet. Der er dog i visse særlove fastsat særlige lovregler om anerkendelse og fuldbyrdelse af visse udenlandske retsafgørelser, jf. nedenfor.

2.2. Danmarks deltagelse i internationale konventioner om domstolenes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse.

2.2.1. Danmark har tiltrådt flere europæiske konventioner om domstolenes internationale kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civile retlige område.

Den væsentligste af disse er EF-domskonventionen af 27. september 1968 med senere ændringer. Konventionen er udarbejdet inden for rammerne af det daværende mellemstatslige europæiske samarbejde på civilrettens område og indeholder bl.a. regler om retternes kompetence i internationale sager og om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af fremmede retsafgørelser mv. på det civil- og handelsretlige område. Konventionen med protokoller er gennemført i dansk ret ved lov nr. 325 af 4. juni 1986 om EF-domskonventionen m.v., som ændret ved lov nr. 209 af 29. marts 1995.

Mellem EU-medlemsstaterne (bortset fra Danmark) er EF-domskonventionen i dag som udgangspunkt erstattet af Bruxelles I-forordningen, der regulerer det samme område som konventionen. For Danmarks vedkommende gjaldt EF-domskonventionen indtil den 1. juli 2007, hvor lov om Bruxelles I-forordningen m.v., der gennemfører parallelaf-talen mellem Fællesskabet og Danmark om Bruxelles I-forordningen i dansk ret, trådte i kraft.

Efter ikrafttrædelse af lov om Bruxelles I-forordningen den 1. juli 2007, gælder EF-domskonventionen alene i forhold til sager, som efter overgangsbestemmelserne i parallelaftalens artikel 9, jf. den hidtidige Bruxelles I-forordnings artikel 66, ikke vil være omfattet af parallelaftalen eller forordningen. Det gælder herefter, at hvis en sag er anlagt før den 1. juli 2007, hvor aftalen trådte i kraft for Danmark, anvendes som udgangspunkt EF-domskonventionens regler. Det må anses for tvivlsomt, om der fortsat eksisterer sager, som på baggrund heraf vil være omfattet af EF-domskonventionen. EF-domskonventionens bestemmelser gælder dog også for nederlandske Aruba og for de franske oversøiske territorier.

2.2.2. Med konventionen af 16. september 1988 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (Lugano-konventionen) er der fastsat regler, der stort set svarer til reglerne i EF-domskonventionen. Lugano-konventionen er tiltrådt af de 15 "gamle" EU-medlemsstater – herunder Danmark – samt af Norge, Island, Schweiz og Polen. Lugano-konventionen er med hjemmel i § 15 i den ovenfor nævnte EF-domskonventionslov gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 70 af 12. februar 1996 om anvendelse af lov om EF-domskonventionen mv. på konventionen af 16. september 1988 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, og de til denne konvention knyttede protokoller mv.

Den 30. oktober 2007 blev der indgået en ny Lugano-konvention. Konventionens regler svarer i vidt omfang til reglerne i Bruxelles I-forordningen og har til formål at udvide EU's videreudviklede jurisdiktions- og fuldbyrdelsessamarbejde til også at omfatte Is-

land, Norge og Schweiz. Den nye Lugano-konvention trådte den 1. januar 2010 i kraft for Danmark, Den Europæiske Union og Norge og er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009. Bekendtgørelsen, der er udstedt i medfør af § 9, stk. 1 og 3, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v., jf. pkt. 2.6 nedenfor, er efterfølgende ændret to gange i forbindelse med, at Lugano-konventionen er blevet ratificeret af henholdsvis Schweiz og Island.

2.2.3. Mellem de nordiske lande er der en lang tradition for at anerkende og fuldbyrde hinandens afgørelser på det civilretlige område. Mellem de nordiske lande med undtagelse af Island gælder i dag den nordiske konvention af 11. oktober 1977 om anerkendelse og fuldbyrdelse af privatretlige krav (Den nordiske domskonvention). Konventionen, som er gennemført i dansk ret ved lov om anerkendelse af nordiske afgørelser om privatretlige krav og om ændring af retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 635 af 15. september 1986 med senere ændringer, har imidlertid mistet en stor del af sin praktiske betydning efter vedtagelsen af Bruxelles I-forordningen og Lugano-konventionen.

2.2.4. Inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret blev der i 2005 indgået en konvention om eksklusive værnetingsaftaler i internationale handelssager. Konventionen, der endnu ikke er trådt i kraft, omfatter regler om domstolskompetence baseret på en aftale om eksklusivt værneting, og regler om andre staters domstoles anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet på baggrund af sådanne værnetingsaftaler. EU har undertegnet konventionen den 1. april 2009, og et forslag til mandat med henblik på EU's ratifikation af konventionen forventes fremsat i 2013.

Justitsministeriet overvejer for tiden, hvilke konsekvenser en eventuel undertegnelse og ratifikation af Haagerkonventionen vil have for Danmark.

2.3. Den hidtidige Bruxelles I-forordning

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen) er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v., jf. pkt. 2.5 nedenfor.

Forordningen indeholder – som EF-domskonventionen af 27. september 1968 – regler om retternes kompetence i civile sager og om anerkendelse og fuldbyrdelse af bl.a. retsafgørelser truffet i andre EU-medlemsstater. Indholdsmæssigt svarer forordningen i meget vidt omfang til EF-domskonventionens regler, idet reglerne dog er blevet revideret og moderniseret på en række punkter. Bl.a. er reglerne om fuldbyrdelse i andre med-

lemsstater blevet forenklet. For en nærmere redegørelse for EF-domskonventionen samt for en sammenligning af Bruxelles I-forordningen og EF-domskonventionen henvises til forarbejder til lov om Bruxelles I-forordningen m.v. (Folketingstidende 1985-86, tillæg A, side 2953 ff.).

2.3.1. Forordningens anvendelsesområde

Kapitel I angiver forordningens anvendelsesområde. Det følger heraf, at forordningen finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Forordningen omfatter dog ikke spørgsmål vedrørende skat, told og administrative anliggender og undtager også specifikt en række områder, herunder person-, familie- og arveretlige spørgsmål, konkurs mv., social sikring og voldgift (artikel 1).

På det familieretlige område gælder i stedet Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om domstolenes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager om forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (Bruxelles II-forordningen). Denne forordning finder anvendelse på sager om skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab samt om forældreansvar (forældremyndighed og samvær) og værgemål mv. Bruxelles II-forordningen er omfattet af retsforbeholdet.

Sager om underholdsholdsbidrag har været omfattet af Bruxelles I-forordningen, indtil den blev ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (underholdspligtforordningen). Underholdspligtsforordningen er omfattet af retsforbeholdet. Da underholdspligtforordningen imidlertid ændrer i Bruxelles I-forordningen, har Danmark i kraft af parallelaftalen om Bruxelles I-forordningen tilsluttet sig forordningen, bortset fra bestemmelserne om lovvalg og samarbejde mellem centralmyndigheder, jf. herved bekendtgørelse nr. 69 af 29. januar 2009 om gennemførelse af underholdspligtsforordningen og pkt. 2.7 nedenfor.

2.3.2. Forordningens kompetenceregler

Kapitel II i forordningen indeholder regler om, hvilket lands domstole der er kompetente til at afgøre en retstvist. Som hovedregel skal forordningens kompetenceregler anvendes, hvis sagsøgte har bopæl på en medlemsstats område. Har sagsøgte ikke bopæl i en medlemsstat, gælder nationale kompetenceregler. Værnetingsreglerne i forordningen gælder umiddelbart i medlemsstaterne (bortset fra Danmark) og skal anvendes forud for nationale værnetingsregler. Hvis sagsøgte ikke har bopæl i en medlemsstat, er forord-

ningens udgangspunkt, at kompetencen afgøres af de nationale værnetingsregler i den medlemsstat, hvor sagen er anlagt.

Bopælsbegrebet er nærmere defineret i forordningens artikel 59-60. Det afgørende er, hvorvidt en part har bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, efter denne medlemsstats lovgivning. Forordningen fastsætter endvidere et bopælsbegreb for selskaber og andre juridiske personer.

De almindelige kompetenceregler findes i forordningens artikel 2-4. Hovedreglen er, at en sag skal anlægges ved sagsøgtes bopæl (hjemting). Herudover indeholder forordningen en række særlige kompetenceregler.

Artikel 5-7 indeholder som undtagelse til hovedreglen en række alternative kompetenceregler på specielle områder:

En i praksis meget relevant bestemmelse er kontraktsværnetinget (artikel 5, stk. 1), hvorefter en sag om kontraktforhold kan anlægges, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes. Medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet ved salg af varer varernes leveringssted og ved levering af tjenesteydelser ydelseens leveringssted.

I artikel 5 findes endvidere en række andre særlige kompetenceregler. Det gælder sager om erstatning uden for kontrakt, erstatning mv. i anledning af en strafbar handling, sager vedrørende filialer og lignende, sager vedrørende truste mv., samt sager om betaling af bjærgeløn. Andre særlige kompetenceregler findes i artikel 6 (bl.a. sager med flere sagsøgte) og i artikel 7 (sager om ansvar i forbindelse med brugen eller driften af et skib).

Artikel 8-21 indeholder særlige kompetenceregler i forsikringssager, sager om forbrugerftaler og sager om individuelle arbejdsaftaler. Udgangspunktet er, at den forsikrede (forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede), forbrugeren og arbejdstageren ikke skal tvinges til at føre sag i et andet land end bopælslandet, uanset om pågældende er sagsøger eller sagsøgt.

Herudover indeholder forordningen særlige bestemmelser om enekompetence for en bestemt domstol i sager om fast ejendom samt i visse selskabs- og immaterialretlige sager (artikel 22). I sager om rettigheder over fast ejendom samt leje og forpagtning af fast ejendom er ejendommens beliggenhed – uden hensyn til parternes bopæl – således afgørende for, hvilken domstol der er kompetent.

Parterne har mulighed for at indgå aftaler om værneting (artikel 23). En værnetingsaftale må ikke stride mod forordningens regler om enekompetence og skal opfylde visse formkrav. Der er særlige begrænsninger i muligheden for at indgå værnetingsaftaler i forsikrings-, forbruger- og arbejdstagerforhold. En ret anses for at være kompetent, hvis sagsøgte giver møde i retten uden at bestride rettens kompetence (artikel 24).

Der kan efter forordningen anmodes om foreløbige, herunder sikrende, retsmidler (f.eks. arrest) ved retterne i en medlemsstat, selv om retterne i en anden medlemsstat er kompetente til at afgøre sagen (artikel 31).

Forordningen indeholder i artikel 25-30 visse processuelle regler om sagens behandling:

Efter artikel 25 skal en ret erklære sig inkompetent i sager, hvor en ret i en anden medlemsstat er enekompetent. Efter artikel 26 skal retten af egen drift undersøge sin kompetence, såfremt en sagsøgt, der ikke har bopæl i landet, ikke giver møde.

Bestemmelserne i artikel 27-30 vedrører behandlingen af sager, hvor krav, der har samme genstand eller er indbyrdes sammenhængende, fremsættes i forskellige medlemsstater. Forordningen indeholder endvidere en definition af, hvornår der indtræder litispendens, dvs. hvornår en sag skal anses for anlagt med den virkning, at en tilsvarende sag mellem de samme parter ikke kan anlægges i en anden medlemsstat (artikel 30).

2.3.3. Forordningens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser

Kapitel III i forordningen indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er truffet i en anden medlemsstat. »Retsafgørelser« omfatter i henhold til artikel 32 enhver afgørelse truffet af en ret uanset betegnelsen, herunder dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre. Rettens beslutning om fastsættelse af sagsomkostninger er ligeledes omfattet.

Forordningen indeholder en forpligtelse til – som hovedregel – uden videre at *anerkende* en retsafgørelse truffet i en medlemsstat (artikel 33). Anerkendelsen indebærer, at retsafgørelsen tillægges retskraft, hvilket bl.a. medfører, at retsafgørelsen skal lægges til grund i andre retssager, og at en ny retssag om samme spørgsmål mellem de samme parter ikke kan anlægges.

Bestrides det, at afgørelsen skal anerkendes, kan en berettiget part få rettens afgørelse af, om retsafgørelsen skal anerkendes.

Forordningen angiver udtømmende, i hvilke tilfælde retten kan nægte at anerkende en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat. Artikel 36 fastslår, at den udenlandske retsafgørelse i intet tilfælde kan prøves i realiteten, dvs. om afgørelsen materielt er rigtig.

Efter artikel 34 kan der ikke ske anerkendelse, såfremt anerkendelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i den medlemsstat, hvor den gøres gældende. Anerkendelse kan endvidere ikke ske, såfremt sagsøgte er dømt som udeblevet, uden at stævningen er forkyndt i tide og på passende måde, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om vedkommende havde mulighed for at gøre det. Endvidere kan anerkendelse ikke ske, hvor retsafgørelsen er uforenelig med andre tidligere truffede retsafgørelser mellem samme parter. Som følge af forordningens litispendens-regler vil dette kun sjældent kunne tænkes at forekomme i praksis.

Herudover kan anerkendelse efter artikel 35 ikke ske, hvis forordningens kompetence-regler vedrørende forsikrings- eller forbrugersager er tilsidesat, eller hvis retsafgørelsen strider mod forordningens regler om enekompetence. Det er dog ikke grund til at nægte anerkendelse, at retsafgørelsen strider mod kompetencereglerne i sager om individuelle arbejdsaftaler. Herudover kan anerkendelse ikke ske i tilfælde, der er omfattet af artikel 72, hvorefter medlemsstaterne kan opretholde forpligtelser i henhold til visse aftaler med tredjelande, som er indgået i medfør af EF-domskonventionens artikel 59 før forordningens ikrafttræden.

Artikel 61 indeholder hjemmel til under visse betingelser at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af civilretlige krav, der er behandlet i forbindelse med retsforfølgning af en uagtsom lovovertrædelse.

Er den retsafgørelse, der ønskes anerkendt, appelleret eller begæret genoptaget, kan den ret, der behandler spørgsmålet om anerkendelse, udsætte sagen (artikel 37).

Forordningens bestemmelser om *fuldbyrdelse* findes i artikel 38-52. Af artikel 38 fremgår, at en retsafgørelse, der kan fuldbyrdes i den stat, hvor afgørelsen er truffet, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når afgørelsen efter anmodning fra en berettiget part er erklæret eksigibel efter en særlig procedure, den såkaldte eksekvaturprocedure.

En anmodning om, at en afgørelse erklæres for eksigibel, fremsættes over for den ret eller kompetente myndighed, der er udpeget af medlemsstaten. For Danmarks vedkom-

mende er byretten udpeget som kompetent myndighed, jf. parallelaftalens artikel 2, stk. 2, litra h. Den stedlige kompetence, dvs. hvilken byret anmodningen skal fremsættes over for, afgøres af den forpligtedes bopæl eller fuldbyrdelsesstedet (forordningens artikel 39).

Fremgangsmåden ved anmodningens fremsættelse er som udgangspunkt overladt til medlemsstaterne (artikel 40). Forordningen indeholder dog visse bestemmelser herom. Af artikel 53-56 fremgår således, at anmodningen skal vedlægges en udskrift af retsafgørelsen og en attest udfærdiget af de kompetente myndigheder i domsstaten, jf. formularen i bilag V til forordningen. Af attesten fremgår bl.a., at retsafgørelsen kan fuldbyrdes i domsstaten.

I første instans skal der alene foretages en prøvelse af, om de formelle betingelser i anmodningen er opfyldt, dvs. om retsafgørelsen opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelsen af dens ægthed, og om anmodningen er vedlagt en korrekt udfyldt attest (artikel 53), og den forpligtede kan ikke på dette tidspunkt fremsætte indsigelser mod anmodningen (artikel 41). Er de formelle betingelser opfyldt, erklæres retsafgørelsen for eksigibel. Afgørelsen meddeles den, der har indgivet anmodningen, og forkyndes, hvis anmodningen imødekommes, for den forpligtede, sammen med retsafgørelsen, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende (artikel 42).

Retten prøver således ikke, om der foreligger en nægtelsesgrund som nævnt i artikel 34-35, herunder om dommen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper, eller i udeblivelsesdomme om stævningen mv. var forkyndt for domfældte. Dette kan alene prøves i forbindelse med en appel.

Afgørelsen om eksigibilitet kan appelleres af begge parter (artikel 43). For Danmarks vedkommende er landsretten appelinstant, jf. parallelaftalens artikel 2, stk. 2, litra i.

Det fremgår af artikel 43, stk. 2, at parterne i forbindelse med appelbehandlingen får lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger, hvorefter appellen behandles efter en kontradiktorisk procedure. Appelinstanten kan kun nægte at erklære en afgørelse eksigibel, hvis der foreligger en nægtelsesgrund som nævnt i artikel 34-35. Afgørelsen skal træffes hurtigst muligt.

Appelretten kan efter artikel 46 udsætte sagen, hvis den udenlandske retsafgørelse er appelleret eller begæret genoptaget, eller fristen herfor ikke er udløbet. Appelretten kan endvidere betinge fuldbyrdelsen af sikkerhedsstillelse.

Det er overladt til de enkelte medlemsstater at afgøre, om appelinstansens afgørelse kan indbringes for højere ret (artikel 44). For Danmarks vedkommende vil landsrettens afgørelse som appelinstans kunne indbringes for Højesteret efter tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, jf. parallelaftalens artikel 2, stk. 2, litra j.

Efter artikel 47 giver en afgørelse om eksigibilitet hjemmel til at anvende sikrende retsmidler, f.eks. arrest. Sikrende retsmidler er det eneste mulige retsskridt, så længe en afgørelse om eksigibilitet kan appelleres eller er under appel.

Forordningen indeholder herudover regler om delvis fuldbyrdelse (artikel 48), fuldbyrdelse af tvangsbøder (artikel 49) og om, at der ikke kan pålægges fordringshaveren at stille sikkerhed med den begrundelse, at pågældende er udlænding (artikel 51).

Har fordringshaveren fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger i domsstaten, gælder dette også i videst mulig omfang under eksekvatorsagen (artikel 50).

Der må ikke opkræves afgift mv. beregnet i forhold til sagens værdi i forbindelse med behandlingen af en anmodning om eksekvatur (artikel 52).

Når en retsafgørelse er erklæret eksigibel, sker fuldbyrdelse efter de nationale regler i fuldbyrdelsesstaten, hvilket for Danmarks vedkommende navnlig vil sige reglerne i retsplejeloven om tvangsfuldbyrdelse.

2.3.4. Officielt bekræftede dokumenter og retsforlig

Forordningens kapitel IV (artikel 57-58) indeholder bestemmelser om officielt bekræftede dokumenter og retsforlig.

Af bestemmelserne fremgår, at officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, kan erklæres eksigible efter forordningens eksekvaturprocedure. Forordningen definerer ikke, hvad der skal forstås ved "officielt bekræftet dokument", men der sigtes bl.a. til en ordning, der er kendt i nogle EU-lande, hvorefter en notar kan bekræfte et privat dokument og give det en fuldbyrdelsespåtegning. Herudover kan retsforlig, som er eksigible i oprindelseslandet, erklæres eksigible i en anden medlemsstat efter de samme regler, som gælder for officielt bekræftede dokumenter.

Den kompetente ret i fuldbyrdelsesstaten kan kun nægte at erklære et officielt bekræftede dokument eller et retsforlig for eksigibelt, såfremt fuldbyrdelsen åbenbart vil stride

mod grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelseslandet. De øvrige nægtelsesgrunde i forordningen er efter deres indhold ikke relevante i forbindelse med disse dokumenter.

2.3.5. Øvrige spørgsmål

Forordningens kapitel V (artikel 59-65) indeholder almindelige bestemmelser. Artikel 60 indeholder en definition af selskaber og andre juridiske personers hjemsted.

Kapitel VI (artikel 66) indeholder overgangsbestemmelser.

Forholdet til andre retsakter reguleres i forordningens kapitel VII (artikel 67-72). Forordningen udelukker ikke anvendelsen af andre fællesskabsretsakter eller nationale gennemførelsesbestemmelser, som på særlige områder regulerer retternes kompetence eller anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser (artikel 67). Ifølge artikel 68 erstatter forordningen EF-domskonventionen mellem medlemsstaterne (med undtagelse af Danmark).

Forordningen erstatter endvidere en række konventioner (artikel 69 og 70). For Danmarks vedkommende gælder dette konventionen af 11. oktober 1977 mellem Finland, Island, Norge, Sverige og Danmark om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om privatretlige krav (den nordiske domskonvention).

Forordningen berører ikke konventioner, hvori medlemsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser (artikel 71).

Forordningen indeholder endelig i kapitel VIII (artikel 73-76) afsluttende bestemmelser.

2.3.6. Bilag til Bruxelles I-forordningen og gennemførelsesforanstaltninger

Der er til Bruxelles I-forordningen tilknyttet bilagene I-VI. Bilag I opregner de nationale kompetenceregler, bilag II indeholder en fortegnelse over de retter eller kompetente myndigheder i medlemsstaterne, der har bemyndigelse til at behandle anmodninger om fuldbyrdelse, bilag III opregner de retter, til hvilke der kan indgives appel af sådanne afgørelser, bilag IV indeholder en fortegnelse over appelprocedurerne, og endelig findes i bilag V og VI en standardformular for den attest, som medlemslandenes kompetente myndigheder skal udfylde efter anmodning, ved retsforlig eller ved officiel bekræftelse af udstedelse af et dokument.

Kommissionen har i medfør af forordningens artikel 74 og 75 ændret en række af bilagene. Bilag I og II blev således ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1496/2002, og ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2245/2004 blev bilag I, II, III og IV ændret. De to forordninger indgår i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. som bilag 3 og 4.

Kommissionen har endvidere efter 1. juli 2007, hvor lov om Bruxelles I-forordningen m.v. trådte i kraft, med hjemmel i artikel 74, stk. 1, vedtaget tre forordninger (forordning (EF) nr. 280/2009, nr. 416/2010 og nr. 156/2012) om ændring af bilagene til forordningen. Dette er sket på baggrund af oplysninger fra medlemsstaterne, f.eks. om nye ansvarlige myndigheder for eksekvaturproceduren. De ændrede bilag finder anvendelse for Danmark på mellemstatsligt grundlag uden yderligere implementeringsforanstaltninger, jf. artikel 2, stk. 1, i parallelaftalen.

Herudover er der med hjemmel i § 9, stk. 1, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. gennemført en bekendtgørelse om visse spørgsmål vedrørende gennemførelse af parallelaftale om Bruxelles I-forordningen, som fastlægger, hvilke kompetente myndigheder i Danmark der udsteder de attester, som fremgår af forordningens bilag V-VI, jf. bekendtgørelse nr. 424 af 8. maj 2007.

2.4. Parallelaftalen mellem Fællesskabet og Danmark om Bruxelles I-forordningen

Med henblik på, at der kommer til at gælde de samme regler for Danmark som for de øvrige EU-medlemsstater i grænseoverskridende sager inden for EU om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, har Danmark indgået en parallelaftale med Fællesskabet om tilknytning til bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen på mellemstatsligt grundlag. Aftalen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v.

Parallelaftalen og hovedparten af bestemmelserne i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. trådte i kraft den 1. juli 2007, jf. bekendtgørelse nr. 415 af 8. maj 2007 om ikrafttræden af lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

Efter parallelaftalen mellem Fællesskabet og Danmark er formålet med aftalen, at Bruxelles I-forordningen og gennemførelsesforanstaltningerne hertil finder anvendelse mellem Fællesskabet og Danmark. Målet er at opnå en ensartet anvendelse og fortolkning af forordningen og gennemførelsesforanstaltningerne i alle medlemsstater (artikel 1).

Efter aftalen vil bestemmelserne i forordningen og de hidtil vedtagne gennemførelsesforanstaltninger, der udgør en integreret del af parallelaftalen, herefter – med de fornødne tilpasninger, jf. artikel 2, stk. 2, litra a-j – gælde på mellemstatsligt grundlag mellem Fællesskabet og Danmark (artikel 2).

Efter artikel 2, stk. 2, litra a, finder forordningens artikel 1, stk. 3, hvorefter forordningen ikke omfatter Danmark, ikke anvendelse.

Artikel 2, stk. 2, litra b, svarer til den særlige bestemmelse i EF-domskonventionens artikel 44, stk. 2, der sikrer mulighed for fri proces mv. i sager om fuldbyrdelse i en anden medlemsstat af en dansk administrativ afgørelse om underholdspligt, hvis den pågældende opfylder betingelserne for fri proces her i landet. Bestemmelsen er ikke længere relevant, da EF-domskonventionens artikel 44, stk. 2 er erstattet af regler om fri proces i underholdspligtforordningen.

Endvidere er artikel 2, stk. 2, litra d, i aftalen ikke længere relevant, da den særlige ordning i Bruxelles I-forordningens artikel 64 om tvister mellem skibsførere og sømænd, som med litra d blev udstrakt til også at gælde for Danmark, ophørte den 1. marts 2008.

Efter artikel 2, stk. 2, litra h-j, skal anmodninger om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, for Danmarks vedkommende indgives til byretten med appeladgang til landsretten. Landsrettens afgørelse kan med tilladelse af Procesbevillingsnævnet appelleres til Højesteret.

Parallelaftalens artikel 3 indeholder en særlig procedure i tilfælde af ændringer af Bruxelles I-forordningen, og artikel 4 indeholder en lignende procedure for så vidt angår nye gennemførelsesforanstaltninger til forordningen, der vedtages i henhold til artikel 74, stk. 2. Danmark deltager ikke i vedtagelsen af sådanne ændringer og gennemførelsesforanstaltninger til forordningen, og sådanne ændringer og foranstaltninger er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark, jf. retsforholdet.

Vedtages sådanne ændringer eller gennemførelsesforanstaltninger, skal Danmark senest 30 dage efter vedtagelsen meddele Kommissionen, hvorvidt Danmark vil gennemføre disse (artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2).

Kan ændringerne eller gennemførelsesforanstaltningerne gennemføres administrativt – f.eks. ved bekendtgørelse med hjemmel i lov – skal meddelelsen angive, at de administrative foranstaltninger træder i kraft samtidig med ændringerne/gennem-

førelsesforanstaltningerne eller på meddelelsens tidspunkt – afhængig af hvilket tidspunkt der er det seneste (artikel 3, stk. 4, og artikel 4, stk. 3).

Kræver ændringerne Folketingets medvirken, skal de nødvendige lovændringer træde i kraft samtidig med ændringerne eller senest 6 måneder efter meddelelsen, afhængig af hvilket tidspunkt der er det seneste. Tidspunktet for ikrafttræden af lovændringerne skal meddeles Kommissionen (artikel 3, stk. 5, og artikel 4, stk. 7).

Meddelelsen om, at ændringerne eller gennemførelsesforanstaltningerne er gennemført i Danmark, skaber en gensidig mellemstatslig forpligtelse mellem Danmark og Fællesskabet. Ændringerne indgår herefter som en integreret del af aftalen (artikel 3, stk. 6, og artikel 4, stk. 4).

Hvis Danmark meddeler, at man ikke ønsker at gennemføre en ændring eller en gennemførelsesforanstaltning, eller ikke giver den påkrævede meddelelse til Kommissionen inden 30-dagesfristen, eller hvis eventuelle påkrævede lovændringer ikke træder i kraft inden for de fastsatte frister, betragtes det som en opsigelse af parallelaftalen, medmindre parterne inden 90 dage beslutter noget andet. Opsigelsen får virkning 3 måneder efter udløbet af de 90 dage (artikel 3, stk. 7, og artikel 4, stk. 5).

Parallelaftalens artikel 5 regulerer forholdet til andre internationale aftaler. Internationale aftaler, som indgås af Fællesskabet, på de områder som er dækket af Bruxelles I-forordningen er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark, jf. retsforbeholdet. Danmark afholder sig efter parallelaftalen fra at indgå internationale aftaler, som kan berøre forordningens anvendelsesområde, medmindre dette sker efter aftale med Fællesskabet, og der er fundet tilfredsstillende ordninger med hensyn til forholdet mellem parallelaftalen og den pågældende aftale.

Danmark forpligter sig endvidere til i forbindelse med forhandlinger om internationale aftaler, der kan berøre eller ændre anvendelsesområdet for Bruxelles I-forordningen, at koordinere sin holdning med Fællesskabet og at afholde sig fra handlinger, der vil kunne skade målsætningerne i en holdning fastlagt af Fællesskabet inden for dets kompetenceområde.

Parallelaftalens artikel 6 og 7 indeholder nærmere regler om EU-Domstolens kompetence, herunder om præjudicielle afgørelser om gyldigheden eller fortolkning af parallelaftalen og om Kommissionens adgang til sagsanlæg mod Danmark for manglende overholdelse af aftalen.

Parallelaftalen omfatter de territorier, der er henvist til i artikel 355 i Traktaten om en Europæiske Union (artikel 8). Bl.a. Grønland og Færøerne er således ikke omfattet af aftalen. Hvis Fællesskabet beslutter at udvide anvendelsen af Bruxelles I-forordningen til territorier, der er underlagt EF-domskonventionen, skal Fællesskabet og Danmark samarbejde med henblik på at sikre, at en sådan udvidelse også kommer til at omfatte Danmark.

Artikel 9 indeholder overgangsbestemmelser. Artikel 10 indeholder regler om forholdet til Bruxelles I-forordningen. Parallelaftalen ophører, hvis Danmark meddeler, at man ikke længere vil gøre brug af retsforbeholdet. Aftalen kan endvidere opsiges af såvel Danmark som Fællesskabet (artikel 11). Artikel 12 angiver tidspunktet for aftalens ikrafttræden.

2.5. Lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v.

2.5.1. Folketinget har ved lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles-forordningen m.v. givet samtykke efter grundlovens § 19 til indgåelse af parallelaftalen af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

Parallelaftalen og Bruxelles I-forordningen med gennemførelsesforanstaltninger er gennemført i dansk ret ved inkorporering, jf. lovens § 1 (kapitel 1), hvilket vil sige, at Bruxelles I-forordningen med gennemførelsesforanstaltninger gælder her i landet, uden at der er sket omskrivning af bestemmelserne i forordningen mv. til dansk lovgivning. Loven indeholder derfor alene de gennemførelsesbestemmelser, der er nødvendige for, at reglerne i Bruxelles I-forordningen mv. kan finde anvendelse i praksis her i landet.

Loven indebærer, at Bruxelles I-forordningens bestemmelser om retternes kompetence (værneting) og om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser mv. inden for forordningens anvendelsesområde træder i stedet for retsplejelovens almindelige regler herom.

For så vidt angår forordningens regler om værneting indeholder lov om Bruxelles I-forordningen m.v. alene en supplerende bestemmelse om kompetence, hvor der ikke i øvrigt ifølge dansk ret er værneting for en sag, som efter forordningen kan eller skal anlægges her i landet. Der henvises i den forbindelse til retsplejelovens § 247, hvoraf det fremgår, at sagen i sådanne tilfælde skal anlægges i København.

2.5.2. Lovens §§ 2-8 (kapitel 2) indeholder de supplerende regler, som er nødvendige for at kunne anvende Bruxelles I-forordningen i Danmark. Bestemmelserne supplerer de sagsbehandlingsregler mv., der findes i forordningens kapitel III. Reglerne gælder også for anmodninger om, at et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig erklæres eksigibelt, og at en retsafgørelse anerkendes her i landet.

Forordningen indeholder alene regler om eksekvaturproceduren, mens reglerne om tvangsfuldbyrdelsen er overladt til medlemsstaterne. På baggrund heraf findes sagsbehandlingsreglerne vedrørende fuldbyrdelsen for Danmarks vedkommende navnlig i retsplejelovens regler om tvangsfuldbyrdelse.

Efter lovens § 2, stk. 1, indgives anmodningen om, at en udenlandsk retsafgørelse erklæres for eksigibel her i landet, til fogedretten. Reglerne om den stedlige kompetence og om indholdet af anmodningen mv. findes i forordningens kapitel III.

Efter lovens § 2, stk. 2, kan fordringshaveren samtidig anmode om, at fogedretten – hvis retsafgørelsen findes eksigibel – tvangsfuldbyrder afgørelsen efter retsplejelovens regler. Fordringshaveren kan således nøjes med at indgive én anmodning til fogedretten, der omfatter både, at den udenlandske retsafgørelse erklæres eksigibel, og at fogedretten efterfølgende tvangsfuldbyrder afgørelsen.

Fogedretten træffer efter lovens § 2, stk. 3, afgørelse om, hvorvidt retsafgørelsen er eksigibel, ved kendelse. Dette gælder, hvad enten anmodningen imødekommes eller afslås, og det indebærer navnlig, at afgørelsen skal begrundes, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1, 1. pkt.

Loven indeholder i § 3 en række bestemmelser, der supplerer Bruxelles I-forordningens artikel 43-46 om eksekvaturproceduren i anden og tredje instans. Forordningen angiver selv udtømmende, i hvilket omfang og inden for hvilke frister afgørelsen om, hvorvidt anmodningen om eksigibilitet kan imødekommes, kan appelleres. Efter lovens § 3, stk. 1, kan fogedrettens afgørelse om eksigibilitet med de ændringer, der følger af loven, således kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Endvidere bestemmer lovens § 3, stk. 2, tilsvarende, at landsrettens afgørelse med de ændringer, der følger af loven, med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet kan kæres til Højesteret efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

Fogedretten træffer i øvrigt afgørelse om eksigibilitet efter en begrænset formel prøvelse, mens den forpligtede først i forbindelse med en eventuel appel af fogedrettens afgørelse får lejlighed til at udtale sig og komme med indsigelser mod anmodningen. Efter

forordningens artikel 43, stk. 3, skal appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure.

På den baggrund fremgår det af lovens § 3, stk. 3, at den ret, hvortil afgørelsen er kæret (landsretten eller Højesteret), skal give parterne adgang til at udtale sig, og at retten kan bestemme, at der skal foretages mundtlig forhandling.

2.5.3. Erklæres retsafgørelsen eksigibel, kan den fuldbyrdes efter retsplejelovens regler, f.eks. ved udlæg for pengekrav i skyldnerens aktiver.

Efter forordningens artikel 47 giver en afgørelse om eksigibilitet hjemmel til sikrende retsmidler. Det følger endvidere af bestemmelsen, at så længe den fastsatte appelfrist for afgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i en eventuel appelsag, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse.

På baggrund heraf fastslår lovens § 4, stk. 1, at en retsafgørelse, der er erklæret eksigibel, med de ændringer, der følger af loven, kan fuldbyrdes efter de regler, der gælder for fuldbyrdelse af danske retsafgørelser. Er der ikke allerede indgivet anmodning om tvangsfuldbyrdelse samtidig med anmodningen om eksekvatur, jf. lovens § 2, stk. 2, fremsættes anmodningen om fuldbyrdelse efter den almindelige regel i retsplejelovens § 488.

Endvidere følger det af lovens § 4, stk. 2, 1. og 2. pkt., at der er adgang til at foretage udlæg eller andre fuldbyrdelsesskridt, når retsafgørelsen er erklæret eksigibel, uanset om kærefristen for afgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet eller en eventuel kære ikke er afgjort. Udlægget mv. vil dog som hidtil alene have karakter af en sikrende foranstaltning, og der vil således f.eks. ikke kunne foretages tvangsauktion over udlagt gods.

Det følger herudover af lovens § 4, stk. 2, 3. pkt., at et udlægs plads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv tidligst regnes fra afgørelsen om, at den udenlandske retsafgørelse er eksigibel. Bestemmelsen indebærer en mindre afvigelse fra retsplejelovens § 526, hvorefter det er udgangspunktet, at udlægget regnes fra anmodningen om fuldbyrdelse.

2.5.4. Bruxelles I-forordningens artikel 61 indeholder en mulighed for, at medlemsstaterne under visse omstændigheder kan afslå at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse

om et borgerligt krav truffet i en anden medlemsstat i forbindelse med en sag om retsforfølgning for en uagtsom lovovertrædelse.

For at anerkendelse kan nægtes, skal der være tale om en afgørelse vedrørende et borgerligt krav truffet inden for rammerne af en straffesag vedrørende en uagtsom lovovertrædelse. Afgørelsen skal rette sig mod en person, som ikke har bopæl eller er statsborger i afgørelsesstaten. Den pågældende skal være udeblevet efter at være tilsagt til at møde personligt i sagen, og endelig skal den pågældende ikke have haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen.

Baggrunden for denne mulighed for at nægte anerkendelse og fuldbyrdelse er, at det i visse stater ikke er muligt at lade sig repræsentere ved andre under sagen, når man er tilsagt til at møde personligt.

Lovens § 5 knytter sig til ovennævnte bestemmelse i forordningen og gentager betingelserne for at afslå at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse i sådanne tilfælde.

2.5.5. Det fremgår endvidere af lovens § 6, at der ikke her i landet kan fastsættes eller fuldbyrdes forvandlingsstraf for en udenlandsk tvangsbøde. Det samme gælder med hensyn til afgørelser om afsoning af underholdsbidrag, der er pålagt i udlandet.

Bestemmelsen angiver, at disse frihedsberøvende tvangsmidler ikke kan anvendes, hverken i form af fuldbyrdelse af en eventuel udenlandsk afgørelse om forvandlingsstraf for en tvangsbøde eller om afsoning af underholdsbidrag eller i form af en selvstændig dansk afgørelse herom.

Lovens § 7 knytter sig til forordningens artikel 50 om fri proces og fritagelse for gebyrer og omkostninger.

Herudover fremgår det af lovens § 8, at lovens §§ 2-7 finder tilsvarende anvendelse på anmodninger om, at et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig erklæres for eksigibelt og på anmodninger om, at det fastslås, at en retsafgørelse skal anerkendes.

2.5.6. Danmark deltager ikke i vedtagelsen af ændringer til Bruxelles I-forordningen, og sådanne ændringer er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark, jf. retsforbeholdet. Det samme gælder de gennemførelsesforanstaltninger, som vedtages af Kommissionen i overensstemmelse med forordningens artikel 74.

Lovens § 9 indeholder imidlertid en bred bemyndigelse til justitsministeren til administrativt at gennemføre senere ændringer af Bruxelles I-forordningen.

Efter lovens § 9, stk. 1, kan justitsministeren således fastsætte nærmere bestemmelser om gennemførelse af lovens § 1, dvs. til opfyldelse af parallelaftalen mv. Det fremgår af lovens forarbejder, at formålet med stk. 1 er at tage højde for, hvis der f.eks. som følge af senere ændringer til forordningen mv. måtte være behov for at fastsætte nærmere bestemmelser (f.eks. om den praktiske fremgangsmåde ved indgivelse af anmodninger til fogedretten).

Det fremgår endvidere af lovens § 9, stk. 2, at justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer skal finde anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til Bruxelles I-forordningen, jf. proceduren i artikel 3 og 4 i parallelaftalen, således at disse også gælder her i landet. Der er således hjemmel til, at justitsministeren administrativt kan tiltræde og gennemføre ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til forordningen.

Det anføres i lovbemærkningerne, at fremtidige ændringer af forordningen og gennemførelsesbestemmelserne hertil typisk vil være justeringer af mere teknisk karakter bl.a. i lyset af de praktiske erfaringer med forordningens anvendelse, ligesom der f.eks. kan blive tale om gennemførelsesforanstaltninger om tilpasninger af standardformularerne i bilagene til forordningen.

Efter lovens § 9, stk. 3, kan justitsministeren bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder tilsvarende anvendelse på konventioner om andre landes (dvs. ikke EU-medlemsstater) tilknytning til Bruxelles I-forordningen eller regler, der i det væsentlige svarer hertil. Konventioner med regler, der i det væsentlige svarer til reglerne i Bruxelles I-forordningen, vil således kunne tiltrædes og gennemføres administrativt her i landet. Lugano-konventionen er i overensstemmelse hermed gennemført i dansk ret med hjemmel i § 9, stk. 3, jf. pkt. 2.6 ovenfor.

Siden ikrafttrædelse af parallelaftalen og lov om Bruxelles I-forordningen m.v. den 1. juli 2007, er følgende administrative forskrifter gennemført med hjemmel i § 9, stk. 1-3:

- Bekendtgørelse nr. 424 af 8. maj 2007 om visse spørgsmål vedrørende gennemførelsen af parallelaftalen om Bruxelles I-forordningen,
- Bekendtgørelse nr. 69 af 29. januar 2009 om gennemførelse af underholdspligtforordningen,

- Bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009 om anvendelse af lov om Bruxelles I-forordningen på Lugano-konventionen, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1436 af 11. december 2010 (Schweiz' tiltrædelse) og bekendtgørelse nr. 262 af 23. marts 2011 (Islands tiltrædelse),
- Bekendtgørelse nr. 649 af 15. juni 2011 om anvendelse af underholdspligtforordningen, og
- Bekendtgørelse nr. 2 af 4. januar 2012 om gennemførelse af Kommissionens gennemførelsesforordning om fastsættelse af bilag X og XI til underholdspligtforordningen.

2.5.7. Lovens §§ 10-15 (kapitel 4) indeholder regler om ikrafttræden, ændringer af anden lovgivning og territorial gyldighed.

Med loven bliver der bl.a. i retsafgiftsloven indsat en ny bestemmelse (retsafgiftslovens § 20, nr. 9), hvorefter fogedforretninger vedrørende afgørelser efter lov om Bruxelles I-forordningen m.v. eller lov om EF-domskonventionen m.v. om, at en udenlandsk retsafgørelse skal anerkendes eller er eksigibel her i landet, eller at et udenlandsk officielt bekræftet dokument eller retsforlig er eksigibelt her i landet er afgiftsfri. Bestemmelsen gennemfører artikel 50 i den hidtidige Bruxelles I-forordningen.

2.6. Lugano-konventionen

Den tidligere Lugano-konvention blev indgået i 1988. Konventionen indeholdt regler om retternes kompetence (værneting) i civile sager samt om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser mv. i de deltagende stater. Konventionens regler svarede i det væsentlige til EF-domskonventionen fra 1968, og konventionen var tiltrådt af de 15 "gamle" EU-lande – herunder Danmark – samt Polen, Norge, Island og Schweiz. Lugano-konventionen blev gennemført i dansk ret i 1996.

For at opnå parallelitet mellem reglerne i Lugano-konventionen og reglerne i Bruxelles I-forordningen bemyndigede Rådet i oktober 2002 Kommissionen til at indlede forhandlinger om en ny Lugano-konvention. Danmark måtte som følge af retsforbeholdet forhandle på egne vegne om en ny Lugano-konvention, i tæt koordination med Fællesskabet (Kommissionen), jf. artikel i 5 i parallelaftalen om Bruxelles I-forordningen.

Konventionen er med hjemmel i § 9, stk. 1 og 3, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. sat i kraft for Danmark, Den Europæiske Union og Norge den 1. januar 2010, jf. bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009. Det fremgår bl.a. af bekendtgørelsen, at Lugano-konventionen gælder her i landet, og at lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

finder anvendelse på sager om Lugano-konventionen. Bekendtgørelsen er efterfølgende ændret to gange i forbindelse med, at konventionen er ratificeret af henholdsvis Schweiz og Island, jf. pkt.2.5.6 ovenfor.

Nedenfor gennemgås hovedpunkterne i den nye Lugano-konvention, der i vidt omfang svarer til Bruxelles I-forordningens bestemmelser.

2.6.1. Konventionens anvendelsesområde

Kapitel I angiver konventionens anvendelsesområde. Det fremgår af artikel 1, at konventionen finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Konventionen omfatter dog ikke spørgsmål vedrørende skat, told og administrative anliggender og undtager også specifikt en række områder, herunder person-, familie- og arveretlige spørgsmål, konkurs mv., social sikring og voldgift.

Anvendelsesområdet svarer således som udgangspunkt til Bruxelles I-forordningen. Konventionen finder imidlertid til forskel fra forordningen også anvendelse på administrative myndigheders behandling af sager om underholdspligt. I praksis anvender danske myndigheder dog kun konventionens regler om international kompetence og ikke reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om underholdspligt. Dette skyldes, at Danmark deltager i et internationalt administrativt samarbejde med Luganolandene om inddrivelse af underholdsbidrag efter FN's konvention af 20. juni 1956 om inddrivelse af underholdspligt i udlandet.

2.6.2. Konventionens kompetenceregler

Kapitel II i konventionen indeholder kompetencereglerne. Som hovedregel skal konventionens kompetenceregler anvendes, hvis sagsøgte har bopæl (hjemting) i en stat, som er bundet af konventionen. Har sagsøgte ikke bopæl i en stat, som er bundet af konventionen, gælder nationale kompetenceregler. Der er tale om samme hovedregel som efter Bruxelles I-forordning, jf. pkt. 2.3.2 ovenfor.

Konventionen indeholder endvidere i artikel 8-21 en række særlige og alternative kompetenceregler, som ligeledes findes i Bruxelles I-forordningen, herunder vedrørende forsikringsager, sager om forbrugeraftaler og sager om individuelle arbejdsaftaler. Herudover svarer kompetencereglerne i sager om individuelle arbejdsaftaler også til reglerne i Bruxelles I-forordningen, og arbejdstageren kan således kun sagsøges i sit bopælsland.

Parterne har endvidere mulighed for at aftale værneting (artikel 23). Bestemmelserne om værneting svarer til bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen. Konventionen indeholder i artikel 25-30 visse processuelle regler om sagens behandling:

Efter artikel 25 skal en ret – ligesom i Bruxelles I-forordningen – erklære sig inkompetent i sager, hvor en ret i en anden konventionsstat er enekompetent, og efter artikel 26 skal retten af egen drift undersøge sin kompetence, såfremt en sagsøgt, der ikke har bopæl i landet, ikke giver møde.

Konventionens artikel 27-30 omhandler behandlingen af sager, hvor krav, der har samme genstand eller er indbyrdes sammenhængende, fremsættes i forskellige konventionsstater.

Der kan efter konventionen anmodes om foreløbige, herunder sikrende, retsmidler (f.eks. arrest) ved retterne i en stat, som er bundet af konventionen, selv om retterne i en anden konventionsstat er kompetente til at afgøre sagen (artikel 31). Bruxelles I-forordningen indeholder tilsvarende regler.

2.6.3. Konventionens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser

Lugano-konventionens kapitel III indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er truffet i en anden konventionsstat. Reglerne om anerkendelse findes i artikel 33-37, mens reglerne om fuldbyrdelse findes i artikel 38-52. Der er tale om regler, der i meget vidt omfang svarer til Bruxelles I-forordningens bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse.

Ved begrebet ”retsafgørelser” forstås ifølge konventionens artikel 32 i øvrigt enhver afgørelse truffet af en ret uanset betegnelsen, herunder dom, kendelse eller fuldbyrdesordre. Dette svarer til definitionen af begrebet i Bruxelles I-forordningen.

Som det er tilfældet med Bruxelles I-forordningen, er det også efter Lugano-konventionen hovedreglen, at retsafgørelser truffet i en anden konventionsstat uden videre skal anerkendes, dvs. at afgørelsen har retskraft, uden at anerkendelseslandet prøver den dømmende rets kompetence og sagens realitet (artikel 33). Anerkendelsen indebærer, at retsafgørelsen tillægges retskraft, hvilket bl.a. medfører, at retsafgørelsen skal lægges til grund i andre retssager, og at en ny retssag om samme spørgsmål mellem de samme parter ikke kan anlægges. Bestrides det, at afgørelsen skal anerkendes, kan en berettiget part efter en eksekvaturprocedure få rettens afgørelse af, om retsafgørelsen skal anerkendes. Hvis anerkendelse gøres gældende under en verserende sag, er denne

ret dog kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse, hvis det har betydning for rettens afgørelse af den verserende sag.

Artikel 34-35 angiver udtømmende, i hvilke tilfælde retten kan nægte at anerkende en retsafgørelse truffet i en anden konventionsstat. Herudover indeholder artikel 61 – ligesom i Bruxelles I-forordningen – en hjemmel til under visse betingelser at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af civilretlige krav, der er behandlet i forbindelse med retsfølgelse af en uagtsom lovovertrædelse.

For så vidt angår fuldbyrdelse fremgår det af konventionens artikel 38, at en retsafgørelse, der kan fuldbyrdes i den stat, hvor afgørelsen er truffet, kan fuldbyrdes i en anden stat, som er bundet af konventionen, når afgørelsen efter anmodning fra en berettiget part er erklæret eksigibel efter en særlig procedure, den såkaldte eksekvaturprocedure.

En anmodning om, at en afgørelse erklæres for eksigibel, fremsættes over for den ret eller kompetente myndighed, der er udpeget af konventionsstaten. For Danmarks vedkommende vil byretten i givet fald være udpeget som kompetent myndighed, jf. konventionens bilag II. Ligesom i Bruxelles I-forordningen afgøres den stedlige kompetence, dvs. i givet fald hvilken byret anmodningen skal fremsættes overfor, af den forpligtedes bopæl eller fuldbyrdelsesstedet (artikel 39).

Fremgangsmåden ved anmodningens fremsættelse er som udgangspunkt overladt til den enkelte stat (artikel 40). Konventionen indeholder dog visse bestemmelser herom, jf. artikel 53-56.

I første instans skal der – ligesom i forbindelse med Bruxelles I-forordningen – alene foretages en prøvelse af, om de formelle betingelser i anmodningen er opfyldt, dvs. om retsafgørelsen opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelsen af dens ægthed, og om en anmodningen er vedlagt en korrekt udfyldt attest (artikel 53), og den forpligtede part kan ikke på dette tidspunkt fremsætte indsigelser mod anmodningen (artikel 41). Er de formelle betingelser opfyldt, erklæres retsafgørelsen for eksigibel. Afgørelsen meddeles den, der har indgivet anmodningen, og forkyndes, hvis anmodningen imødekommes, for den forpligtede (artikel 42).

Afgørelsen om eksigibilitet kan appelleres af begge parter (artikel 43). Konventionens bestemmelser for appelsagens behandling, herunder kærefrister, svarer til bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen.

Lugano-konventionen er som nævnt under pkt. 2.6 ovenfor gennemført i dansk ret med hjemmel i § 9, stk. 1 og 3, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v., og den ordning som gælder for Bruxelles I-forordningen, finder derfor også anvendelse i forholdet til de kontraherende stater i henhold til konventionen. På baggrund heraf vil landsretten for Danmarks vedkommende være appelinstans, jf. konventionens bilag III, og landsrettens afgørelse som appelinstans vil kunne indbringes for Højesteret efter tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, jf. konventionens bilag IV.

Har fordringshaveren fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger i domsstaten, gælder dette også i videst mulig omfang under eksekvatorsagen (artikel 50). Der må ikke opkræves afgift mv. beregnet i forhold til sagens værdi i forbindelse med behandlingen af en anmodning om eksekvatur (artikel 52).

Når en retsafgørelse er erklæret eksigibel, sker fuldbyrdelse efter de nationale regler i fuldbyrdesstaten, hvilket for Danmarks vedkommende vil sige reglerne i retsplejeloven om tvangsfuldbyrdelse.

2.6.4. Officielt bekræftede dokumenter og retsforlig

Konventionens kapitel IV (artikel 57-58) indeholder bestemmelser om officielt bekræftede dokumenter og retsforlig, som svarer til bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen.

2.6.5. Øvrige spørgsmål

Konventionens kapitel V (artikel 59-62) indeholder almindelige bestemmelser om bl.a., hvilken lovgivning der skal anvendes, når det skal afgøres, om en part kan anses for at have bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt.

Forholdet til andre retsakter, herunder særligt Bruxelles I-forordningen, reguleres i konventionens kapitel VII. Konventionen berører således ikke anvendelsen af Bruxelles I-forordningen eller Danmarks parallelaftale om Bruxelles I-forordningen (artikel 64).

Konventionen erstatter på samme måde som den tidligere Lugano-konvention helt eller delvist en række andre konventioner (artikel 65 og 66). For Danmarks vedkommende gælder dette konvention af 16. marts 1932 mellem Finland, Island, Norge, Sverige og Danmark om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser samt konvention af 11. oktober 1977 mellem Finland, Island, Norge, Sverige og Danmark om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om privatretlige krav (Den nordiske domskonvention).

Konventionen indeholder endvidere i kapitel VIII (artikel 69-79) afsluttende bestemmelser, herunder bestemmelser om, hvordan tredjelande kan tiltræde konventionen.

Herudover fremgår det af artikel 75, at der til konventionen hører tre protokoller, som er en integreret del af konventionen. Protokol 1 vedrører visse spørgsmål i relation til kompetence, procedure og fuldbyrdelse. Protokollen giver mulighed for, at en kontraherende stat over for en tiltrædende stat, som hverken er medlem af EU eller EFTA, i fuldbyrdelsessager kan forbeholde sig ret til, at første instans af egen drift skal kunne prøve, om en af nægtelsesgrundene i artikel 34-35 er til stede.

Protokol 2 vedrører sikring af en ensartet fortolkning af konventionen. Det fremgår bl.a. af artikel 1, at både EU-Domstolen og de nationale domstole i konventionsstaterne ved fortolkningen af konventionens bestemmelser skal tage hensyn til tidligere afgørelser vedrørende de pågældende bestemmelser, som er afsagt af EU-Domstolen eller de nationale domstole i konventionsstaterne.

Protokol 3 vedrører anvendelsen af konventionens artikel 67 i tilfælde af, at regler om kompetence, anerkendelser og fuldbyrdelse forekommer i fællesskabsretsakter.

2.7. Underholdspligtforordningen

Bruxelles I-forordningen fandt oprindeligt anvendelse på sager om underholdsbidrag (børne- og ægtefællebidrag mv.). Dette blev ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (underholdspligtforordningen), der trådte i kraft den 30. januar 2009.

Det fremgår af artikel 68, stk. 1, i underholdspligtforordningen, at forordningen ændrer Bruxelles I-forordningen ved at træde i stedet for de bestemmelser i Bruxelles I-forordningen, der finder anvendelse på underholdspligt.

Som følge af retsforbeholdet deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordningen, ligesom den ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Da underholdspligtforordningen imidlertid som nævnt ændrer i Bruxelles I-forordningen, har Danmark i kraft af artikel 3 i parallelaftalen om Bruxelles I-forordningen tilsluttet sig forordningen bortset fra bestemmelserne i kapitel III (lovvalg) og VII (samarbejde mellem centralmyndigheder), jf. bekendtgørelse nr. 69 af 29. januar 2009 om gennemførelse af underholdspligtforordningen.

Underholdspligtforordningen finder anvendelse på underholdspligt, der udspringer af et familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab (artikel 1), og indeholder navnlig regler om international kompetence (kapitel II), anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser (kapitel IV), adgang til domstolsprøvelse (retshjælp og fri proces) (kapitel V) og samarbejde mellem centralmyndigheder (kapitel VII). Endelig indeholder forordningen i kapitel III en lovvalgsregel, der fastlægger, hvilken lov der skal anvendes i sager om underholdspligt. Bestemmelsen henviser til lovvalgsreglerne i Haagerprotokollen af 2007, der blev godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets Afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt (2009/941/EF).

Reglerne i kapitel IV om anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser (kapitel IV) er opdelt i to afdelinger.

Afdeling 1 finder anvendelse på retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der er bundet af Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der skal anvendes på underholdspligt (Haagerprotokollen af 2007). Efter underholdspligtforordningens artikel 17 anerkendes og fuldbyrdes en retsafgørelse, der truffet i en medlemsstat, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007, i en anden medlemsstat, uden at der stilles krav om en forudgående retsafgørelse om eksigibilitet. Haagerprotokollen er tiltrådt af alle EU-medlemsstater, bortset fra Storbritannien og Danmark.

Afdeling 2 finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, dvs. Storbritannien og Danmark. Der er efter denne afdeling krav om, at der forud for fuldbyrdelsen af afgørelsen, er truffet afgørelse om eksigibilitet.

Forordningen finder kun anvendelse på retternes behandling af sager om underholdspligt, herunder anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser herom. Efter artikel 2, stk. 2, omfatter begrebet »ret« dog under visse betingelser også administrative myndigheder i medlemsstaterne med kompetence i sager vedrørende underholdspligt.

Ved bekendtgørelse nr. 649 af 15. juni 2011 om anvendelse af underholdspligtforordningen blev der fastsat nærmere regler om eksigibilitet og fuldbyrdelse i Danmark af afgørelser om bidragspligt. Efter bekendtgørelsen behandles spørgsmål om eksigibilitet og indsigelser mod fuldbyrdelse af disse afgørelser af Ankestyrelsen, Familieretsafdelingen under Social- og Integrationsministeriet og Statsforvaltningen Syddanmark. Opkrævningen foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden, der også forestår fuldbyrdel-

sen efter bestemmelserne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 18. juni 2011, sammenfaldende med tidspunktet for underholdspligtforordningens anvendelse i de øvrige medlemsstater.

Kommissionen har vedtaget forordning (EU) nr. 1142/2011 om fastsættelse af bilag X og XI til underholdspligtforordningen. Kommissionens forordning er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 2 af 4. januar 2012, jf. § 9, stk. 2 i lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

3. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning

3.1. Generelt

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) er en revision af Bruxelles I-forordningen. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning trådte i kraft den 10. januar 2013, og ifølge artikel 81 anvendes bestemmelserne i forordningen fra den 10. januar 2015 med undtagelse af artikel 75 og 76, der anvendes allerede fra den 10. januar 2014.

Den omarbejdede forordning er vedtaget med hjemmel i TEUF, tredje del, afsnit V, artikel 67, stk. 4, og artikel 81, stk. 2, om det grænseoverskridende civilretlige samarbejde og er derfor omfattet af retsforbeholdet. Danmark deltog derfor ikke i vedtagelsen, ligesom forordningen ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark.

Danmark har imidlertid den 20. december 2012 meddelt Kommissionen, at Danmark, vil gennemføre den omarbejdede Bruxelles I-forordning i dansk ret, hvorved bestemmelserne i forordningen vil finde anvendelse i forbindelserne mellem Fællesskabet og Danmark, jf. artikel 3 i parallelaftalen af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, jf. herom pkt. 2.4 ovenfor.

Den omarbejdede forordning indeholder i store træk en videreførelse af reglerne i den hidtidige Bruxelles I-forordning. Forordningen har imidlertid samtidig til formål at afhjælpe de mangler, som en undersøgelse foretaget af Kommissionen af den praktiske anvendelse af Bruxelles I-forordningen har peget på. Den omarbejdede forordning søger således at fjerne de resterende hindringer for retsafgørelsers frie bevægelighed i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse.

På den baggrund indeholder den omarbejdede forordning bl.a. bestemmelser om afskaffelse af eksekvaturproceduren, udvidelse af kompetencereglerne, værnetingsaftaler, litispændens (dvs. regler for behandling af retssager om samme tvist anlagt ved flere retter) og indbyrdes sammenhængende krav samt anerkendelse af foreløbige og sikrende retsmidler.

3.2. Forordningens anvendelsesområde

Den omarbejdede forordnings anvendelsesområde (kapitel I) svarer stort set til den hidtidige Bruxelles I-forordnings anvendelsesområde, jf. pkt. 2.3.1 ovenfor. Som noget nyt undtages imidlertid nu også spørgsmål om statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*) (artikel 1, stk. 1). Endvidere er undtagelsen vedrørende person-, familie- og arveretlige spørgsmål udvidet til også at omfatte formueforholdet mellem parterne i et forhold, der ifølge national lovgivning sidestilles med ægteskab (artikel 1, stk. 2, litra a og f).

Voldgift er fortsat undtaget fra anvendelsesområdet (artikel 1, stk. 2, litra d), men som noget nyt er der i en præambelbetragtning (nr. 12) indføjet en nærmere afklaring af, hvordan undtagelsen vedrørende voldgift nærmere skal fortolkes.

Herudover er sager om underholdspligt undtaget fra anvendelsesområdet efter vedtagelsen af underholdspligtforordningen (artikel 1, stk. 2, litra e), jf. herom pkt. 2.7 ovenfor.

I den omarbejdede Bruxelles I-forordning er der endvidere som noget nyt medtaget definitioner af en række centrale begreber (artikel 2). For så vidt angår begrebet ”retsafgørelse” er det – set i forhold til definitionen i den hidtidige Bruxelles I-forordning – endvidere blevet præciseret, at foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som en ret har truffet afgørelse om, alene er omfattet, hvis den sagsøgte har været indkaldt, medmindre afgørelsen efterfølgende er blevet forkyndt for sagsøgte forud for fuldbyrdelsen.

3.3. Forordningens kompetenceregler

Den omarbejdede forordning indeholder i kapitel II i store træk en videreførelse af den hidtidige Bruxelles I-forordningens kompetenceregler. Den særlige kompetenceregel om underholdspligt er dog udgået, da sager om underholdspligt siden 2009 er omfattet af underholdspligtforordningen, jf. pkt. 2.7 ovenfor.

Artikel 10-23 indeholder de særlige kompetenceregler i forsikringssager, sager om forbrugerftaler og sager om individuelle arbejdsftaler. Udgangspunktet er som hidtil, at

den forsikrede (forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede), forbrugeren og arbejdstageren ikke skal tvinges til at føre sag i et andet land end bopælslandet, uanset om den pågældende er sagsøger eller sagsøgt.

Som noget nyt gives forbrugere og arbejdstagere mulighed for at sagsøge henholdsvis erhvervsdrivende og arbejdsgivere med bopæl uden for EU i en medlemsstat i sager vedrørende forbruger aftaler eller individuelle arbejdsaftaler (artikel 18 og 21). Formålet med denne udvidelse er at forbedre adgangen til retsvæsenet, retssikkerheden og beskyttelsen af unionsborgere til fordel for de ”svage parter” i de nævnte aftaleforhold.

De særlige begrænsninger i muligheden for at indgå værnetingsaftaler i forsikrings-, forbruger- og arbejdstagerforhold svarer til bestemmelserne i den hidtidige Bruxelles I-forordning. Endvidere opretholdes bestemmelsen om, at en ret anses for at være kompetent, hvis sagsøgte giver møde i retten uden at bestride rettens kompetence (artikel 26).

Med henblik på at styrke retssikkerheden for visse sagsøgte indføres imidlertid en pligt til, at en domstol, inden den fastslår sin kompetence i henhold til artikel 26, sikrer sig, at sagsøgte, hvis denne er forsikringstager (sikret, begunstiget eller skadelidt), forbruger eller arbejdstager, er orienteret om sin ret til at bestride rettens kompetence og om retsvirkningerne af at give møde.

Den omarbejdede forordning indfører endvidere en fortrinsret for den ret, der er valgt ved en værnetingsaftale, til at træffe afgørelse om sin egen kompetence, uanset om sagen først er indbragt for denne ret. Alle andre retter skal udsætte sagen, indtil den valgte ret har fastslået, at den har kompetence, eller – hvis aftalen er ugyldig – erklæret sig inkompetent. Baggrunden for denne ændring er, at man herved svækker incitamentet til af taktiske grunde at misbruge sagsanlæg med henblik på at undergrave en gyldig værnetingsaftale (artikel 31).

Forordningens artikel 25-32 indeholder de processuelle regler om sagens behandling:

I artikel 30 videreføres definitionen af, hvornår der indtræder litispendens, dvs. hvornår en sag skal anses for anlagt med den virkning, at en tilsvarende sag mellem de samme parter ikke kan anlægges i en anden medlemsstat. Der tilføjes enkelte bestemmelser bl.a. om, at den myndighed, der er ansvarlig for en eventuel forkyndelse af processkriftet for sagsøgte, skal være den første myndighed, der modtager de dokumenter, der skal forkyndes (artikel 32).

Den hidtidige forordnings kompetenceregler finder (med visse undtagelser) ikke anvendelse, når sagsøgte har bopæl uden for EU. Denne retstilstand videreføres, idet der dog som noget nyt udover den nye mulighed for at sagsøge henholdsvis erhvervsdrivende og arbejdsgivere med bopæl uden for EU i en medlemsstat i sager vedrørende forbrugeraftaler eller individuelle arbejdsaftaler, jf. ovenfor i artikel 33-34, indføres en såkaldt international litispændingsregel for visse sager, der er anlagt mellem de samme parter og har samme genstand, og som både behandles ved en ret i en medlemsstat og en ret i et tredjeland.

Det følger bl.a. af bestemmelserne, at en ret i en medlemsstat kan udsætte sagen, hvis det forventes, at retten i tredjelandet vil afsige en retsafgørelse, der kan anerkendes og eventuelt fuldbyrdes i den pågældende medlemsstat, og hvis retten finder, at det er nødvendigt at udsætte sagen af hensyn til en ordnet retspleje. Hvor der er tale om sager med indbyrdes sammenhængende krav, er det endvidere en betingelse, at det er ønskeligt at behandle og afgøre de sammenhængende krav sammen for at undgå risikoen for uforenelige retsafgørelser. Retten i medlemsstaten kan til enhver tid genoptage sagen, hvis sagen ved retten i tredjelandet er blevet udsat eller hævet, hvis retten i medlemsstaten på det foreliggende grundlag finder, at det er usandsynligt, at sagen ved retten i tredjelandet vil blive afsluttet inden en rimelig frist, eller hvis det er nødvendigt at genoptage sagen af hensyn til en ordnet retspleje. For så vidt angår sager med indbyrdes sammenhængende krav kan sagen endvidere genoptages, hvis der ikke længere vurderes at være tale om risiko for uforenelige retsafgørelser.

3.4. Forordningens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser

Den omarbejdede forordnings kapitel III indeholder reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er truffet i en anden medlemsstat. Reglerne om anerkendelse findes i forordningens artikel 36-38, mens reglerne om fuldbyrdelse fremgår af forordningens artikel 39-44. Endvidere indeholder forordningen i artikel 45-51 regler om afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser.

Den væsentligste ændring i forhold til den hidtidige Bruxelles I-forordning angår afskaffelsen af eksekvaturproceduren for derved at søge at opnå en egentlig fri bevægelighed for retsafgørelser i alle civil- og handelsretslige sager. Sigtet er således, at en retsafgørelse afsagt i én medlemsstat, og som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, fremover skal kunne fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater, uden at der kræves nogen særlig procedure.

Samtidig med at eksekvaturproceduren afskaffes, bibeholdes og indføres imidlertid en række processuelle garantier, der skal sikre, at den sagsøgtes ret til en retfærdig rettergang og sagsøgtes ret til forsvar beskyttes i tilstrækkeligt omfang. Bl.a. har den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, mulighed for at rejse indsigelse mod fuldbyrdelse af retsafgørelsen.

Anerkendelse indebærer ifølge den omarbejdede Bruxelles I-forordning som hidtil, at retsafgørelsen tillægges retskraft, hvilket bl.a. medfører, at retsafgørelsen skal lægges til grund i andre retssager, og at en ny retssag om samme spørgsmål mellem de samme parter ikke kan anlægges (artikel 36).

Forordningens artikel 45 angiver udtømmende, i hvilke tilfælde retten kan nægte at anerkende en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, og bestemmelsen svarer i stort omfang til den hidtidige forordnings regler herom. Anerkendelse kan bl.a. ikke ske, hvis forordningens kompetenceregler ikke er overholdt. Anerkendelse kan således ikke ske, hvis kompetencereglerne vedrørende forsikrings- eller forbrugersager er tilsidesat, eller hvis retsafgørelsen strider mod forordningens regler om enekompetence. Som noget nyt skal anerkendelse også nægtes, hvis retsafgørelsen strider mod kompetencereglerne i sager om individuelle arbejdsaftaler.

Den hidtidige Bruxelles I-forordnings bestemmelse om, at fuldbyrdelseslandets ret om nødvendigt kan kræve, at den part, der påberåber sig en retsafgørelse, skal forelægge en oversættelse af indholdet af attesten om eksigibilitet, er opretholdt i den omarbejdede forordning (artikel 37). Det er samtidig blevet præciseret, at retten kan kræve, at parten forelægger en oversættelse af selve retsafgørelsen i stedet for en oversættelse af indholdet af attesten (artikel 37).

Er den retsafgørelse, der ønskes anerkendt, appelleret eller begæret genoptaget i domsstaten, vil det også ifølge den omarbejdede Bruxelles I-forordning være muligt for den ret, der behandler spørgsmålet om anerkendelse, at udsætte sagen. Det er endvidere som noget nyt muligt for retten at udsætte sagen, hvis der f.eks. er fremsat anmodning om at få fastslået, at der ikke findes grunde til at afslå anerkendelse, eller om at få fastslået, at anerkendelse skal afslås (artikel 38).

Den omarbejdede Bruxelles I-forordning indeholder endvidere en ny bestemmelse i artikel 39, hvoraf det fremgår, at en retsafgørelse truffet i en medlemsstat, og som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, skal være eksigibel i de øvrige medlemsstater uden krav om erklæring om eksigibilitet. En retsafgørelse, der er erklæret eksigibel i

domsstaten, kan således som udgangspunkt uden videre fuldbyrdes i en anden medlemsstat, jf. dog nedenfor om muligheden for at anmode om afslag på fuldbyrdelsen.

Herudover følger det i overensstemmelse med den hidtidige forordning af artikel 41, at loven i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, som udgangspunkt finder anvendelse på proceduren for fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er truffet i en anden medlemsstat.

Artikel 42 oplister de dokumenter, som skal fremlægges ved en anmodning om fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse efter forordningen. Der skal således fremlægges kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed samt en attest udstedt af domsstaten, som bekræfter, at afgørelsen er eksigibel i domsstaten, jf. bilag I til forordningen.

Som noget nyt indføres der endvidere med den omarbejdede forordning en pligt for fuldbyrdelseslandets ret til over for skyldneren at forkynde attesten om, at afgørelsen er eksigibel i domsstaten, inden gennemførelse af den første fuldbyrdelsesforanstaltning. Attesten skal ledsages af retsafgørelsen, hvis den ikke allerede er forkyndt for den pågældende. Hvis den pågældende person har bopæl i en anden medlemsstat end domsstaten, kan den pågældende for at bestride fuldbyrdelsen af afgørelsen i visse tilfælde anmode om en oversættelse heraf. I så fald er sikrende retsmidler, f.eks. arrest, den eneste fuldbyrdelsesforanstaltning, der må anvendes, indtil den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, modtager oversættelsen (artikel 43). Bestemmelsen erstatter den hidtidige pligt til at forkynde en afgørelse om eksigibilitet, som er truffet af fuldbyrdelseslandet.

Forordningen indeholder endvidere som noget nyt en bestemmelse om, at fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter anmodning fra den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan afslås, når det konstateres, at en af de i artikel 45 omhandlede grunde foreligger (artikel 46).

Retten skal prøve, om der foreligger en nægtelsesgrund, herunder om dommen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper (*ordre public*), eller i udeblivelsesdomme om stævningen mv. var forkyndt for domfældte (artikel 45).

Rejses en indsigelse mod fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter artikel 46, skal denne fremsættes over for den ret eller kompetente myndighed, der er udpeget af medlemsstaten (artikel 47). Det fremgår endvidere af forordningens artikel 47, at det som udgangspunkt er overladt til medlemsstaterne at fastlægge regler for anmodningens fremsættelse. Forordningen indeholder dog visse bestemmelser herom. Bl.a. skal anmodningen om

at afslå fuldbyrdelsen af en retsafgørelse som udgangspunkt vedlægges en kopi af retsafgørelsen og om nødvendigt en oversættelse eller translitteration heraf (artikel 57).

Retten skal straks træffe afgørelse om anmodningen om afslag på fuldbyrdelse (artikel 48). Afgørelsen kan appelleres af begge parter (artikel 49). Forordningen indeholder ikke nogen frist for appel af en afgørelse, der er truffet på baggrund af en anmodning om at afslå fuldbyrdelse af en retsafgørelse.

Som noget nyt indeholder den omarbejdede forordning endvidere en mulighed for, at den person, der måtte rejse indsigelse mod fuldbyrdelse af retsafgørelsen, kan anmode om, at retten begrænser fuldbyrdelsesproceduren til sikrende retsmidler, eller at retten gør fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed, som fastsættes af retten. Endelig har den pågældende mulighed for at anmode om, at retten helt eller delvist udsætter fuldbyrdelsesproceduren (artikel 44).

Appelretten kan efter reglerne i forordningens artikel 51 udsætte sagen, hvis den udenlandske retsafgørelse er appelleret eller begæret genoptaget, eller fristen herfor ikke er udløbet. Det er overladt til de enkelte medlemsstater at afgøre, om appelinstansens afgørelse kan indbringes for højere ret (artikel 44).

Den hidtidige forordnings bestemmelse om fri proces for fordringshaveren i visse tilfælde er udgået som følge af afskaffelsen af eksekvaturproceduren.

Fuldbyrdelse sker efter de nationale regler i fuldbyrdelsesstaten, hvilket for Danmarks vedkommende vil sige reglerne i retsplejeloven om tvangsfuldbyrdelse. Det er således også overladt til medlemsstaterne at beslutte, om der skal være fri proces under behandlingen af en eventuel sag om afslag på fuldbyrdelse.

3.5. Officielt bekræftede dokumenter og retsforlig

Den omarbejdede forordnings kapitel IV (artikel 58-60) indeholder bestemmelser om officielt bekræftede dokumenter og retsforlig.

Som følge af afskaffelsen af eksekvaturproceduren anses officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, for at være eksigible i de andre medlemsstater uden krav om erklæring om eksigibilitet (artikel 58).

Den omarbejdede forordnings artikel 2, litra c, indeholder en definition på, hvad der skal forstås ved »officielt bekræftet dokument«. I overensstemmelse med den hidtidige

forståelse defineres et officielt bekræftet dokument som et dokument, der er udstedt eller registreret som et officielt bekræftet dokument i domsstaten, og hvor den officielle bekræftelse vedrører underskriftens og dokumentets indhold og er foretaget af en offentlig myndighed eller et andet organ, som er bemyndiget hertil.

Ligesom for retsafgørelser kan en person i henhold til den omarbejdede forordning anmode om, at fuldbyrdelsen af et officielt bekræftet dokument afslås. Fuldbyrdelse af sådanne dokumenter kan dog kun afslås, hvis fuldbyrdelsen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelseslandet. De øvrige nægtelsesgrunde i forordningen er efter deres indhold ikke relevante i forbindelse med disse dokumenter.

3.6. Øvrige spørgsmål

Den omarbejdede forordning indeholder i kapitel V (artikel 61-65) almindelige bestemmelser om bl.a., hvilken lovgivning der skal anvendes, når det skal afgøres, om en part kan anses for at have bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt.

Endvidere findes i kapitel VI (artikel 66) en overgangsbestemmelse, og kapitel VII (artikel 67-73) vedrører forholdet til andre retsakter. Reglerne svarer i store træk til den hidtidige forordnings regler.

Artikel 66 bestemmer, at forordningen kun finder anvendelse på retssager, som er anlagt, på officielt bekræftede dokumenter, som er udstedt eller registreret, og på retsforlig, som er godkendt eller indgået på eller efter den 10. januar 2015. Retssager mv., der er anlagt forud herfor, er fortsat omfattet af anvendelsesområdet for den hidtidige Bruxelles I-forordning.

Den omarbejdede forordning indeholder endelig i kapitel VIII (artikel 74-81) afsluttende bestemmelser.

Medlemsstaterne skal senest den 10. januar 2014 meddele Kommissionen oplysninger om de kompetente myndigheder vedrørende anmodninger om afslag på fuldbyrdelse og, om hvilke sprog der kan anvendes ved oversættelser. Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for offentligheden på passende vis, navnlig gennem det europæiske retlige netværk (artikel 75).

Det fremgår endvidere af artikel 77, at Kommissionen tillægges beføjelse til efter artikel 78 at vedtage delegerede retsakter vedrørende ændringer til bilag I og II til forordningen. Bilag I til forordningen indeholder en attest angående retsafgørelser på det civil- og

handelsretlige område og bilag II en attest angående officielt bekræftede dokumenter/retsforlig.

Herudover skal Kommissionen senest den 11. januar 2022 udarbejde en rapport om anvendelsen af den omarbejdede forordning, herunder en evaluering af det mulige behov for en yderligere udvidelse af kompetencereglerne til at omfatte sagsøgte, som ikke har bopæl på en medlemsstats område. Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag til ændring af forordningen (artikel 79).

Den hidtidige Bruxelles I-forordning ophæves i forbindelse med, at reglerne i den omarbejdede forordning bringes i anvendelse (artikel 80). Den omarbejdede forordning finder i den forbindelse efter artikel 81 anvendelse fra den 10. januar 2015 med undtagelse af artikel 75 og 76, der finder anvendelse fra den 10. januar 2014, jf. også beskrivelsen af artikel 66 ovenfor.

4. Lovforslagets udformning

4.1. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning

4.1.1. Som nævnt ovenfor under pkt. 3 indeholder den omarbejdede Bruxelles I-forordning i store træk en videreførelse af reglerne i den hidtidige Bruxelles I-forordning. Den væsentligste ændring af forordningen er afskaffelsen af eksekvaturproceduren, så en retsafgørelse truffet i én medlemsstat uden videre skal kunne fuldbyrdes i en anden medlemsstat.

Lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v. indeholder i § 9, stk. 1, en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser om gennemførelsen af lovens § 1. Herudover fremgår det af lovens § 9, stk. 2, at justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til Bruxelles I-forordningen.

Fremtidige ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til forordningen kan således på baggrund heraf som udgangspunkt tiltrædes og gennemføres administrativt.

Eksekvaturproceduren er allerede delvist afskaffet for så vidt angår anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om underholdspligt, jf. Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (underholdspligtsforordningen). Danmark har tilsluttet sig underholdspligtsforordningen bortset fra bestemmelserne om lovvalg og samarbejde med

centrale myndigheder, jf. bekendtgørelse nr. 69 af 29. januar 2009 om gennemførelse af underholdspligtforordningen, der er udstedt med hjemmel i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. § 9, stk. 1 og 2.

Den nu vedtagne afskaffelse af eksekvturproceduren og de øvrige ændringer i Bruxelles I-forordningen vil efter Justitsministeriets opfattelse tilsvarende kunne gennemføres administrativt i medfør af § 9, stk. 1 og 2, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

4.1.2. Bruxelles I-forordningen er imidlertid en af de civile EU-retsakter, der i stort omfang anvendes af domstolene og advokater i praksis.

Med det formål at skabe den klareste mulige retstilstand for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område for domstolene, advokater og andre praktikere finder Justitsministeriet det derfor mest hensigtsmæssigt at gennemføre den omarbejdede Bruxelles I-forordning i dansk ret ved en ændring af lov om Bruxelles I-forordningen m.v.

Lovforslaget har på den baggrund til formål at gennemføre den omarbejdede Bruxelles I-forordning i dansk ret på en sådan måde, at de centrale regler om det civile samarbejde fortsat fremgår udtrykkeligt af loven (frem for af en bekendtgørelse).

Den omarbejdede forordning foreslås nærmere gennemført her i landet ved at optage forordningens tekst i loven uændret, uden at der sker omskrivning af bestemmelserne i forordningen. På denne måde sikres det bedst, at det vil være de samme regler, der gælder i forholdet mellem Danmark og de øvrige EU-medlemsstater som mellem de øvrige EU-medlemsstater indbyrdes. Samme fremgangsmåde ses fulgt ved gennemførelsen af den hidtidige Bruxelles I-forordning.

På den baggrund foreslås det, at der i § 1 i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. indsættes en henvisning til den omarbejdede forordning. Forordningen foreslås samtidig medtaget som et nyt bilag 2 til loven.

Endvidere foreslås det, at henvisningen i lovens § 1 til den hidtidige Bruxelles I-forordnings gennemførelsesforanstaltninger i bilag 3 og 4 udgår, da bilagene vil blive erstattet af nye bilag tilknyttet den omarbejdede forordning.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 og 13-15, og bemærkningerne hertil.

4.1.3. Kapitel 2 (§§ 2-8) i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. indeholder de supplerende regler, som er nødvendige for at kunne anvende den hidtidige forordnings bestemmelser i Danmark. Der er særligt fastsat regler om den eksekvaturprocedure, som nu afskaffes med den omarbejdede forordning. Det er derfor nødvendigt at foretage enkelte ændringer af lovens bestemmelser med henblik på, at den omarbejdede Bruxelles I-forordning kan finde anvendelse her i landet.

Det foreslås derfor, at lovens §§ 2 og 3 fremover skal finde anvendelse på anmodninger om fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser (frem for – som hidtil – anmodninger om eksigibilitet), jf. forslaget til § 2, stk. 1 og 2, samt på anmodninger om afslag på fuldbyrdelse af en retsafgørelse, jf. forslaget til § 2, stk. 3 og 4, og forslaget til § 3. Tilsvarende ændring foreslås i forhold til lovens § 8, nr. 1 om anerkendelse og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter mv.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 3-5 og 7-8, og bemærkningerne hertil.

4.1.4. Lovens § 4, stk. 1, der fastslår princippet om, at en udenlandsk retsafgørelse, der er erklæret eksigibel, kan fuldbyrdes her i landet på samme måde som danske retsafgørelser, foreslås ophævet, idet der efter afskaffelsen af den særlige eksekvaturprocedure ikke længere vil blive gennemført en særskilt procedure om erklæring om eksigibilitet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

4.1.5. Afskaffelsen af eksekvaturproceduren medfører endvidere, at der ikke længere er grundlag for at videreføre den gældende bestemmelse i lovens § 4, stk. 2, 1. og 2. pkt., om adgangen til at foretage udlæg mv., uanset om kærefristen for afgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet, eller en eventuel kære ikke er afgjort.

På baggrund af afskaffelsen af eksekvaturproceduren videreføres artikel 47, stk. 3, i den hidtidige forordning således ikke, hvorefter sikrende retsmidler er det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, så længe fristen for appel af afgørelsen i første instans om eksigibilitet ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i appelsagen i første led.

Fogedretten vil således fremover som udgangspunkt kunne foretage de fuldbyrdelseskridt, som er til rådighed efter retsplejelovens almindelige regler med de begrænsninger, der følger heraf.

Der kan i den forbindelse navnlig henvises til retsplejelovens § 502, stk. 1, hvorefter fogedretten kan udsætte fogedforretningen, hvis 1) den dom, som søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb, 2) et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller 3) der foreligger andre særlige grunde. Efter § 502, stk. 2, kan fogedretten – hvis det af hensyn til fordringshaverens fyldestgørelse findes betænkeligt at udsætte forretningen – i stedet betinge udlæg af, at fordringshaveren stiller sikkerhed, eller bestemme, at der ikke skal kunne iværksættes tvangsauktion over udlagte aktiver, før en bestemt afgørelse er truffet, eller en frist er udløbet.

Samtidig følger det nu af artikel 44 i forordningen, at den ret, som anmodningen om afslag på fuldbyrdelse er rettet til, efter anmodning kan begrænse fuldbyrdelsesproceduren til sikrende retsmidler eller gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed. Retten kan endvidere helt eller delvist udsætte fuldbyrdelsesproceduren.

Justitsministeriet har på den baggrund nærmere overvejet, om loven fortsat bør indeholde en særskilt regulering af, hvilke fuldbyrdelsesskridt fogedretten skal kunne foretage som led i anerkendelse og fuldbyrdelse efter den omarbejdede Bruxelles I-forordning, hvis den person, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, har rejst indsigelser mod fuldbyrdelsen, og hvor fristen for kære af en kendelse herom endnu ikke er udløbet, eller en indgivet kære endnu ikke er afgjort.

Da afskaffelsen af eksekvaturproceduren indebærer, at en retsafgørelse truffet af en anden medlemsstat som udgangspunkt uden videre vil kunne fuldbyrdes i en anden medlemsstat, og da fuldbyrdelsen af retsafgørelser omfattet af forordningen med enkelte undtagelser er overladt til medlemsstaternes nationale regler, er det imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at fogedretten som udgangspunkt skal kunne foretage de fuldbyrdelsesskridt, som er til rådighed efter retsplejelovens almindelige regler med de begrænsninger, der følger heraf.

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke, at der er behov for at opretholde særskilte bestemmelser svarende til § 4, stk. 2, 1. og 2. pkt., i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. Bestemmelserne foreslås derfor ophævet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

4.1.6. Afskaffelsen af eksekvaturproceduren medfører herudover, at der ikke længere er grundlag for at videreføre den gældende bestemmelse i lovens § 4, stk. 2, 3. pkt., hvor-

efter et udlægs plads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv tidligst regnes fra tidspunktet for afgørelsen om eksigibilitet. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Da afskaffelsen af eksekvaturproceduren indebærer, at en retsafgørelse truffet af en anden medlemsstat som udgangspunkt uden videre vil kunne fuldbyrdes i en anden medlemsstat, og da fogedretten derfor som udgangspunkt vil kunne skride til fuldbyrdelse allerede ved indgivelsen af anmodningen herom, bør et udlægs plads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv efter Justitsministeriets opfattelse herefter – i overensstemmelse med retsplejelovens § 526 – regnes fra tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om fuldbyrdelse af en retsafgørelse mv. i medfør af den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

4.1.7. Efter lovens § 8, nr. 2, finder bestemmelserne i lovens kapitel 2 tilsvarende anvendelse på anmodninger om, at en retsafgørelse skal anerkendes efter artikel 33, stk. 2, i den hidtidige Bruxelles I-forordning. Det fremgår nu af den omarbejdede Bruxelles I-forordning, at der efter artikel 36, stk. 2, kan indgives anmodning om at få fastslået, at der ikke findes grunde til at afslå anerkendelse af retsafgørelsen, jf. ovenfor under pkt. 3.4.

Det foreslås på den baggrund, at lovens § 8, nr. 2, ændres i overensstemmelse hermed, så det kommer til at fremgå, at reglerne i lovens kapitel 2 (med de foreslåede ændringer, jf. ovenfor), finder tilsvarende anvendelse på anmodninger om at få fastslået, at der ikke findes grunde til at afslå anerkendelse af retsafgørelsen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

4.2. Lugano-konventionen

4.2.1. Det følger af bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009, at konvention af 30. oktober 2007 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Lugano-konventionen), og at loven om Bruxelles I-forordningen m.v. finder anvendelse på sager, der er omfattet af Lugano-konventionen, jf. nærmere pkt. 2.6 ovenfor.

De foreslåede ændringer af lov om Bruxelles I-forordningen m.v., jf. ovenfor under pkt. 4.1, vil nødvendiggøre en tilpasning af bestemmelserne om Lugano-konventionen. Med de foreslåede ændringer af loven afskaffes således navnlig eksekvaturproceduren, og

loven vil herefter ikke længere efter sit indhold kunne finde anvendelse på sager, der er omfattet af Lugano-konventionen, hvor eksekvaturproceduren fortsat skal gælde, jf. nærmere pkt. 2.6 ovenfor.

Justitsministeriet finder, at de nødvendige tilpasninger af bestemmelserne om Lugano-konventionen mest hensigtsmæssigt sker ved, at konventionen inkorporeres direkte i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. (frem for – som hidtil – via en bekendtgørelse). Dette vil således også i forhold til sager omfattet af Lugano-konventionen skabe den klareste mulige retstilstand.

På den baggrund foreslås det, at der i § 1 i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. indsættes en henvisning til Lugano-konventionen. Konventionen foreslås samtidig medtaget som et nyt bilag 3 til loven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 og 14, og bemærkningerne hertil.

4.2.2. Med de foreslåede ændringer af lov om Bruxelles I-forordningen m.v., jf. ovenfor under pkt. 4.1, vil lovens kapitel 2 ikke længere kunne finde anvendelse på sager, der er omfattet af Lugano-konventionen. Det foreslås på den baggrund, at der i loven indsættes et nyt kapitel 2 a (§§ 8 a – 8 g), der indholdsmæssigt svarer til de gældende bestemmelser i lovens kapitel 2.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

4.2.3. Som nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 2.5 indeholder lov om Bruxelles I-forordningen m.v. i § 9 en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser om gennemførelsen af § 1 samt til at bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til Bruxelles I-forordningen. I den forbindelse vil proceduren i parallelaftalens artikel 3 og 4 finde anvendelse. Endvidere indeholder bestemmelsen som anført en bemyndigelse til, at justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers tilknytning til reglerne i Bruxelles I-forordningen eller bestemmelser, der i det væsentlige svarer hertil.

4.2.4 Med bestemmelsen i retsafgiftslovens § 20, nr. 9, gennemføres artikel 52 i den hidtidige Bruxelles I-forordning, hvorefter der ikke må opkræves skat, afgift eller gebyr beregnet i forhold til sagens værdi for behandlingen af eksekvaturanmodninger. Bestemmelsen i artikel 52 er imidlertid udgået som konsekvens af, at den særlige eksekvaturprocedure afskaffes med den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Lugano-konventionen indeholder derimod i artikel 52 en bestemmelse, som i meget vidt omfang svarer til artikel 52 i den hidtidige Bruxelles I-forordning.

På den baggrund foreslås det, at henvisningen til Bruxelles I-forordningen m.v. i retsafgiftslovens § 20, nr. 9, ændres til Lugano-konventionen.

Der skal som hidtil betales retsafgift efter retsafgiftslovens kapitel 3 om afgifter for foged- og auktionsforretninger for anmodninger om selve fuldbyrdelsen både i forhold til fuldbyrdelse efter den omarbejdede Bruxelles I-forordning som efter Lugano-konventionen.

4.3. Fremtidige ændringer og gennemførelsesforanstaltninger mv.

4.3.1. Som en konsekvens af forslaget om at indarbejde Lugano-konventionen direkte i loven foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelserne i lovens § 9 kommer til at gælde tilsvarende i forhold til Lugano-konventionen.

Den foreslåede ændring af § 9 vil indebære, at det fremover kommer til at fremgå udtrykkeligt af loven, at justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder tilsvarende anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til (Bruxelles I-forordningen og) Lugano-konventionen, således at disse også gælder her i landet. Fra dansk side vil man således som udgangspunkt administrativt kunne tiltræde og gennemføre kommende ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til konventionen.

Den foreslåede ændring vil endvidere indebære, at justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder tilsvarende anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers (dvs. ikke EU-medlemsstaters) tilknytning til reglerne i (Bruxelles I-forordningen og) Lugano-konventionen eller bestemmelser, der i det væsentlige svarer hertil.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 10 og 11, og bemærkningerne hertil.

4.3.2. Fremtidige ændringer af Lugano-konventionen og gennemførelsesbestemmelserne hertil vil antagelig typisk være justeringer af mere teknisk karakter bl.a. i lyset af de praktiske erfaringer med konventionens anvendelse, ligesom der f.eks. kan blive tale om gennemførelsesforanstaltninger om tilpasninger af standardformularerne i bilagene til konventionen.

Det er en nærliggende mulighed, at der i de kommende år indledes forhandlinger mellem de kontraherende parter i Lugano-konventionen – hvis regler i dag i det væsentlige svarer til reglerne i den hidtidige Bruxelles I-forordning, jf. pkt. 2.6 ovenfor – om en modernisering af denne konvention, således at reglerne i det væsentlige kommer til at svare til reglerne efter den omarbejdede Bruxelles I-forordning. Det må i den forbindelse på det foreliggende grundlag forventes, at der alene vil blive tale om enkelte justeringer og supplerende bestemmelser i forhold til det, der gælder efter den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

En eventuel kommende dansk tilslutning til en sådan ændring af Lugano-konventionen med henblik på at skabe fornyet parallelitet mellem konventionen og EU-reglerne (den omarbejdede Bruxelles I-forordning) forudsættes derfor som udgangspunkt at kunne gennemføres med hjemmel i den foreslåede ændrede § 9. Hvis der måtte blive tale om ændringer af en sådan karakter, at Danmark ved en tiltrædelse må anses at blive undergivet forpligtelser af større betydning, kræves Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19.

For så vidt angår den foreslåede bemyndigelse til at bestemme, at Lugano-konventionen skal finde anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers tilknytning til reglerne i Lugano-konventionen, bemærkes det, at der ikke ses at være et forestående behov for at anvende denne bemyndigelse, men at det dog ikke kan udelukkes, at der på sigt f.eks. vil kunne opstå behov for at indgå en konvention med et eller flere tredjelande om forhold, der svarer til de bestemmelser, der finder anvendelse efter Lugano-konventionen.

4.3.3. Som en yderligere konsekvens af forslaget om at indarbejde Lugano-konventionen direkte i loven foreslås det, at justitsministeren bemyndiges til at bestemme, hvilke lande Lugano-konventionen skal finde anvendelse for.

Det bemærkes, at bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009 om anvendelse af lov om Bruxelles I-forordningen m.v. på Lugano-konventionen, bekendtgørelse nr. 1436 af 11. december 2010 om Schweiz' tiltrædelse af Lugano-konventionen og bekendtgørelse nr. 263 af 22. marts 2011 om Islands tiltrædelse af konventionen, der er udstedt i medfør af § 9, stk. 1 og 3, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v., forbliver i kraft, indtil de måtte blive ophævet eller erstattet af nye regler udstedt i medfør af lovens § 9, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 10-12.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

4.3.4. Med hjemmel i § 9, stk. 2, i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. har Danmark gennemført Rådets forordning nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdsplicht (underholdsplichtforordningen) i dansk ret, jf. bekendtgørelse nr. 69 af 29. januar 2009 og pkt. 2.7 ovenfor. Nærværende lovforslag ændrer ikke herved.

Efter ressortomlægningen i forbindelse med regeringsdannelsen i oktober 2011 hører sager om underholdsplicht under social- og integrationsministeren. Som en konsekvens heraf foreslås det at tilpasse bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 9, således at bestemmelsen afspejler ressortomlægningen.

Det foreslås nærmere, at social- og integrationsministeren efter forhandlinger med justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på underholdsplichtforordningen og på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger hertil. Social- og integrationsministeren kan endvidere efter forhandlinger med justitsministeren bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers tilknytning til reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser efter underholdsplichtforordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes umiddelbart ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

8. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) i dansk ret.

10. Hørte myndigheder mv.

Lovforslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre og Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Danmarks Jurist- og Økonomforbund, Dansk Journalistforbund, Danske Advokater, Danske Mediers Forum, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri (DI), Dansk Inkassobranche, Dansk Retspolitisk Forening, Danske Speditører, De Danske Patentagenters Forening, Det Danske Voldgiftsinstitut, Fagligt Fælles Forbund 3F, Finansrådet, FOA – Fag og Arbejde, Forbrugerrådet, Forenede Danske Motorejere (FDM), Foreningen af Statsforvaltningsdirektører, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Domstolenes Tjenestemandsförening, HK/Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, KL, Københavns Retshjælp, Københavns Universitet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Liberale Erhvervs Råd, Procesbevillingsnævnet, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Restaurationsbranchens Forbund, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Sammenslutningen af Danske Pantebrevshandlere, Syddansk Universitet, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Aalborg Universitet, Aarhus Retshjælp og Aarhus Universitet.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser		

kvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuld-byrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) i dansk ret.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(lov om Bruxelles I-forordningen m.v.)

Til nr. 1 (§ 1)

Det foreslås, at der i lovens § 1 indføres en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning). Med forslaget gennemføres den omarbejdede Bruxelles I-forordning i dansk ret på en sådan måde, at de centrale regler om dette civilretlige samarbejde fortsat fremgår udtrykkeligt af loven.

Endvidere foreslås det, at der i lovens § 1 indføres en henvisning til konvention af 30. oktober 2007 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Lugano-konventionen). Med forslaget vil konventionen fremover være inkorporeret direkte i loven frem for – som hidtil – via en bekendtgørelse udstedt med hjemmel i lovens § 9, stk. 1 og 3.

Bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009 om anvendelse af lov om Bruxelles I-forordningen m.v. på Lugano-konventionen, bekendtgørelse nr. 1436 af 11. december 2010 om Schweiz' tiltrædelse af Lugano-konventionen og bekendtgørelse nr. 263 af 22. marts 2011 om Islands tiltrædelse af konventionen, der er udstedt i medfør af § 9, stk. 1 og 3, forbliver i kraft, indtil bekendtgørelserne ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af lovens § 9, som bl.a. affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 12.

På tidspunktet for ikrafttrædelse af lov om Bruxelles I-forordningen m.v. havde Kommissionen vedtaget to gennemførelsesforordninger med henblik på ændring af bilag I-IV til forordningen. Bilagene er tilknyttet forordningen som bilag og er herved på baggrund af lovens § 1 gennemført i dansk ret, jf. bilag 3 og 4 til loven.

Endvidere har Kommissionen siden lov om Bruxelles I-forordningens ikrafttrædelse vedtaget yderligere gennemførelsesforordninger vedrørende ændringer til bilagene knyttet til Bruxelles I-forordningen. Bilag V og VI til den hidtidige Bruxelles I-forordning vil blive erstattet af de nye bilag I og II, som er tilknyttet den omarbejdede forordning. Dette vil ske, når bestemmelserne i den omarbejdede forordning bringes i anvendelse, jf. artikel 81. Bilag I-IV til den hidtidige forordning vil blive erstattet af de oplysninger,

som medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om i medfør af den omarbejdede forordnings artikel 75-76.

Det foreslås på den baggrund, at henvisningen til gennemførelsesforanstaltningerne, jf. bilag 3 og 4 til loven, udgår af § 1. Bilag 4 foreslås endvidere ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, mens bilag 3 foreslås erstattet af nyt bilag indeholdende Lugano-konventionen, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (Overskriften til kapitel 2)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget til ændring af lovens § 1 (lovforslagets § 1, nr. 1), om inkorporering af henholdsvis den omarbejdede Bruxelles I-forordning og Lugano-konventionen direkte i loven. Det foreslås således, at kapitel 2 fremover vil finde anvendelse på sager omfattet af Bruxelles I-forordningen. For så vidt angår sager omfattet af Lugano-konventionen vil der derimod gælde et nyt kapital 2 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1 og 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 2, stk. 1)

Det foreslås, at lovens § 2, stk. 1, fremover skal finde anvendelse på anmodninger om fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser frem for – som hidtil – anmodninger om eksigibilitet.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at den særlige procedure om eksigibilitet (eksekvaturproceduren) afskaffes med den omarbejdede Bruxelles I-forordning. Der er derfor ikke længere behov for at fastsætte en særlig fremgangsmåde ved anmodninger om, at en udenlandsk retsafgørelse omfattet af Bruxelles I-forordningen erklæres eksigibel i Danmark forud for fuldbyrdelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 2, stk. 2 og 3)

Den gældende bestemmelse i lovens § 2, stk. 2, fastslår, at der samtidig med en anmodning efter stk. 1 (om eksigibilitet) kan anmodes om fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse omfattet af Bruxelles I-forordningen efter retsplejelovens regler.

Med den omarbejdede Bruxelles I-forordning afskaffes imidlertid den særlige procedure om eksigibilitet (eksekvaturproceduren) som betingelse for fuldbyrdelse. Der er derfor ikke længere behov for at fastsætte, at der på samme tid kan anmodes om såvel eksigibilitet som fuldbyrdelse.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* videreføres i øvrigt den gældende bestemmelse i § 2, stk. 2, hvorefter fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse sker efter retsplejelovens regler med de ændringer, der følger af loven.

En anmodning om fuldbyrdelse efter ordningen i den omarbejdede Bruxelles I-forordning vil skulle opfylde de almindelige regler i retsplejelovens § 488 om indgivelse af begæringer til fogedretten.

Det kan ikke kræves, at rekvirenten (den anmodende part) har en postadresse i Danmark (artikel 41, stk. 3).

Efter forordningens artikel 42 skal rekvirenten for fogedretten fremlægge 1) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed, og 2) en attest fra retten i domsstaten, som bekræfter, at retsafgørelsen er eksigibel.

Attesten skal herudover enten indeholde 3) et uddrag af retsafgørelsen og alt efter omstændighederne de relevante oplysninger om, hvilke sagsomkostninger der kan tilbage-søges, og oplysninger om beregning af rente, eller – hvis rekvirentens anmodning om fuldbyrdelse angår anvendelsen af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler (udlæg mv.) – 4) en bekræftelse på, at retten i domsstaten har kompetence med hensyn til sagens realitet og 5) bevis for forkyndelsen af retsafgørelsen, hvis der blev truffet afgørelse om retsmidlet (udlæg mv.), uden at sagsøgte (skyldneren) forinden var blevet indkaldt.

Af attesten, der er vedhæftet forordningen som bilag I, fremgår bl.a., at afgørelsen er eksigibel i domsstaten, og oplysning om, hvornår det indledende processkrift er forkyndt, hvis skyldneren er udeblevet.

Forordningen indeholder ikke regler om, hvilke krav der konkret skal stilles til godtgørelse af afgørelsens ægthed, men en genpart, der f.eks. er bekræftet af den udstedende ret må i almindelighed anses for at være tilstrækkelig dokumentation.

Retten kan om nødvendigt kræve en oversættelse af attesten, jf. artikel 42, stk. 3. Fogedretten kan derimod kun kræve en oversættelse af retsafgørelsen, hvis retten ikke kan fortsætte behandlingen af sagen uden en sådan oversættelse. Retten kan ikke kræve, at dokumenterne er legaliseret, jf. artikel 61.

Fogedretten skal som udgangspunkt foranledige, at attesten forkyndes for skyldneren, inden den første fuldbyrdelsesforanstaltning, jf. nærmere forordningens artikel 43, stk. 1. Det overlades til medlemsstaternes lovgivning at afgøre, hvordan forkyndelsen af attesten nærmere skal foretages. Det må i den forbindelse anses for tilstrækkeligt, at attesten forkyndes for den pågældende i forbindelse med indkaldelsen til den fogedforretning, hvor den første fuldbyrdelsesforanstaltning skal ske.

Efter artikel 43, stk. 2, kan skyldneren for at bestride fuldbyrdelsen af retsafgørelsen, anmode om en oversættelse af afgørelsen til et sprog, som den pågældende forstår, eller det officielle sprog i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl. Denne mulighed har skyldneren kun, hvis den pågældende har bopæl i en anden medlemsstat end domsstaten. I så fald er foreløbige, herunder sikrende retsmidler, den eneste fuldbyrdelsesforanstaltning, der må anvendes, indtil den pågældende, modtager oversættelsen.

Det fremgår ikke af forordningen, hvem der i givet fald skal fremskaffe oversættelsen og dække omkostningerne herfor. Det må imidlertid antages, at fogedretten vil kunne pålægge den part, der har anmodet om fuldbyrdelse af retsafgørelsen, at fremskaffe den fornødne oversættelse. Fogedretten vil kunne træffe bestemmelse om, hvordan omkostningerne forbundet med gennemførelsen af kravet, herunder omkostninger til oversættelse, skal fordeles, når sagen afsluttes.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* foreslås det, at skyldnerens adgang efter forordningens artikel 46 til at anmode om, at fuldbyrdelse af en retsafgørelse afslås, kommer til at fremgå udtrykkeligt af loven.

Det følger af artikel 46, at fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter anmodning fra den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan afslås, når det konstateres, at der foreligger en eller flere af de grunde, som er nævnt i artikel 45. Det drejer sig om, at 1) dommen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper (*ordre public*), 2) at stævningen mv. i udeblivelsesdomme ikke er forkyndt for domfældte, 3) at forordningens kompetenceregler om forsikrings- og forbrugersager, samt sager om individuelle arbejdsaftaler er tilsidesat, eller 4) at retsafgørelsen strider mod forordningens regler om enekompetence.

Fogedretten kan således efter anmodning fra den part mod hvem, der anmodes om fuldbyrdelse, afslå at fuldbyrde en retsafgørelse bl.a. under henvisning til, at retsafgørelsen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper (*ordre public*). Til forskel herfra kan fogedretten under den gældende eksekvaturprocedure i henhold til den hidtidige Bruxelles I-forordning alene foretage en formel prøvelse af retsafgørelsens ægthed samt af, om der er vedlagt den relevante attest om eksigibilitet i domsstaten. Indsigelser om bl.a. ordre public kan således under den hidtidige Bruxelles I-forordnings eksekvaturprocedure først prøves af landsretten i forbindelse med en eventuel kærebehandling.

Fogedretten kan heller ikke efter den omarbejdede forordning prøve sagens realitet (dvs. om afgørelsen materielt er rigtig). Fogedretten må dog kunne prøve, f.eks. om anmodningen er omfattet af forordningens anvendelsesområde, og om anerkendelse og fuldbyrdelse skal nægtes under henvisning til lovens § 5 (som ikke foreslås ændret) om visse borgerlige krav i straffesager.

Forordningen indeholder kun enkelte regler om proceduren i forbindelse med anmodninger om at afslå fuldbyrdelsen af en retsafgørelse.

Det følger således bl.a. af artikel 47, at en anmodning om, at fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse skal afslås, som udgangspunkt skal vedlægges en kopi af den retsafgørelse, der anmodes om afslag på fuldbyrdelse af, og om nødvendigt en oversættelse heraf.

Det fremgår ikke af forordningen, hvornår indsigelse mod fuldbyrdelse af retsafgørelsen skal rejses, men da der ved afskaffelsen af eksekvaturproceduren ikke længere stilles krav om, at der forud for fuldbyrdelse af retsafgørelsen, træffes afgørelse om eksigibilitet, vil indsigelsen som udgangspunkt skulle rejses i forbindelse med fremsættelse af anmodningen om fuldbyrdelse.

Hvis der ikke rejses indsigelse mod fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, iværksættes fuldbyrdelsen af retsafgørelsen af fogedretten i overensstemmelse med retsplejelovens almindelige regler herom, jf. ovenfor om den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 2.

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 4 træffes fogedrettens afgørelse om, hvorvidt fuldbyrdelse af en retsafgørelse skal afslås, ved kendelse.

Fogedretten træffer straks afgørelse om anmodningen om at afslå fuldbyrdelse, jf. forordningens artikel 48. Det er overladt til lovgivningen i medlemsstaterne at bestemme, hvorvidt en afgørelse om at afslå fuldbyrdelse, skal forkyndes for den forpligtede. Kendelser, der afsiges uden parternes tilstedeværelse, vil i overensstemmelse med fogedretternes almindelige praksis blive forkyndt for den pågældende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 1)

Med den foreslåede bestemmelse videreføres den gældende bestemmelse i lovens § 3, stk. 1, hvorefter fogedrettens afgørelse om eksigibilitet kan kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37 med de ændringer, der følger af loven. Som følge af at den særlige procedure om eksigibilitet (eksekvaturproceduren) afskaffes med den omarbejdede Bruxelles I-forordning, foreslås det imidlertid, at bestemmelsen fremover skal angå fogedrettens afgørelse om, hvorvidt fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse skal afslås (frem for – som hidtil – fogedrettens afgørelse om eksigibilitet).

Det følger af retsplejelovens § 586, stk. 1, at kærefristen er 4 uger efter den afgørelse, som kæres. Retten kan dog undtagelsesvist tillade kære i indtil 1 år efter afgørelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 4)

Efter den gældende bestemmelse i lovens § 4, stk. 1, kan en retsafgørelse, der er erklæret eksigibel, med de ændringer, der følger af loven, fuldbyrdes efter de regler, der gælder for fuldbyrdelse af danske afgørelser. Efter stk. 2 kan der i tiden, indtil fristen for kære af afgørelsen om eksigibilitet er udløbet, eller indtil en eventuel kære er afgjort, uanset fristen i retsplejelovens § 480 foretages udlæg eller andre fuldbyrdelseskridt. Der kan dog ikke foretages tvangsauktion over udlagt gods eller i øvrigt foretages skridt, der går videre end til at sikre tilstedeværelsen af gods, hvori fuldbyrdelse kan ske. Et udlægs plads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv, jf. retsplejelovens § 526, regnes tidligst fra tidspunktet for afgørelsen om, at den udenlandske retsafgørelse er eksigibel.

Med afskaffelsen af eksekvaturproceduren vil en retsafgørelse truffet af en anden medlemsstat fremover som udgangspunkt uden videre kunne fuldbyrdes i en anden medlemsstat. Der vil således ikke længere blive gennemført en særskilt procedure om erklæ-

ring om eksigibilitet. Fogedretten vil endvidere fremover som udgangspunkt kunne foretage de fuldbyrdelseskridt, som er til rådighed efter retsplejelovens almindelige regler med de begrænsninger, der følger heraf.

Bestemmelsen i § 4 foreslås på den baggrund ophævet.

Fogedretten vil i medfør af retsplejelovens § 502, stk. 1, kunne udsætte fogedforretningen, hvis 1) den dom, som søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb, 2) et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller 3) der foreligger andre særlige grunde. Efter § 502, stk. 2, vil fogedretten – hvis det af hensyn til fordringshaverens fyldestgørelse findes betænkeligt at udsætte forretningen – i stedet kunne betinge udlæg af, at fordringshaveren stiller sikkerhed, eller bestemme, at der ikke skal kunne iværksættes tvangsauktion over udlagte aktiver, før en bestemt afgørelse er truffet, eller en frist er udløbet.

Da fogedretten med afskaffelsen af eksekvaturproceduren som udgangspunkt vil kunne skride til fuldbyrdelse allerede ved indgivelsen af anmodningen herom, bør et udlægsplads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv i overensstemmelse med retsplejelovens § 526 regnes fra tidspunktet for indgivelsen af udlægsbegæringen, uanset om der er rejst indsigelse mod fuldbyrdelse af retsafgørelsen, og fristen for kære endnu ikke er udløbet, eller kæresagen endnu ikke er afgjort.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.5-4.1.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 8, nr. 1)

Med den foreslåede bestemmelse videreføres den gældende bestemmelse i lovens § 8, nr. 1, hvorefter reglerne i kapitel 2 om erklæring om eksigibilitet i forhold til retsafgørelser finder tilsvarende anvendelse i forhold til officielt bekræftede dokumenter og retsforlig (henholdsvis artikel 57 og 58 i den hidtidige Bruxelles I-forordning).

Som følge af at den særlige procedure om eksigibilitet (eksekvaturproceduren) afskaffes med den omarbejdede Bruxelles I-forordning også i forhold til officielt bekræftede dokumenter og retsforlig, foreslås det imidlertid, at bestemmelsen fremover skal angå anmodninger om afslag på fuldbyrdelse (frem for – som hidtil – anmodninger om eksigibilitet) af officielt bekræftede dokumenter og retsforlig (nu henholdsvis artikel 58 og 59).

Efter den omarbejdede Bruxelles I-forordnings artikel 58 er officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, eksigible i en anden medlemsstat uden krav om erklæring om eksigibilitet. Ligesom for retsafgørelser er eksekvaturproceduren således afskaffet for officielt bekræftede dokumenter, der kan fuldbyrdes uden videre.

Herudover fremgår det af artikel 58, at fuldbyrdelse af et officielt bekræftet dokument kun kan afslås, hvis fuldbyrdelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. De øvrige nægtelsesgrunde i forordningen er efter deres indhold ikke relevante i relation til officielt bekræftede dokumenter og retsforlig. Såvel fogedretten som senere instanser må dog kunne prøve, f.eks. om anmodningen er omfattet af forordningens anvendelsesområde.

Ved »officielt bekræftede dokumenter« forstår dokumenter, der er udstedt eller registreret som et officielt bekræftet dokument i domsstaten, og hvor den officielle bekræftelse vedrører underskriften og dokumentets indhold, og er foretaget af en offentlig myndighed eller et andet organ, som er bemyndiget hertil, jf. artikel 2, litra c, i den omarbejdede forordning. Officielt bekræftede dokumenter er ikke et almindeligt kendt begreb i dansk ret, men kan f.eks. være private retsakter, der er givet en fuldbyrdelsespåtegning af en notar.

Det fremgår endvidere af den omarbejdede Bruxelles I-forordnings artikel 59, at retsforlig, som er eksigible i oprindelseslandet, kan fuldbyrdes på samme betingelser som officielt bekræftede dokumenter.

En anmodning om fuldbyrdelse af et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig skal vedlægges en attest fra oprindelsesstaten ved brug af bilag II til forordningen, hvoraf bl.a. skal fremgå et sammendrag af eksigible forpligtelse, jf. forordningens artikel 60.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 8, nr. 2)

Med den foreslåede bestemmelse videreføres den gældende bestemmelse i lovens § 8, nr. 2, hvorefter reglerne i kapitel 2 finder tilsvarende anvendelse på anmodninger, der tager sigte på at få fastslået, at der ikke foreligger grunde til at afslå anerkendelse af en udenlandsk retsafgørelse, jf. herved artikel 36, stk. 2, i den omarbejdede Bruxelles I-forordning (artikel 33, stk. 2, i den hidtidige forordning).

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (Kapitel 2 a)

Det foreslås at indsætte et nyt kapitel 2 a om anerkendelse og fuldbyrdelse efter Lugano-konventionen. Kapitlet indeholder bestemmelser, der i alt væsentligt svarer til de gældende regler i lov om Bruxelles I-forordningen m.v. kapitel 2.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, om at inkorporere Lugano-konventionen i dansk ret direkte i loven i stedet for som hidtil administrativt. Der tilsigtes således ingen ændring af reglerne for, hvordan anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser efter Lugano-konventionen skal behandles.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8 a

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i lovens § 2 og supplerer reglerne i Lugano-konventionens artikel 33-42 om eksekvaturproceduren, dvs. fremgangsmåden ved anmodninger om, at en udenlandsk afgørelse erklæres eksigibel i Danmark.

Forslaget tilsigter således ikke en ændring af fremgangsmåden ved anmodninger om, at en udenlandsk afgørelse omfattet af Lugano-konventionen erklæres eksigibel i Danmark.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8 b

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i lovens § 3 og supplerer reglerne i Lugano-konventionens artikel 43-46 om appel af en eksekvaturafgørelse.

Forslaget tilsigter således ikke en ændring af, i hvilket omfang og inden for hvilke frister afgørelsen om, hvorvidt anmodningen om eksigibilitet, kan imødekommes, kan appelleres i forhold til en retsafgørelse omfattet af Lugano-konventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8 c

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i lovens § 4 og indeholder supplerende regler om fuldbyrdelse.

Lugano-konventionen regulerer som udgangspunkt ikke selve tvangsfuldbyrdelsen, men kun den forudgående eksekvaturprocedure, hvor den udenlandske retsafgørelse erklæres eksigibel. Konventionen indeholder dog enkelte bestemmelser, som har betydning for tvangsfuldbyrdelsen. Det fremgår således af konventionens artikel 47, stk. 3, at så længe fristen for appel af afgørelsen i første instans om eksigibilitet ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i appelsagen i første led, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse.

Forslaget tilsigter ikke en ændring af fremgangsmåden ved anmodninger om tvangsfuldbyrdelse af en retsafgørelse omfattet af Lugano-konventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8 d

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i lovens § 5 og fastslår, hvornår anerkendelse og fuldbyrdelse skal afslås. Der henvises i den forbindelse også til konventionens artikel 61.

Forslaget tilsigter ikke en ændring af fremgangsmåden ved anmodninger om anerkendelse og tvangsfuldbyrdelse af en retsafgørelse omfattet af Lugano-konventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8 e

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i lovens § 6 og fastslår bl.a., at der ikke her i landet kan fastsættes eller fuldbyrdes forvandlingsstraf for en udenlandsk tvangsbøde. Der henvises i den forbindelse også til konventionens artikel 49.

Forslaget tilsigter ikke en ændring af forbuddet mod at fuldbyrde forvandlingsstraf for en udenlandsk tvangsbøde indeholdt i en retsafgørelse omfattet af Lugano-konventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8 f

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i lovens § 7 om fri proces og fritagelse for gebyrer og omkostninger. Der henvises i den forbindelse også til konventionens artikel 50.

Forslaget tilsigter ikke en ændring af denne adgang til fri proces og fritagelse for gebyrer og omkostninger i forbindelse med fuldbyrdelse af en retsafgørelse omfattet af Lugano-konventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8 g

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i lovens § 8.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 9, stk. 2)

Som en konsekvens af forslaget om at indarbejde Lugano-konventionen direkte i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 9, stk. 2, kommer til at gælde tilsvarende i forhold til Lugano-konventionen.

Den foreslåede ændring vil indebære, at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af loven, at justitsministeren fremover – ligesom hvad der i dag gælder i forhold til Bruxelles I-forordningen – kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder tilsvarende anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til Lugano-konventionen, således at disse også gælder her i landet. Fra dansk side vil man således som udgangspunkt administrativt kunne tiltræde og gennemføre kommende ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til konventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.3.1-4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 9, stk. 3)

Som en konsekvens af forslaget om at indarbejde Lugano-konventionen direkte i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 9, stk. 3, kommer til at gælde tilsvarende i forhold til Lugano-konventionen.

Den foreslåede ændring vil indebære, at justitsministeren fremover – ligesom hvad der i dag gælder i forhold til Bruxelles I-forordningen – kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder tilsvarende anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers (dvs. ikke EU-medlemsstater) tilknytning til reglerne i Lugano-konventionen eller bestemmelser, der i det væsentlige svarer hertil.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.3.1-4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 9, stk. 4-6)

Som en konsekvens af forslaget om at indarbejde Lugano-konventionen direkte i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, bemyndiges justitsministeren med den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* til at bestemme, hvilke lande Lugano-konventionen skal finde anvendelse for.

Bekendtgørelse nr. 1342 af 10. december 2009 om anvendelse af lov om Bruxelles I-forordningen m.v. på Lugano-konventionen, bekendtgørelse nr. 1436 af 11. december 2010 om Schweiz' tiltrædelse af Lugano-konventionen og bekendtgørelse nr. 263 af 22. marts 2011 om Islands tiltrædelse af konventionen, der er udstedt i medfør af § 9, stk. 1-3, i den gældende lov, forbliver således i kraft, indtil bekendtgørelserne ophæves på tidspunktet for ikrafttræden af denne lov.

Efter den foreslåede bestemmelses *stk. 5* bemyndiges social- og integrationsministeren til efter forhandlinger med justitsministeren at bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på underholdspligtforordningen og på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger hertil.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at fremtidige ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til de dele af underholdspligtforordningen, som gælder i Danmark, som udgangspunkt fortsat kan gennemføres administrativt her i landet. Gennemførelsen af ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til forordningens relevante bestemmelser vil ske efter proceduren i parallelaftalens artikel 3 og 4.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 6* bemyndiges social- og integrationsministeren endvidere til efter forhandlinger med justitsministeren at bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers tilknytning til reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser efter underholdspligtforordningen.

Bemyndigelserne til social- og integrationsministeren efter de foreslåede bestemmelser i *stk. 5* og *6* svarer til bemyndigelserne til justitsministeren efter lovens § 9, *stk. 2* og *3* (som foreslået ændret ved lovforslagets § 1, nr. 10 og 11). Bemyndigelserne til social- og integrationsministeren skal ses i lyset af, at sager om underholdspligt efter ressortomlægningen i forbindelse med regeringsdannelsen i oktober 2011 nu hører under social- og integrationsministeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.3.3-4.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (bilag 2)

Det foreslås, at den omarbejdede Bruxelles I-forordning medtages som et nyt bilag 2 til loven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (bilag 3)

Det foreslås, at Lugano-konventionen medtages som et nyt bilag 3 til loven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (bilag 4)

Det foreslås, at bilag 4 ophæves som en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

*Til § 2
(retsafgiftsloven)*

Til nr. 1 (§ 20, nr. 9)

Fogedforretninger vedrørende afgørelser efter lov om Bruxelles I-forordningen m.v. eller lov om EF-domskonventionen m.v. om, at en udenlandsk retsafgørelse skal anerkendes eller er eksigibel her i landet, eller at et udenlandsk officielt bekræftet dokument eller retsforlig er eksigibelt her i landet, er efter § 20, nr. 9, i retsafgiftsloven afgiftsfri.

Derimod betales retsafgift efter retsafgiftslovens kapitel 3 (om afgifter for foged- og auktionsforretninger) for anmodninger om selve fuldbyrdelsen.

Med bestemmelsen i retsafgiftslovens § 20, nr. 9, gennemføres artikel 52 i den hidtidige Bruxelles I-forordning, hvorefter der ikke må opkræves skat, afgift eller gebyr beregnet i forhold til sagens værdi for behandlingen af eksekvaturanmodninger. Bestemmelsen i artikel 52 er imidlertid udgået som konsekvens af, at den særlige eksekvaturprocedure afskaffes med den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Lugano-konventionen indeholder derimod i artikel 52 en bestemmelse, som i meget vidt omfang svarer til artikel 52 i den hidtidige Bruxelles I-forordning.

På den baggrund foreslås det, at henvisningen til Bruxelles I-forordningen m.v. i retsafgiftslovens § 20, nr. 9, ændres til Lugano-konventionen.

Der skal som hidtil betales retsafgift efter retsafgiftslovens kapitel 3 om afgifter for foged- og auktionsforretninger for anmodninger om selve fuldbyrdelsen både i forhold til fuldbyrdelse efter den omarbejdede Bruxelles I-forordning som efter Lugano-konventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft ...

[Den omarbejdede Bruxelles I-forordning finder ifølge artikel 81 anvendelse fra den 10. januar 2015 med undtagelse af artikel 75 og 76, der anvendes fra den 10. januar 2014. Der pågår lovtekniske overvejelser om den nærmere udformning af ikrafttrædelsesbestemmelsen.]

Til § 4

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 1. Bestemmelserne i aftale af 19. oktober 2005 mellem Det Europæiske Fællesskab og Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, jf. bilag 1 til denne lov, samt bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen, jf. bilag 2 til denne lov, og gennemførelsesforanstaltningerne hertil, jf. bilag 3 og 4 til denne lov, gælder her i landet.

Anerkendelse og fuldbyrdelse

§ 2. Anmodning om, at en udenlandsk retsafgørelse, som er omfattet af Bruxelles I-forordningen, erklæres eksigibel, indgives til fogedretten. Anmodningen skal være skriftlig.

Stk. 2. Der kan samtidig med en anmodning efter stk. 1 anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen efter retsplejelovens regler.

Lovforslaget

§ 1

I lov om Bruxelles I-forordningen m.v. jf. lov nr. 1563 af 20. december 2006, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 ændres »bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen, jf. bilag 2 til denne lov, og gennemførelsesforanstaltningerne hertil, jf. bilag 3 og 4« til: »bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012), jf. bilag 2 til denne lov, og Lugano-konventionen, jf. bilag 3«.

2. *Overskriften* til kapitel 2 affattes således:

»*Anerkendelse og fuldbyrdelse efter Bruxelles I-forordningen*«

3. I § 2, *stk. 1*, ændres »erklæres eksigibel« til: skal »fuldbyrdes«.

4. § 2, *stk. 2 og 3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse omfattet af Bruxelles I-forordningen sker med de ændringer,

der følger af denne lov, efter retsplejelovens regler.

Stk. 3. Fogedrettens afgørelse om, hvorvidt retsafgørelsen er eksigibel, træffes ved kendelse.

§ 3. Fogedrettens afgørelse om eksigibilitet kan med de ændringer, der følger af denne lov, kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

Stk. 2. (udelades)

Stk. 3. (udelades)

§ 4. En retsafgørelse, der er erklæret eksigibel, kan med de ændringer, der følger af denne lov, fuldbyrdes efter de regler, der gælder for fuldbyrdelse af danske afgørelser.

Stk. 2 I tiden, indtil fristen for kære af afgørelsen om eksigibilitet er udløbet, eller indtil en eventuel kære er afgjort, kan der uanset fristen i retsplejelovens § 480 foretages udlæg eller andre fuldbyrdelseskridt. Der kan dog ikke foretages tvangsauktion over udlagt gods eller i øvrigt foretages skridt, der går videre end til at sikre tilstedeværelsen af gods, hvori fuldbyrdelse kan ske. Et udlægs plads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv, jf. retsplejelovens § 526, regnes tidligst fra tidspunk-

tet for afgørelsen om, at den udenlandske retsafgørelse er eksigibel.

Stk. 3. Den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan efter forordningens artikel 46 anmode om, at fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter stk. 2 afslås.

Stk. 4. Fogedrettens afgørelse efter stk. 3 om, hvorvidt fuldbyrdelse af en retsafgørelse skal afslås, træffes ved kendelse.«.

5. I § 3, *stk. 1*, ændres »eksigibilitet« til: »; hvorvidt en fuldbyrdelse af en retsafgørelse efter § 2, *stk. 3*, skal afslås,«.

6. § 4 ophæves.

§ 8. Reglerne i dette kapitel finder tilsvarende anvendelse på

1) anmodninger om, at et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig erklæres for eksigibelt efter artikel 57 og 58 i Bruxelles I-forordningen, og

2) anmodninger om, at en retsafgørelse skal anerkendes efter artikel 33, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen.

7. I § 8, nr. 1, indsættes efter »anmodninger om, at«: »fuldbyrdelse af«, og »erklæres for eksigibelt efter artikel 57 og 58« ændres til: »skal afslås efter artikel 58 og 59«.

8. I § 8, nr. 2, indsættes efter »anmodninger om, at en«: »udenlandsk«, og »artikel 33, stk. 2« ændres til: »artikel 36, stk. 2«.

9. Efter *kapitel 2* indsættes:

»Kapitel 2 a

Anerkendelse og fuldbyrdelse efter Lugano-konventionen

§ 8 a. Anmodning om, at en udenlandsk retsafgørelse, som er omfattet af Lugano-konventionen, erklæres eksigibel, indgives til fogedretten. Anmodningen skal være skriftlig.

Stk. 2. Der kan samtidig med en anmodning efter stk. 1 anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen efter retsplejelovens regler.

Stk. 3. Fogedrettens afgørelse om, hvorvidt retsafgørelsen er eksigibel, træffes ved kendelse.

§ 8 b. Fogedrettens afgørelse om eksigibilitet kan med de ændringer, der føl-

ger af denne lov, kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

Stk. 2. Landsrettens afgørelse kan med de ændringer, der følger af denne lov, og med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet kæres til Højesteret efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

Stk. 3. Den ret, hvortil afgørelsen kæres, giver parterne adgang til at udtale sig. Retten kan bestemme, at der skal foretages mundtlig forhandling.

§ 8 c. En retsafgørelse, der er erklæret eksigibel, kan med de ændringer, der følger af denne lov, fuldbyrdes efter de regler, der gælder for fuldbyrdelse af danske afgørelser.

Stk. 2. I tiden, indtil fristen for kære af afgørelsen om eksigibilitet er udløbet, eller indtil en eventuel kære er afgjort, kan der uanset fristen i retsplejelovens § 480 foretages udlæg eller andre fuldbyrdelsesskridt. Der kan dog ikke foretages tvangsauktion over udlagt gods eller i øvrigt foretages skridt, der går videre end til at sikre tilstedeværelsen af gods, hvori fuldbyrdelse kan ske. Et udlægs plads i rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv, jf. retsplejelovens § 526, regnes tidligst fra tidspunktet for afgørelsen om, at den udenlandske retsafgørelse er eksigibel.

§ 8 d. En afgørelse om et borgerligt krav, der er truffet i en anden EU-medlemsstat i forbindelse med retsforfølgning mod en person for en uagtsom lovovertrædelse, kan ikke anerkendes

eller fuldbyrdes her i landet, såfremt den pågældende person

- 4) hverken har bopæl eller er statsborger i afgørelsesstaten,
- 5) er udeblevet, efter at retten i afgørelsesstaten har bestemt, at den pågældende skal møde personligt, og
- 6) ikke har haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen.

§ 8 e. Der kan ikke her i landet fastsættes eller fuldbyrdes forvandlingsstraf for en udenlandsk tvangsbøde. Det samme gælder med hensyn til afgørelser om afsoning af underholdsbidrag, der er pålagt i udlandet.

§ 8 f. En fordringshaver, der helt eller delvis har haft fri proces i domsstaten eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, har fri proces eller er fritaget for at betale gebyrer og omkostninger i samme omfang under fuldbyrdelsagen.

§ 8 g. Reglerne i dette kapitel finder tilsvarende anvendelse på:

- 3) anmodninger om, at et officielt bekræftet dokument eller et retsforlig erklæres for eksigibelt efter artikel 57 og 58 i Lugano-konventionen, og
- 4) anmodninger om, at en retsafgørelse skal anerkendes efter artikel 33, stk. 2, i Lugano-konventionen.«

§ 9. (udelades)

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til Bruxelles I-forordningen.

Stk. 3. Justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers tilknytning til reglerne i Bruxelles I-forordningen eller bestemmelser, der i det væsentlige svarer hertil.

10. I § 9, *stk. 2*, indsættes efter »til Bruxelles I-forordningen«: »og Lugano-konventionen«.

11. I § 9, *stk. 3*, indsættes efter »til reglerne i Bruxelles I-forordningen«: »og Lugano-konventionen«.

12. I § 9 indsættes som *stk. 4-6*:

»*Stk. 4.* Justitsministeren kan bestemme, hvilke lande lovens kapitel 2 a finder anvendelse for.

Stk. 5. Social- og integrationsministeren kan efter forhandlinger med justitsministeren bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på underholdspligtforordningen og på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger hertil.

Stk. 6. Social- og integrationsministeren kan efter forhandlinger med justitsministeren bestemme, at loven med de nødvendige ændringer finder anvendelse på konventioner om andre landes og territoriers tilknytning til reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser efter underholdspligtforordningen.«

Bilag 1

Bilag 2

13. *Bilag 2* affattes som *bilag 1* til denne lov.

Bilag 3

Bilag 4

15. Bilag 4 ophæves.

§ 2

I lov om retsafgifter, jf. lovbekendtgørelse nr. 936 af 8. september 2006, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1387 af 23. december 2012, foretages følgende ændring:

§ 20. Afgiftsfri er fogedforretninger vedrørende:

- 1) Bøder, konfiskerede værdier og sagsomkostninger i straffesager, der inddrives af det offentlige,
- 2) afgifter og sagsomkostninger, som det påhviler domstolene at indkræve,
- 3) krav tilkommende en part, der er fritaget for betaling af afgifter i medfør af retsplejelovens § 331, stk. 1, nr. 1,
- 4) krav tilkommende en part, der har en retshjælpsforsikring eller anden forsikring, der dækker omkostninger ved fogsagsagen, og som opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325,
- 5) krav tillagt en statstjenestemand under en af ham efter ordre anlagt sag,
- 6) borgerlige krav fastsat under en offentlig straffesag,
- 7) forældremyndighed og samvær,
- 8) udstedelse af fogedudlægsskøde,
- 9) afgørelser efter lov om Bruxelles I-forordningen m.v. eller lov om EF-domskonventionen m.v. om, at en udenlandsk retsafgørelse skal anerkendes

14. Bilag 3 affattes som bilag 2 til denne lov.

1. I § 20, nr. 9, ændres: "lov om Bruxelles I-forordningen m.v." til: "Lugano-konventionen".

eller er eksigibel her i landet, eller at et udenlandsk officielt bekræftet dokument eller retsforlig er eksigibelt her i landet.

JUSTITSMINISTERIET

§ 3

Loven træder i kraft ...

§ 4

§ 15. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens § 13 og § 14 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de ændringer, der følger af de særlige færøske og grønlandske forhold.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.